CLARE POOLEY

Oamenii de pe peronul 5

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
PROIECTUL AUTENTICITĂȚII

O COMEDIE ROMANTICĂ INTENSĂ,
CU O PERSPECTIVĂ UNICĂ ASUPRA
IUBIRII, PRIETENIEI ȘI VINDECĂRII

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Clare Pooley

Oamenii de pe peronul 5

Traducere din limba engleză și note de
Camelia Ghioc

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Alexandra Fusoi

Design copertă: Faber Studio

Ilustrație copertă: ©mathisworks / Getty Images

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Cristina Teodorescu

Dușa Udrea-Boborel

Titlul original: The People on Platform 5

Autor: Clare Pooley

Textul de la pagina 7 din *Autobiografia* de Agatha Christie

Textul de la pagina 256 din serialul de televiziune *Fame*, Sezonul 1,

scris de Christopher Gore

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

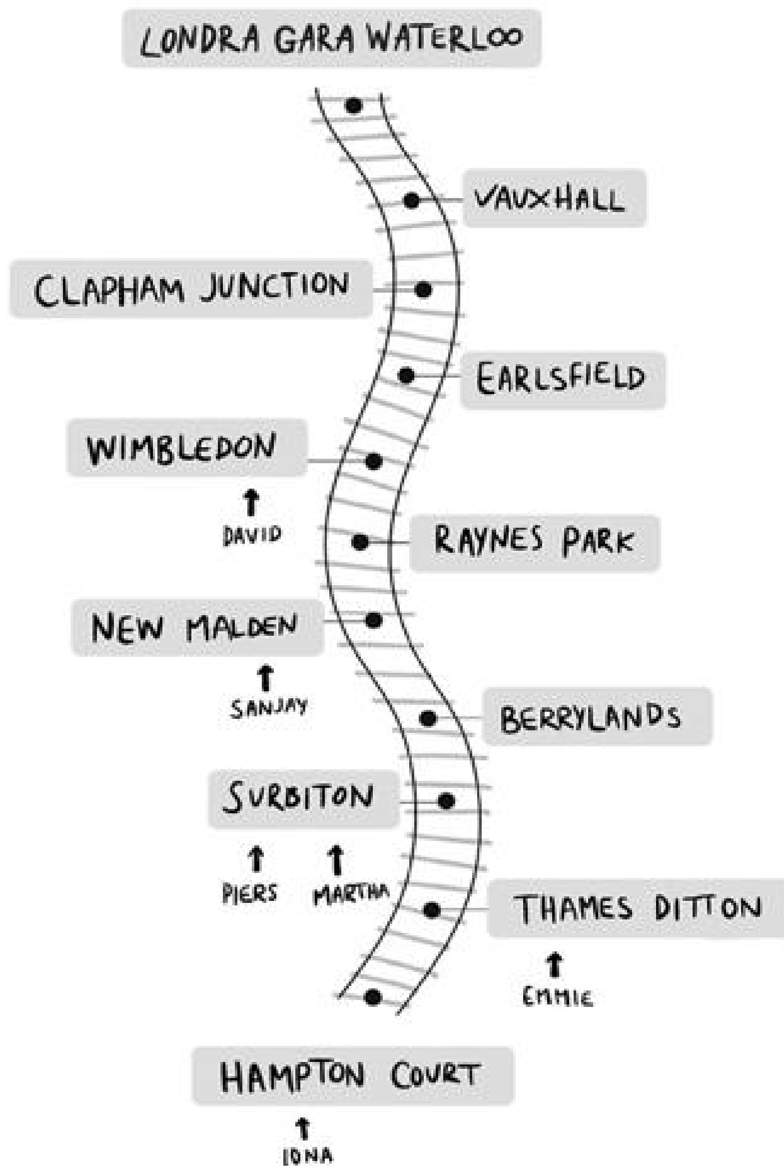
ISBN (print): 978-606-40-1478-8

ISBN (EPUB): 978-606-40-1955-4

Pentru fiica mea, Eliza
Îți doresc să fii mereu „mai ca Iona“

Trenurile sunt minunate.
Să călătorești cu trenul înseamnă să vezi natura
și oamenii, orașele și bisericile,
și râurile, să vezi, de fapt, viața.

Agatha Christie

LONDRA GARA WATERLOO
VAUXHALL
CLAPHAM JUNCTION
EARLSFIELD
WIMBLEDON
DAVID
RAYNES PARK
NEW MALDEN
SANJAY
BERRYLANDS
SURBITON
PIERS
MARTHA
THAMES DITTON
EMMIE
HAMPTON COURT
IONA

Iona

Trenul de 8:05, Hampton Court – Waterloo

Până în clipa în care un bărbat s-a apucat să moară chiar sub ochii ei în trenul de 8:05, ziua Ionei fusese ca oricare alta.

Ieșea întotdeauna din casă la 7:30. Îi lua cam 20 de minute să meargă până la gară pe tocuri, ceea ce însemna că ajungea de obicei cu un sfert de oră înainte de plecarea trenului spre Waterloo. Cu două minute mai târziu, dacă era încălțată cu pantofii Louboutin.

Era crucial să ajungă devreme dacă voia să prindă locul ei obișnuit din vagonul ei obișnuit, ceea ce a reușit. Cu toate că noutatea era minunată în modă sau cinematografie sau chiar și patiserie, în naveta ei zilnică nu era binevenită.

Cu ceva timp în urmă, redactorul-șef îi sugerase Ionei să înceapă *să lucreze de acasă*. Era, îi spusese el, ultimul răcnet pe piața muncii, iar jobul ei putea fi făcut foarte bine și de la distanță. Încercase să o ademenească să renunțe la locul din birou susurându-i în ureche vorbe dulci despre o oră în plus în pat și mai multă flexibilitate, iar când acestea nu au avut niciun efect, încercase să o forțeze să plece obligând-o să facă ceva oribil numit *spațiu de lucru fluid*, care — a aflat Iona — în limbaj corporatist însemna *să împartă* biroul cu alți colegi, pe rând. Încă din copilărie, Ionei nu-i plăcuse niciodată să-și împartă lucrurile cu alții. Micul incident cu păpușa Barbie îi era și acum viu în minte și nu avea nicio îndoială că era la fel și în mintea colegilor ei. Nu, limitele erau necesare. Din fericire, colegii Ionei au învățat rapid care era biroul pe care îl prefera, iar spațiul ei de lucru s-a transformat din fluid în cât se putea de rigid.

Ionei îi plăcea la nebunie să se ducă la birou. Îi plăcea să socializeze cu tinerii de acolo, care o învățau ultimele expresii populare, îi puneau noua lor muzică preferată și îi spuneau la ce

să se uite pe Netflix. Era important să ții măcar un deget pe pulsul vremurilor, mai ales în profesia ei. Din acest punct de vedere, Bea, draga de ea, nu îi era de mare ajutor.

Însă azi nu era prea încântată de ce o aștepta la muncă. Cel mai nou redactor-șef programase o evaluare la 360 de grade, ceea ce i se părea mult prea intim. La vârsta ei (57 de ani) nu-i plăcea nimănui să fie evaluat prea îndeaproape și categoric nu din toate unghiurile. Era mai bine ca anumite lucruri să fie lăsate pe seama imaginației. Sau să fie complet date uitării, sincer vorbind.

Și oricum, ce știa el? Ca și polițiștii și doctorii, șefii ei păreau să fie tot mai tineri în fiecare an. Dacă poți să crezi, acesta fusese conceput după ce apăruse internetul. Nu cunoscuse o lume în care telefoanele erau prinse de perete și trebuia să cauți informații în *Enciclopedia Britannica*.

Iona s-a gândit cu oarecare nostalgie la evaluările ei anuale de când începuse să lucreze la revistă, cu aproape treizeci de ani în urmă. Pe atunci nu li se spunea „evaluări", desigur. Li se spunea „prânz" și aveau loc la restaurantul Savoy Grill. Singura parte neplăcută era că trebuia să îndepărteze politicos și cu regularitate de pe coapsa ei mâna grasă și asudată a redactorului-șef, dar era de-a dreptul expertă în asta și aproape că merita pentru calcanul *à la meunière*, dezosat cu agilitate de un chelner săritor cu accent francez, și însoțit de o sticlă de Chablis rece. A încercat să-și aducă aminte când încercase ultima dată cineva — altcineva decât Bea — să o pipăie pe sub masă și nu a reușit. Trebuie să fi fost începutul anilor 1990, în orice caz.

Iona s-a privit în oglinda de pe hol. Azi alesese costumul ei roșu preferat — cel care striga ca din gură de șarpe *Am treabă și n-am chef de prostii* și *Nici să nu te gândești, băiete.*

— Lulu! a strigat, ca să descopere că buldogul francez era deja la picioarele ei, gata de plecare.

Alt sclav al obișnuinței. S-a aplecat să prindă lesa de zgarda fucsia a lui Lulu, pe care era scris cu strasuri numele ei. Bea nu era de acord cu accesoriile pentru Lulu. *Draga mea, e câine, nu copil,* spusese de nenumărate ori. Iona era perfect conștientă de asta. Îi

considera pe copiii de azi egoiști, leneși și aroganți. Absolut nicio asemănare cu scumpa de Lulu.

Iona a deschis ușa și a strigat către etaj, așa cum făcea întotdeauna:

— Pa, Bea! Am plecat la birou. O să-mi fie dor de tine!

Când luai trenul de la Hampton Court, aveai avantajul că era ultima stație sau prima, în funcție de direcția în care călătoreai, desigur. Era aici o lecție de viață, și-a spus Iona. Din experiența ei, cele mai multe sfârșituri se dovedeau a fi începuturi deghizate. Ar trebui să noteze asta undeva, pentru rubrica ei. Deci trenurile erau mereu relativ goale, cu condiția să vii în gară suficient de devreme. Ceea ce însemna că de obicei Iona își putea ocupa locul preferat (rândul șapte, pe dreapta, cu fața în direcția de mers, la o masă) din vagonul ei preferat: vagonul 3. Preferase întotdeauna numerele impare. Nu îi plăceau lucrurile prea rotunjite sau confortabile.

Iona s-a așezat, a pus-o pe Lulu pe scaunul de alături și a început să-și aranjeze lucrurile în fața ei, pe măsuță. Termosul cu ceai verde, plin-ochi de antioxidanți, dușmanii îmbătrânirii; o ceașcă de porțelan nobil, din cel făcut cu cenușă de oase, cu farfurioara aferentă, fiindcă era absolut inacceptabil să bei ceai din vase de plastic, indiferent de circumstanțe; corespondența de dimineață și iPadul. Erau doar zece stații până la Waterloo, iar drumul de 36 de minute era ocazia perfectă să se pregătească pentru ziua care o aștepta.

În timp ce trenul se aglomera tot mai tare la fiecare oprire, Iona lucra fericită în mica ei bulă, într-un minunat anonimat, perfect pierdută în peisaj. Doar unul dintre miile de navetiști tipici, dintre care niciunul nu îi dădea absolut nicio atenție. Desigur, nimeni nu vorbea cu ea ori cu altcineva. Toată lumea știa A Doua Regulă a Navetei Civilizate: poți să saluți cu o înclinare din cap pe cineva dacă l-ai văzut de semnificativ de multe ori, ba chiar — *in extremis* — poți schimba cu acea persoană un zâmbet strâmb sau să dai ochii peste cap la auzul în difuzoare al unuia dintre anunțurile șefului de tren, dar nu vorbești niciodată cu nimeni.

Decât dacă ești scrântit. Ceea ce ea nu era, indiferent ce se spunea.

Un zgomot neobișnuit a făcut-o pe Iona să ridice privirea. L-a recunoscut pe bărbatul așezat în fața ei. De obicei nu era în trenul acesta, dar îl vedea des la întoarcere, în trenul de 18:17 de la Waterloo. Îl remarcase datorită stilului vestimentar excepțional, care în mod normal i-ar fi stârnit admirația, dar efectul era distrus de extraordinara lui convingere că i se cuveneau toate privilegiile din lume, servite pe tavă, convingere care la drept vorbind e tipică bărbaților albi, heterosexuali și excesiv de solvabili. Se vedea limpede din felul în care stătea cu genunchii cât mai depărtați, invadând spațiul persoanei de alături, și din obiceiul de a vorbi foarte tare la telefonul mobil despre *piețe* și *poziționări*. Îl auzise odată spunând despre soția lui că e un *jug*. Cobora întotdeauna la Surbiton, ceea ce Ionei i se părea puțin cam incompatibil cu personajul. Punea porecle tuturor pasagerilor pe care îi recunoștea, iar el era Elegant-dar-Misogin-din-Surbiton.

Însă în acest moment nu arăta prea încântat de persoana lui. La drept vorbind, părea să fie tulburat. Era aplecat în față, cu degetele încleștate pe gât și emitea un potop de sunete situate undeva între tuse și icnete de vomitat. Fata de pe locul de lângă el — o tinerică drăguță, cu păr roșu prins într-o cosiță și ten fraged pe care fără îndoială că îl considera veșnic, dar la care avea să se gândească într-o zi cu nostalgie — a întrebat, teribil de agitată:

— Vă simțiți bine?

Era cât se putea de evident că nu. A ridicat ochii încercând să le comunice ceva, dar cuvintele păreau să-i fi rămas înțepenite în gât. A arătat către o salată de fructe pe jumătate mâncată aflată în fața lui pe masă.

— Cred că s-a înecat cu o căpșună. Ori poate cu o boabă de strugure, a spus fata.

Era evident o urgență. Chiar nu conta care fruct anume era implicat în incident. Fata a lăsat din mână cartea pe care o citea și l-a bătut pe spate, între omoplați. Era genul de bătaie blândă

însoțită de obicei de cuvintele *bravo, cuțu* și în niciun caz ceea ce se cerea în situația de față.

— Uite, dă mai tare, a spus Iona aplecându-se peste masă și dându-i bărbatului un pumn zdravăn, ceea ce i-a făcut o plăcere mai mare decât ar fi fost normal în circumstanțele date.

S-a făcut liniște o clipă, iar ea a crezut că se simțea mai bine, dar apoi au reînceput zgomotele tipice sufocării. Chipul bărbatului a căpătat o nuanță vineție marmorată și buzele au început să-și piardă culoarea.

Oare avea să moară chiar aici, în trenul de 8:05? Înainte să apuce să ajungă în gara Waterloo?

Piers

Trenul de 8:13, Surbiton – Waterloo

Ziua lui Piers nu se desfășura deloc conform planului. În primul rând acesta nu era trenul cu care călătorea de obicei. Îi plăcea să fie în centrul financiar al Londrei înainte să se deschidă piețele bursiere, dar rutina de azi fusese complet dată peste cap, deoarece Candida o dăduse afară cu o zi înainte pe dădacă.

Magda fusese a treia lor dădacă din acest an, iar Piers avusese mari speranțe că avea să reziste măcar până la sfârșitul trimestrului școlar. Dar se întorseseră mai devreme dintr-o excursie de weekend *en famille* ca s-o găsească pe Magda în pat cu grădinarul și o bancnotă rulată, împreună cu urme de cocaină pe ediția cartonată a cărții *The Gruffalo*. Poate că Piers ar fi reușit să o convingă pe Candida s-o lase pe Magda să scape cu un avertisment — având în vedere că era în timpul ei liber la momentul comiterii infracțiunii —, dar întinarea poveștii preferate a copiilor fusese ultima picătură. *Cum să le mai citesc vreodată povestea aceea fără să mi-l imaginez pe Tomaso explorând codrul adânc și întunecat al Magdei?* țipase Candida.

Situația se înrăutățise și mai tare când Piers urcase, în sfârșit, în tren la Surbiton, ca să descopere că singurul loc liber era la o masă de patru locuri, față în față cu doamna ciudată și câinele ei cu față turtită și respirație șuierătoare. Piers nu o vedea în mod normal dimineața, dar era o prezență agasant de familiară la întoarcerea spre casă. Era evident că nu e singurul navetist care încerca din răsputeri să o evite, fiindcă deseori era flancată de singurele locuri libere.

Nebuna cu Câinele arăta și mai ridicol ca de obicei, tapițată cum era într-un costum stacojiu, dintr-o stofă de tweed ce ar fi fost mult mai potrivită pe mobila dintr-o școală generală.

Piers a cântărit iute în minte argumentele pro și contra statului în picioare până la Waterloo versus așezatul vizavi de canapeaua pe tocuri. Apoi a observat că fata de lângă locul liber era de-a dreptul superbă. Era aproape sigur că o mai văzuse în tren. Piers îi recunoștea strungăreața — o mică imperfecțiune ce o arunca din categoria drăgălășeniei comune în cea a frumuseții fascinante. Poate că îi și făcuse cu ochiul la un moment dat — unul dintre acele momente de comuniune tăcută ce au loc între navetiștii atrăgători și de succes, stingheri într-o mare de oameni mediocră, ca niște mașini de curse performante în parcare la Lidl.

Probabil că avea până în 30 de ani și purta o fustă strâmtă roz, care sigur dezvăluia niște picioare perfecte, ascunse din păcate de masă, un tricou alb și un sacou negru. Trebuie să fi avut vreo slujbă la modă, în media, care îi permitea să se îmbrace cum voia ea toată săptămâna, nu doar vinerea. Ideea de a avea cu ce să-și bucure ochiul pe drum înclină balanța în favoarea ocupării locului.

Piers și-a scos telefonul ca să-și verifice pozițiile-cheie. Pierduse așa de mulți bani săptămâna trecută, că săptămâna aceasta trebuia să fie de-a dreptul spectaculoasă. A înălțat o rugăciune tăcută către zeii piețelor bursiere, băgând în gură o boabă de strugure din salata mică de fructe pe care o luase de la magazinul din gară. Petrecuse așa de mult timp încercând să-i convingă pe copii să-și mănânce micul-dejun printre urlete de *Unde-i Magda? O vrem pe Magda!*, încât nu mai avusese timp să mănânce și el. Poposise puțin în raionul de patiserie, uitându-se la *pain au chocolat*, dar Candida îi interzisese să mai mănânce dulciuri, fiindcă spunea că începe să se îngrașe. El, *gras?!?* Era, de fapt, într-o formă remarcabil de bună pentru vârsta lui. Și-a supt totuși burta, pentru orice eventualitate, conștient de prezența fetei lângă el.

Piers s-a holbat la cifrele de pe ecran. Nu se putea să fie corecte! Dartington Digital fusese sută la sută sigur. Fără să vrea, șocat, a tras tare aer în piept, apoi a simțit cum i s-a înțepenit ceva în adâncul gâtlejului. A încercat să respire, dar s-a dus și mai adânc. A încercat să tușească, dar n-a avut absolut niciun efect asupra

obstrucției. *Stai calm,* și-a spus el. *Gândește-te. E doar o boabă de strugure.* Dar simțea cum îl copleșea un val de frică și neajutorare.

Piers a izbit masa cu palmele și a privit cu ochi holbați la femeile din jurul lui, într-o implorare tăcută. A simțit cum îl bate cineva pe spate cu o mișcare ce era mai degrabă masaj decât intervenția medicală de urgență de care avea nevoie. Apoi, slavă Cerului, o lovitură puternică, neașteptată, care sigur și-a făcut treaba, nu? Cu imensă ușurare, a simțit cum boaba de strugure s-a mișcat puțin. Ca apoi să se instaleze la loc, în aceeași poziție.

Nu se poate să mor acum, aici, și-a spus el. *Nu în scârboșenia asta de tren de navetiști, înconjurat de neica-nimeni și țicniți.* După care, un gând și mai cumplit: *Dacă mor azi, Candida o să afle. O să-și dea seama ce am făcut, iar copiii vor crește știind ce ratat nenorocit e tatăl lor.*

Din poziția în care era, aplecat peste masă, Piers a văzut cum costumul roșu se ridică brusc, ca un vulcan care erupe, și a auzit o voce puternică răcnind „E VREUN DOCTOR ÎN TREN?!?“ *Te rog, te rog,* și-a spus el, *te implor, să fie un doctor în tren.* Ar fi renunțat la tot doar ca să poată respira din nou. *Auzi, universule? Îți dau orice.*

Piers a închis ochii, dar încă mai vedea roșu — fie era imaginea-fantomă a stofei roșii, fie i se spărgeau vasele de sânge din spatele globilor oculari.

— Sunt asistent medical! a auzit de undeva, din spatele lui.

Apoi, în câteva secunde ce i s-au părut lungi cât o eternitate, două brațe l-au cuprins din spate ca într-o menghină și l-au tras în sus din poziția încovrigată în care se afla, iar pumnii încleștați l-au izbit adânc în stomac — o dată, de două ori, de trei ori.

Sanjay

Trenul de 8:19, New Malden – Waterloo

Azi avea să fie ziua *cea mare*, și-a spus Sanjay în timp ce se îndrepta spre gara New Malden ca să ia trenul lui obișnuit. Ziua în care își lua, în sfârșit, inima în dinți ca să stea de vorbă cu Fata din Tren. Se hotărâse chiar și ce avea să-i spună. Avea întotdeauna la ea o carte. Una adevărată, nu pe Kindle sau audio. Era unul dintre motivele (numeroase) pentru care știa că s-ar fi potrivit perfect împreună. Săptămâna trecută observase că fata citea un roman intitulat *Rebecca,* așa că își cumpărase un exemplar de la librăria din orășel și citise în weekend primele câteva capitole. Ceea ce însemna că azi, dacă ea citea aceeași carte, putea s-o întrebe ce părere avea despre doamna Danvers. Întrebarea perfectă ca să spargă gheața și să înceapă o conversație. Originală, prietenoasă și inteligentă.

Sanjay s-a uitat după cei doi colegi cu care împărțea casa. Lucrau la același spital — ca și el —, dar acum erau în schimbul de noapte, așa că dimineața treceau deseori unii pe lângă alții — Sanjay, spre nord, proaspăt bărbierit și relativ plin de energie, James și Ethan, spre sud, palizi, epuizați și mirosind a dezinfectant. O fereastră către propriul lui viitor apropiat.

A așteptat pe peron lângă chioșcul cu gustări, în locul unde se oprea de obicei vagonul 3, fiindcă descoperise, după săptămâni de încercări și observații, că acela era vagonul în care era cel mai probabil să se afle fata. *Excelentă carte,* a exersat el în minte. *Ce părere ai de doamna Danvers? Apropo, eu sunt Sanjay. Mergi des cu trenul ăsta?* Nu, fără ultima parte. Părea clar prea ciudată.

De cum a urcat în tren, Sanjay și-a dat seama că ziua de azi chiar se dovedea a fi ziua lui norocoasă. Iat-o, așezată la o masă de patru locuri, împreună cu Doamna Curcubeu, câinele ei și un bărbat de vârstă mijlocie cam rotofei, îmbrăcat într-un costum

scump. Îl mai văzuse de câteva ori. Era exact genul de mare șmecher arogant pe care Sanjay îl vedea adus pe targă la Urgențe cu un ulcer perforat cauzat de stres ori cu un potențial atac de cord provocat de consumul recreativ de cocaină, răcnind *Am asigurare medicală privată!* Era evident că se considera superior majorității muritorilor de rând și nu avea nicio urmă de respect pentru spațiul personal al celor din jur.

Însă Doamna Curcubeu îi era tare dragă lui Sanjay. O văzuse de multe ori în drum spre serviciu, dar nu vorbise niciodată cu ea. Bineînțeles. Într-o lume în care aproape toată lumea era îmbrăcată în negru, bleumarin sau nuanțe de gri, ea purta verde-smarald, turcoazuri și movuri-vineții. Nici azi nu se dezmințea. Purta un costum din tweed roșu-aprins, care o făcea să arate ca bomboanele cu cremă de căpșuni rămase întotdeauna pe fundul cutiilor mari de Quality Street.

Oare să o roage să își mute câinele ca să se așeze la masa ei? La urma urmelor, probabil câinele nu avea abonament, iar așezarea unui animal pe scaun sigur contravenea tuturor regulilor de siguranță și igienă. Problema era că, pe cât o admira, pe atât era de înfricoșat de Doamna Curcubeu. Și nu era singurul. Oricât era de aglomerat trenul, puțini erau cei care îndrăzneau să o roage să-și mute animalul de companie. Iar dacă îndrăzneau, a doua oară nu mai făceau această greșeală. Nici măcar șeful de tren.

A rămas în picioare, ținându-se de o bară de metal ca să nu-și piardă echilibrul, și a încercat să găsească o cale de a se apropia suficient de fată ca să înceapă o conversație. Nu mai făcuse niciodată așa ceva. Până acum se întâlnise doar cu femei pe care le cunoscuse în facultate, la serviciu sau pe o aplicație de întâlniri, unde schimbau zile în șir replici spirituale, împărtășeau șovăielnic fărâme de informații personale și abia apoi se întâlneau în viața reală. Situația de față era în stil vechi și era înspăimântătoare. Nu mai făcea nimeni așa ceva, din motive bine întemeiate.

Având în vedere că erau cam optzeci de oameni înghesuiți într-o carcasă de metal relativ mică, în vagon domnea, ca de obicei, o liniște remarcabilă. Se auzeau doar zgomotul roților pe șine, un

sunet discret din căștile cuiva și câte-o tuse răzleață. Apoi o voce a spintecat tăcerea cu forța unui colos:

„E VREUN DOCTOR ÎN TREN?!?“

Rugăciunile lui fuseseră ascultate în cel mai neașteptat și extraordinar mod posibil. Și-a dres glasul și a spus, cât de autoritar a reușit: „Sunt asistent medical!“

Mulțimea s-a dat în lături cu respect, oamenii sucindu-și trupurile ca să-i facă loc și să-l lase să înainteze printr-o multitudine de mirosuri — cafea, parfum, transpirație — către Doamna Curcubeu, fata lui și bărbatul care era evident că se îneca. Această situație fusese discutată la colegiul de asistenți medicali în primul trimestru. Prim Ajutor în Caz de Urgență, Modulul Unu: Manevra Heimlich.

Pregătirea lui Sanjay a preluat controlul, iar el a intrat pe pilot automat. Cu o forță pe care nu știa că o are, l-a săltat pe bărbat de pe scaun, l-a cuprins strâns din spate cu brațele și a tras înspre el cât a putut de tare, cu pumnii în diafragma omului. De trei ori. Parcă toți cei din tren își țineau respirația, solidari cu victima; apoi, cu o tuse puternică, boaba de strugure vinovată de toată tărășenia a fost expulzată din gura bărbatului cu o viteză incredibilă, aterizând cu un *pleosc* satisfăcător direct în ceașca de ceai din fața Doamnei Curcubeu.

Ceașca a zornăit pe farfurioară, apoi s-a potolit și tot vagonul a izbucnit în aplauze. Sanjay a simțit că se înroșește.

— Aaaaa, a fost o boabă de strugure, a spus Doamna Curcubeu uitându-se în ceai, de parcă totul fusese un joc numit Ghicește Obiectul Ascuns, iar ei erau cu toții la o petrecere pentru copii.

— Îți mulțumesc din suflet, a spus bărbatul, rostind cuvintele cu efort, unul câte unul, de parcă încă își mai croiau drum spre suprafață ocolind amintirea boabei de strugure. Cum te cheamă?

— Sanjay, a zis el. Cu plăcere. Mi-am făcut doar treaba.

— Eu sunt Piers. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, a spus el, în timp ce culoarea îi revenea în obraji.

URMĂTOAREA STAȚIE E WATERLOO, a anunțat vocea din difuzoare. Sanjay a început să intre în panică. Străin după străin îl bătea pe spate și îl felicita, ceea ce era foarte plăcut, dar el voia

să vorbească doar cu o persoană anume și era pe cale să rateze ocazia. Toată lumea s-a ridicat și a luat-o spre uși, împingându-l înainte, ca un leming dus de puhoi către marginea prăpastiei. Disperat, s-a întors către ea.

— Ce părere ai de doamna Danvers? a bolborosit el în pripă.

Fata a fost complet buimăcită. Nici măcar nu mai citea cartea aia azi. Strângea în mâini un exemplar din autobiografia lui Michelle Obama. Și acum părea un obsedat sărit de pe fix. Poate că *era* un obsedat sărit de pe fix.

O dăduse în bară. Nu mai avea cum să repare o asemenea catastrofă.

Emmie

Emmie se simțea mult prea zdruncinată ca să se ducă direct la birou, așa că a intrat, în schimb, în cafeneaua ei preferată — o mică afacere de familie — și și-a scos din geantă cana reutilizabilă.

— Bună, Emmie! a spus barmanul. Ce faci?

— Sincer, nu prea bine, a răspuns Emmie înainte să apuce să se controleze și să răspundă în loc cu obișnuitul și cuviinciosul *Bine, mulțumesc!*

Detesta din principiu ideea de a fi una dintre acele persoane răsfățate de soartă care se tânguiesc veșnic de problemele lor insignifiante, când există oameni care dorm pe străzi zi de zi sau abia au cu ce-și hrăni copiii.

Barmanul s-a oprit și s-a încruntat, așteptând-o să continue.

— Cineva era să moară azi-dimineață, în trenul cu care am venit. S-a înecat cu o boabă de strugure, a spus Emmie.

— Dar nu a murit, nu? a întrebat barmanul.

Emmie a încuviințat.

— Nu a rămas cu dizabilități?

Ea a clătinat din cap.

— Deci ai motiv să sărbătorești! Poate cu un melc cu scorțișoară?

Emmie nici nu avea cuvinte să-i explice de ce nu avea nicidecum chef să sărbătorească. Își începuse ziua ca de obicei, cu exercițiile de *stretching* și exprimarea recunoștinței pentru numeroasele lucruri bune din viața ei, după care — *BUM!* —, înainte să apuce să ajungă la Waterloo, a fost forțată să-și privească în față propria mortalitate. Să conștientizeze faptul că într-o zi, total din senin, dintr-o persoană fericită și sănătoasă puteai ajunge… să nu mai fii deloc.

Și cât de utilă fusese ea când bărbatul așezat lângă ea trăgea să moară? Emmie, care se considerase întotdeauna descurcăreață și folositoare în situații de criză, stătuse acolo, ca o neputincioasă,

în timp ce doi străini îi salvaseră viața. Când fusese la o adică, reacția ei instinctivă fusese să fugă de problemă, nu să acționeze. Nu putuse decât să-și spună *Dar dacă mi s-ar fi întâmplat mie? Ce s-ar petrece dacă m-ar călca azi un autobuz sau aș fi aruncată în aer de un terorist ori m-ar electrocuta un cablu defect de la calculator? Ce ar rămâne după mine? Ce am realizat în viață?*

Emmie s-a gândit la proiectul la care lucra de o lună — o campanie publicitară total integrată pentru o hârtie igienică „inovatoare". Și-a imaginat epitaful ei: *Datorită geniului strategic și creativ al lui Emmie, încă vreo câțiva oameni au reușit să descopere alintul unei hârtii igienice puțin matlasate și ușor parfumate.*

În adolescență, dormise o lună într-un copac ca să salveze pădurea locală de distrugere și își petrecea mare parte din vacanțe lucrând ca voluntar la o cantină pentru săraci. Fusese poreclită Hermione, ca vrăjitoarea din cărțile cu Harry Potter, fiindcă prietenii ei susțineau că, dacă ar fi avut la școală spiriduși de casă, Emmie cu siguranță ar fi militat pentru eliberarea lor. Și totuși, iat-o acum, la 29 de ani, făcând lucruri care categoric nu aveau să schimbe câtuși de puțin nici măcar colțul ei din Thames Ditton, darămite lumea, și stătea cu mâinile în sân când oamenii mureau lângă ea.

Emmie și-a amintit de asistentul medical de dimineață, din tren. Era așa de calm! Așa de competent! Așa de — și se iertă pentru momentul de superficialitate — *atrăgător.* El chiar *schimba* ceva în lume. Salva vieți înainte să apuce să ajungă la serviciu.

Poate ar trebui să-și schimbe meseria și să se facă asistentă. Oare era prea târziu? Poate că nu, dar faptul că știa toată lumea că leșina numai la vederea unei hemoragii nazale sau a unei unghii încarnate părea un indiciu solid că medicina nu era cariera ideală pentru ea.

Ce strigase după ea Superbul Asistent Erou la coborârea din tren? Ceva ce suna teribil de similar cu *Ce părere ai de doamna Danvers?* Dar sigur se înșela, fiindcă n-ar fi avut nicio noimă. Toată agitația îi încețoșa creierul.

Emmie s-a așezat la birou și și-a băgat laptopul în priză, energizată de combinația de cafeină, adrenalină și hotărâre. Avea să înceapă să-și folosească toată experiența și talentul pentru a face ceva *bun*. Poate să caute o organizație de caritate, să îl convingă pe Joey să o lase să aibă clienți pro bono? Ar mușca momeala dacă ar putea câștiga niște premii pentru partea creativă.

A deschis e-mailul. Avea să se uite dacă primise ceva important, să-și facă lista de priorități pentru ziua de azi, apoi să-și petreacă o vreme cu noul ei proiect.

Emmie a trecut în revistă mesajele necitite. Unul dintre ele, chiar primul în listă, ieșea în evidență, în parte pentru că numele o făcea să zâmbească. Un.prieten@gmail.com. Subiectul era *Tu*. Să fi fost de la o firmă de recrutare? L-a deschis și s-a uitat peste textul scurt.

FUSTA AIA ROZ TE FACE SĂ ARĂȚI CA O CURVĂ. CUM VREI SĂ TE IA CINEVA ÎN SERIOS? UN PRIETEN.

Emmie s-a răsucit iute cu scaunul, de parcă autorul ar fi putut fi chiar în spatele ei, așteptând să-i vadă reacția. Dar bineînțeles că nu era.

A citit din nou e-mailul, iar energia de mai devreme i-a fost înecată de un tsunami de furie, rușine și jenă. S-a uitat în jos, la fusta pe care o alesese în acea dimineață. O fustă conică roz-aprins, care o făcea să se simtă îndrăzneață, sexy și învingătoare. Acum îi venea s-o rupă de pe ea și s-o arunce în coșul de gunoi.

Spațiul de lucru deschis era deja plin. Colegii ei. Prietenii ei. Oameni pe care îi respecta și despre care crezuse că o respectau și ei. Le-a studiat chipurile și limbajul trupului, căutând indicii despre cine ar fi putut să îi trimită mesajul, cu doar — s-a uitat la ora din e-mail — zece minute în urmă. Dar toată lumea arăta exact la fel ca în fiecare zi.

Însă Emmie nu credea că avea să se mai simtă vreodată la fel în acest birou.

Iona

Trenul de 18:17, Waterloo – Hampton Court

Iona fusese copleșită de un val imens, un gen de teroare asociat numai cu momentul când descoperi că la întâlnirea cu șeful tău participă și o persoană de la HR. Brenda — șefa departamentului de „Resurse Umane“, pe care ea încă îl numea în sinea ei „Personal“, dar fusese redenumit la un moment dat în anii 1990 — stătea la masa din sala de ședințe, lângă redactorul-șef, cu un aer foarte oficial. În sine, asta nu însemna nimic, întrucât chipul Brendei arăta în mod natural teribil de oficial, dar a intensificat senzația oribilă a Ionei că era la un pas de catastrofă.

— Bună ziua la toată lumea, a spus Iona, blestemându-și ușorul tremur din voce. Hm, pot fi considerați doi oameni „toată lumea“? Poate ar fi trebuit să spun *Bună ziua, amândurora* sau *Salutări celor aici, de față*.

Bătea câmpii. Și-a îndreptat privirea spre șeful ei, în speranța deșartă că, dacă refuza să se uite în ochii Brendei, poate că avea să dispară. Numele redactorului-șef era Red. Oare își schimbase numele ca să se potrivească cu slujba? Era în stare.

— Ăăă, Iona, poți, te rog, să lași câinele afară? a întrebat Red îndreptându-și arătătorul spre scumpa de Lulu, de parcă făcea parte dintr-un pluton de execuție.

Și poate că așa și era.

Iona dădu înapoi și ieși pe ușă cu spatele, ca nu cumva să o împuște unul dintre ei în spate.

— Poți, te rog, să ai grijă de ea câteva minute? a întrebat-o pe „asistenta executivă“ a lui Red, echivalentul modern al unei secretare, dar fără cunoștințele de stenografie.

Aceasta a părut extrem de încântată de noua sarcină. Fără îndoială că era o deviere binevenită de la îndatoririle ei de slugă subestimată și prost plătită a lui Red.

— Îi place mult să o scarpini prin părțile moi, chiar după urechi.

Apoi, fiindcă întotdeauna mergea prea departe când era agitată, a adăugat:

— Cui nu-i place? scoțând apoi un hohot de râs forțat, strident.

Asistenta lui Red s-a făcut mică în scaun, speriată.

— *La zidul spart dați iureș iar, băieți*[1]*,* a murmurat Iona intrând din nou în sala de ședințe, cu coloana perfect dreaptă și capul sus, exact așa cum ieșea pe vremuri pe scenă.

— Ia loc, ia loc, a spus Red arătând spre șirul de scaune viu colorate aflate în jurul mesei.

Iona l-a ales pe cel din dreapta, sperând că asocierea dintre scaunul portocaliu ca mandarina și costumul ei stacojiu i-ar putea distruge definitiv retina Brendei. A scos din geantă un carnet și un creion. Nu avea de gând să ia notițe, dar nu strica să aibă creionul în mână în caz că devenea necesar să îl împlânte în mâna lui Red. Gândul a mai înveselit-o nițel.

— Deci, înainte să trecem la o evaluare detaliată, voiam să vorbesc cu tine despre *imaginea de ansamblu,* a spus Red, împreunându-și vârfurile degetelor în față cu o expresie gravă, ca un școlar care se joacă de-a bancherul.

A înșirat detalii despre scăderi de tiraj, scăderea veniturilor, creșterea costurilor operaționale, și toate numerele treceau plutind pe lângă Iona ca un polen radioactiv dus de o adiere, în timp ce încerca să pară interesată și inteligentă.

— Vezi tu — a spus el într-un final —, trebuie să ne concentrăm mai mult pe conținutul digital și să atragem un public mai tânăr, iar asta înseamnă că trebuie ca tot conținutul nostru să fie modern și relevant. Și, sincer să fiu, ne temem că *Întreab-o pe Iona* pare cam…

S-a oprit ca să caute cel mai potrivit adjectiv, oprindu-se la:

— …demodată.

Se pare că Red nu reușea să dea dovadă de creativitate nici măcar când insulta pe cineva.

Iona a simțit că i se face rău. *Termină,* și-a spus cu fermitate. *Fruntea sus și luptă. Ești Boudicca, regina celților.* Așa că și-a adunat armata de rebeli și s-a urcat în carul de luptă.

— Vrei să spui că sunt *prea bătrână,* Red?

S-a oprit ca să savureze momentul în care cucoana de la HR s-a făcut lividă, ceea ce a scos și mai tare în evidență granița dintre locul unde se termina fondul de ten și începea gușa.

— Fiindcă experiența de viață e crucială pentru terapeutul unei reviste. Iar eu le-am trăit pe toate. Misoginie, homofobie, discriminare pe motiv de vârstă…

A aruncat cuvintele ca pe niște bombe, ceea ce bineînțeles că și erau. Dacă se mai făcea și cu o dizabilitate — ceea ce la vârsta ei era foarte posibil —, ar avea practic un careu complet de potențiale procese de discriminare. *Ia să te văd cum navighezi printre astea, Brenda de la HR.*

— Sigur că nu asta spun, a răspuns Red. Doar îți propun o provocare.

Iona a înțeles imediat că, în acest context, „provocare" însemna „ultimatum" în cod corporatist.

— În fine, poate că un pas înapoi pe plan profesional ar fi pentru tine o mișcare într-o direcție pozitivă. Ai putea să petreci mai mult timp cu nepoții.

L-a săgetat cu o privire de oțel și și-a pocnit încheieturile degetelor, ceea ce îl făcea întotdeauna pe Red să se crispeze.

Brenda și-a dres glasul și și-a făcut de lucru cu șnurul ecusonului.

— A, da. Nu ai nepoți. Sigur că nu, s-a bâlbâit Red.

Să fi spus „sigur că nu" fiindcă era evident prea tânără ca să aibă nepoți ori fiindcă era prea lesbiană?

— Hai să nu luăm acum o decizie pripită. Mai mergem așa o lună și vedem dacă îți poți revoluționa paginile. Dacă le poți moderniza. Să le faci incandescente. Gândește-te la mileniali. Acolo e viitorul.

Și-a forțat chipul să zâmbească și a fost cât pe ce să crape de atâta efort.

— Sigur, a zis Iona, scriind pe carnet INCANDESCENT, apoi LABAGIU. Dar dă-mi voie să-ți amintesc, Red, că paginile cu probleme sunt absolut cruciale pentru revistă. Lumea se bazează pe ele. Și nu cred că exagerez când spun că de ele depind *viețile*

unor oameni. Și cititorii noștri le îndrăgesc. La urma urmelor, mulți dintre ei spun că pentru paginile mele cumpără revista.

Ha! Ia-o pe-asta, centurion roman nenorocit.

— Sunt sigur că așa era, Iona, a spus Red ridicând sabia și înfigându-i-o în inimă. Dar când a fost ultima dată când a zis cineva asta? Ei?

Iona nu s-a dus direct la biroul ei. S-a dus, în schimb, direct la toaletă, fără să ridice ochii de la covorul urât, dar practic, încă lipicios de la punciul cu fructe vărsat pe jos la ultima petrecere. S-a încuiat într-una dintre cabine și s-a așezat pe capacul toaletei, cu Lulu în poală, inhalând amestecul de mirosuri de chimicale cu miros de pin, diverse excreții umane și câine. A început să plângă. Nu un plâns drăguț, elegant, ci din acela exploziv, care venea însoțit de râuri de muci și rimel scurs pe obraji. Slujba aceasta era viața ei. Era motivul pentru care se dădea jos din pat dimineața. Dădea sens existenței ei. Era însăși *identitatea ei.* Cine avea să fie ea fără asta? Și cine avea să mai angajeze un terapeut de revistă care se apropia rapid de vârsta de 60 de ani și lucrase în același loc aproape treizeci de ani? Cum ajunsese de la distincții, acoliți și festivități de premiere la asta?

Iona a încercat să mobilizeze un pic de furie, dar era pur și simplu prea sleită de puteri. Vremurile când fusese ocupată până peste cap, jonglând o rubrică socială și o pagină de sfaturi, ocazional cu recenzii de restaurante și articole de călătorie fuseseră obositoare, dar să nu fie *suficient* de ocupată era de-a dreptul epuizant. Obosise să proiecteze o siguranță de sine pe care nu o mai simțea cu adevărat de ani buni. Obosise să pară permanent ocupată când îi fuseseră luate treptat toate responsabilitățile — cu excepția paginilor de sfaturi.

Învățase să lălăie fiecare însărcinare ore în șir și să-și poziționeze monitorul în așa fel încât să nu-și dea seama nimeni că, în loc să lucreze, ea planifica, de fapt, vacanțe de vis cu Bea pe atoli de coral perfecți ori urmărea din umbră pe Facebook vechi prieteni din copilărie.

Sigur, viața nu era o competiție. Dar, dacă ar fi fost, Iona se imaginase întotdeauna ocupând o confortabilă poziție fruntașă. De-a lungul anilor, ridiculizase în sinea ei alegerile de viață făcute de contemporanele ei pe măsură ce, una câte una, trăseseră pe banda de urgență a autostrăzii carierei, alegând, în schimb, să scoată pe bandă copii și să slugărească soți egoiști și nerecunoscători, care arătaseră cândva oarecum atrăgători, dar făcuseră burți, le crescuse păr vâlvoi în nas și ciuperci pe unghiile de la picioare.

Dar acum se uita la pozele cu ceremoniile de absolvire ale copiilor lor, cu ospețe în care multiple generații ședeau în jurul unor mese de bucătărie din lemn de pin, ba chiar și cu nepoți mici, nou-născuți, ce clipeau către cameră cu ochi tulburi, și se întreba dacă nu cumva era posibil ca ele să fie până la urmă câștigătoarele. Măcar ele nu boceau pe toaletă, cu fața în blana unui cățel.

Iona a auzit cum se deschide ușa de la toaletă și sunetul a două perechi de tocuri pe gresie. Și-a ridicat picioarele strângându-și genunchii la piept și îngropându-și și mai tare fața în blana lui Lulu ca să-și înăbușe hohotele de plâns.

— Doamne, cât urăsc zilele de luni, a auzit-o pe una dintre femei.

Spre ușurarea ei, și-a dat seama că era Marina, unul dintre șefii de secție ai revistei. Ea și Marina erau bune prietene, în ciuda faptului că Marina era cu aproape treizeci de ani mai tânără decât ea. Întotdeauna se „tachinau" puțin când se întâlneau la filtrul de apă și merseseră chiar și la prânz împreună de câteva ori. Marina o punea la curent pe Iona cu toate bârfele din birou și, în schimb, Iona îi dădea gratuit sfaturi pentru complicata ei viață amoroasă. Totodată, ea și Marina se respectau reciproc ca profesioniste și colege, ca femei aflate în plinătatea forțelor lor. Poate că ar trebui să iasă din ascunzătoarea ei de pe toaletă și să se confeseze prietenei ei. Cică o povară împărtășită devine mai ușoară. Poate că ar trebui să-i propună încă o ieșire la prânz. Unul la care să profite din plin de calitățile tămăduitoare ale alcoolului.

— Și eu, a spus Brenda-de-la-HR. Deși urăsc și mai tare zilele de miercuri. Știi tu, nici în car, nici în căruță.
— Auzi? Mi s-a părut mie sau tu și Red vorbeați cu dinozaurul? a spus Marina. Reușiți, în sfârșit, să o faceți să dispară? Ce plănuiți? Epoca de gheață sau meteorit?
S-a zis și cu solidaritatea feminină.

Iona a fost mai ușurată ca de obicei să-și găsească trenul așteptând-o deja la peronul 5, în Waterloo. Măcar o părticică din zi era liniștitor de previzibilă. S-a urcat în vagonul în care urca de obicei, apoi a înjurat în barbă și a strâns-o din greșeală pe Lulu, făcând-o să scoată un schelălăit. Bărbatul cu Strugurele era acolo. Cum îl chema? Piers. Așa, da. Stătea în diagonală față de singurul loc liber. Cu siguranță avea să înceapă o conversație și, oricât de tare savura în mod normal recunoștința profundă a cuiva, acum nu voia decât să stea în tăcere și să-și imagineze că trăia într-o lume în care încă mai era relevantă.

Iona a oftat și s-a așezat. Și-a deschis geanta și și-a scos paharul și o ploscă cu gin și tonic deja preparat, precum și o pungă sigilată în care erau vreo două felii de lămâie. A așteptat inevitabila întrerupere. Dar n-a venit. S-a uitat la Piers, care era lăsat pe spătar așa de tare, de parcă îl putea îndoi cu forța voinței, și ținea picioarele așa de depărtate, că bătrâna de lângă el era lipită de geam ca o jaluzea. Bărbatul a văzut-o că se uita la el și Iona a crezut o clipă că avea să-i vorbească, dar apoi privirea lui a alunecat pe lângă ea și s-a oprit pe telefonul lui mobil, pe care l-a înșfăcat și a început să-l împungă cu un arătător de-a dreptul dictatorial.

Iona s-a simțit stingherită. Apoi enervată pe ea însăși că îi permitea acestui… *bădăran* să o tulbure. Cu siguranță că reacția civilizată — *singura* reacție — pe care e normal să o ai în fața cuiva care cu doar câteva ore în urmă *îți salvase viața* era să spui mulțumesc, nu? Sau măcar bună ziua? Măcar o înclinare din cap? Oare să nu o fi recunoscut-o? Nu era posibil, nu? Iona fusese acuzată de multe în viața ei, dar niciodată că nu ar fi memorabilă.

— Draga mea, a spus el în telefon, cu un ton și un volum total lipsite de orice urmă de considerație pentru liniștea celorlalți pasageri. Poți să dai o fugă până în pivniță să aduci o sticlă de Pouilly-Fumé și s-o pui la răcit în frigider? Nu, nu ăla. Sticla de *grand cru*. Una dintre cele pe care le-am adus din vacanța aia oribilă la vila de pe valea Loarei, cu soții Pinkerton.

Din poala Ionei, Lulu a început să mârâie. Iona a simțit cum corpul ei ca un butoiaș începe să se umfle ca un cimpoi, apoi s-a întors spre Piers și a lansat o rafală de lătrături ascuțite.

Piers și-a împuns telefonul, punând capăt conversației fără să spună la revedere, și s-a uitat urât la Iona.

— Ce naiba are câinele ăla ridicol? a strigat el.

Iona era obișnuită ca lumea să fie nepoliticoasă cu ea și probabil că putea ignora nerecunoștința și mârlănia lui Piers, dar nu avea de gând să îi permită să o insulte pe Lulu.

— Lulu — a spus ea — nu e ridicolă. Ba e chiar extrem de inteligentă. Totodată, e o feministă și în această calitate taxează pe loc orice manifestare de masculinitate toxică, oriunde o descoperă.

Piers a rămas cu gura căscată, apoi și-a luat ziarul *Evening Standard* și l-a deschis în fața lui, ca pe un văl. Iona era foarte, foarte sigură că nici măcar nu aveau să se mai uite vreodată unul la altul, darămite să mai și vorbească. Slavă Domnului!

[1] William Shakespeare, *Opere complete*, vol. 4, „Henric al V-lea", trad. Dan Duțescu, Ed. Univers, București, 1985, pag. 370.

Sanjay

Sanjay se transferase cu două luni în urmă de la Unitatea de Primiri Urgențe la Oncologie. Din multe puncte de vedere, era mai bine. La UPU fusese frenetic, haotic și un stres constant, punctat de țipete de alarme, plânsete și instrucțiuni urgente mitraliate rapid. Și în plus, se simțea tot timpul cam pierdut. Era drăguț și înduioșător când trimiteai acasă un copilaș cu brațul rupt, protejat acum de ghips, strângând în mânuță un abțibild primit pentru vitejie, dar de foarte multe ori îi transfera pe pacienți pe secții și nu mai afla niciodată cum se sfârșise povestea lor. Cu pacienții de la UPU nu puteai forma relații, de obicei intrai în scenă în punctul cel mai spectaculos al acțiunii și erai scos înainte de concluzie.

La Oncologie, Sanjay își valorifica mai bine atuurile, motiv pentru care și ceruse transferul. Putea să vadă aceiași pacienți în fiecare săptămână timp de mai multe luni. Ba chiar ani, în unele cazuri. Îi cunoștea deja pe „clienții“ obișnuiți — numele copiilor și nepoților lor, care le erau visele și coșmarurile și cum să le facă planul individualizat de tratament cât mai ușor de gestionat. Pentru asta se dusese la colegiul de asistenți medicali — ca să vindece nu doar trupuri, ci și minți și suflete. Când scrisese asta în cererea de înscriere, nu fusese doar obișnuitul clișeu, el chiar o spusese din inimă.

Problema era — descoperea Sanjay — că, pe măsură ce devenea mai implicat în viețile pacienților lui, îi era tot mai greu să facă față finalurilor triste. La fiecare câțiva oameni pe care îi trimitea acasă cu un chist benign sau confirmarea a cinci ani fără urmă de cancer, era unul cu o recidivă incurabilă ce se întinsese la ficat, oase și creier. Mame de copii mici pe care le văzuse cum se topeau pe picioare cu fiecare rundă de chimioterapie, cum își pierdeau întâi părul, apoi genele și sprâncenele, după aceea simțul umorului și, în cele din urmă, speranța.

Medicii specialiști cu care lucra păreau căliți față de toate acestea. Erau capabili să „compartimentalizeze". Puteau da piept cu tragediile, nedreptatea și viețile distruse, apoi, la sfârșitul zilei de lucru, își scoteau halatele albe și plecau la o bere–două, parcă fără nicio grijă pe lume. Cum reușeau? Toate compartimentele lui Sanjay păreau să comunice între ele. Nu reușea să oprească deversările dintr-unul în altul. Se trezea în toiul nopții cu gândul la markerii tumorali din ultimele analize de sânge ale domnului Robinson sau își aducea aminte, în timp ce încerca să-și mănânce cina, de umbrele presărate din abundență pe tomografia doamnei Green.

— Mulțumesc, a spus doamna Harrison („Spune-mi-Julie-te-rog"), în timp ce el îi pansa locul unde i se făcuse biopsia, chiar lângă subrațul stâng. Crezi că o să fie bine?

L-a privit cu ochi în care frica se lupta pentru poziția dominantă cu speranța.

— Te rog, Julie, încearcă să nu îți faci griji, a spus el ocolind răspunsul, în timp ce cotrobăia frenetic prin fișierele din minte după obișnuitele cuvinte convenționale. Nouă din zece noduli mamari sunt benigni. Dar tu ai făcut exact ce trebuia când te-ai dus imediat la medicul de familie, ca să te asiguri că nu e ceva grav.

Bineînțeles că era adevărat, dar Sanjay văzuse expresia de pe chipul tehnicianului de la ecografie în timp ce nota dimensiunile masei — îngrijorător de mare și neregulată — de pe ecran. Julie n-ar fi avut cum să se prindă, dar Sanjay învățase să recunoască mijirea imperceptibilă a ochilor și crisparea degetelor pe mouse-ul calculatorului.

— Știu, știu, dar îmi fac griji pentru copii. Sunt mici. 6 și 4 ani. Vrei să-ți arăt niște poze? a spus Julie scoțând telefonul.

Sanjay nu voia să vadă pozele — n-ar fi făcut decât să îi îngreuneze situația. Măcar de ar putea să se concentreze strict la numere de caz, prognosticuri și planuri de tratament, nu la copii îndurerați și liste cu obiective de viață ce nu aveau să fie niciodată bifate.

— Da, chiar te rog, a spus el, zâmbindu-i cu căldură.

După ce s-a minunat duios în fața pozelor cu cei doi copii fericiți, cu strungărețe, care habar nu aveau că toată lumea lor probabil avea să se transforme curând în ruine, a trimis-o pe Julie acasă, cu instrucțiuni ferme și imposibil de urmat: să își găsească tot timpul de făcut ceva și să nu se mai gândească la asta până nu venea după rezultatele biopsiei, peste cinci zile.

Sanjay s-a refugiat în camera acum pustie „a familiei“, numită și camera-pentru-vești-foarte-foarte-proaste. Nu cereai unui cuplu să „ia loc în camera familiei“ ca să dai vești bune. Și-a luat un pahar cu apă de la dozatorul din colț și s-a așezat într-unul dintre fotolii, înconjurat de cuvinte precum *terminal, metastaze, interdicție de resuscitare* și *protocol de final*. Oare să se fi îmbibat stofele moi de toată durerea și șocul trăite în acea cameră? Și-a imaginat cum supura din perne și draperii o mâzgă vâscoasă, toxică, umplând treptat camera și ajungând să-l înece.

Lui Sanjay i-a tremurat mâna și a vărsat apă pe covor. A lăsat paharul din mână și a încercat din răsputeri să tragă aer în piept, inhalând îndelung și profund. Inima parcă încerca să-i spargă cușca toracică pentru a se elibera. Și-a apăsat tare de tot sternul cu palma, făcându-și o vânătaie, de parcă o putea forța să se întoarcă la locul ei.

Ce ar zice Julie sau oamenii ăia din trenul de luni, care îl credeau un fel de erou, dacă ar ști de atacurile lui regulate de panică paralizante? Ce-ar crede dacă l-ar vedea cum se ascunde în camera familiei, în toalete sau debara, îndoit de spate, cu capul în mâini, așteptând să poată respira din nou normal?

La ce era bun în secția de canceroși un asistent medical speriat de moarte?

Probabil că era mai bine că o făcuse de oaie cu Fata din Tren. Chiar dacă ar fi acceptat să iasă cu el, ar fi descoperit curând cu ce impostor avea de-a face și totul s-ar fi terminat.

Martha

Trenul de 8:13, Surbiton – Waterloo

Martha a trecut în vârful picioarelor pe lângă ușa închisă de la dormitor, încercând să ignore gemetele înăbușite și bocănitul ritmic al tăbliei patului lovite de perete care se auzeau dinăuntru. Era oricum neplăcut să îți imagineze doi bătrâni *punându-și-o,* dar era și mai rău când unul dintre ei era mama ta. Și încă și mai rău când celălalt nu era tatăl tău.

Acest iubit, Richard („Să-nu-mi-spui-Dick-ha-ha“), părea să nu se dea dus. A numărat lunile pe degete. Trecuse aproape un an, și Martha găsea mereu prin casă tot mai multe lucruri bărbătești. Spumă de ras în baie, boxeri în coșul de rufe, ba chiar și o lădiță cu scule în hol, pe care Richard nu o folosise, de fapt, niciodată, dar ea bănuia că o lăsase acolo ca să pară masculin și util.

Martha se întreba dacă Richard știe câți ani are mama ei sau Kate îl vrăjise cu obișnuitul ei text despre cum o făcuse ea pe Martha „la o vârstă ridicol de fragedă; abia dacă aveam 20 de ani“. Se apropia ziua ei, așa că poate n-ar fi rău să îi facă un tort pe care să scrie cu glazură multicoloră LA MULȚI ANI! 45 DE ANI. Cu asta chiar că și-ar da foc la valiză, iar unul dintre principalele motive ar fi și că mama ei nu se mai atinsese de zahăr rafinat din secolul trecut.

Dar poate că nu era o idee așa bună să îl pună pe ăsta pe fugă. Înlocuitorul lui ar putea fi și mai rău. Și sigur ar exista un înlocuitor, fiindcă mama ei, ca și natura, avea oroare de vid. Dacă se gândea mai bine, avea oroare și de vidul creat de gura unui aspirator, de aia nu se atingea niciodată de el. Casa lor era vraiște.

Martha a mers până la gară pe pilot automat, gândindu-se la mesajele schimbate aseară cu Freddie. Îl plăcea pe bune. Nu era unul dintre băieții populari, desigur. Era puțin cam stângaci și cam inadaptat, dar ea era ultima persoană care ar fi putut să îl

judece pentru *asta.* De fapt, era foarte deștept și surprinzător de amuzant.

Freddie n-o făcea să leșine ca eroinele din romanele lui Jane Austen. Nici inima nu-i bubuia, nici pieptul nu îi tresălta, nici corsetul nu era nevoie să și-l desfacă. Nu că purta corset, normal, iar pieptul ei nu era suficient de mare ca să tresalte. Dar descoperise că era important să aibă un băiat despre care să vorbească. Când toate fetele mișto se adunau într-un colț șușotind și chicotind, avea să aibă și ea pe cineva despre care să șușotească și să chicotească. Avea să fie și ea în gașca lor. Strânse la piept acel gând ca pe o pernă electrică într-o noapte geroasă.

Mare parte din timp, Martha se simțea ca David Attenborough narând un documentar despre natură. Era o observatoare ce studia o specie necunoscută, încercând să-i înțeleagă obiceiurile și ritualurile, ca să se poată mișca printre specimene fără ca acestea să o respingă sau să o atace. Oare alți adolescenți se purtau așa în mod natural? Sau se chinuiau cu toții să priceapă care erau regulile? Reguli care parcă se schimbau de îndată ce reușeai să le deslușești. Ce mărci trebuie să porți, ce muzică să asculți, ce cuvinte să folosești, pe cine să urmărești pe platformele de socializare, ce actori să idolatrizezi. Era un adevărat câmp minat.

Trenul a ajuns în gara Surbiton aproape plin. Era un singur loc liber în vagon, iar Martha a luat-o spre el. Tocmai dădea să se așeze, când un mascul alfa tipic, din acela din centrul financiar, a venit din sens opus și s-a repezit înainte, izbind-o din calea lui. S-a tolănit în scaun crăcănând picioarele la maximum, a scos un laptop din servietă și l-a deschis în fața lui, pe masă, ca un câine care ridică piciorul la stâlp ca să-și marcheze teritoriul.

— Super, a zis Martha, fără să-și dea seama că vorbise cu voce tare până ce masculul nu s-a întors către ea.

— Scuze, drăguță, a spus el cu un rânjet pe care era evident că îl credea adorabil. În viață există câștigători și perdanți, iar în cazul de față… tu ai pierdut.

Martha a simțit că îi iau foc obrajii. Nu știa ce să spună. A vrut să plece, dar intervalul era prea aglomerat. Telefonul i-a bâzâit în

buzunar. O dată, apoi de două ori, apoi o rafală insistentă de notificări. Și-a scos telefonul și s-a uitat lung la el, recunoscătoare că îi distrăgea atenția. Grupul clasei a noua o luase razna, probabil din cauza vreunei bârfe stupide.

Martha a rulat mesajele de la ultimele la primele, uitându-se peste ele, iar cuvintele au început să se vadă prin ceață și i s-a strâns stomacul. I se părea, cu siguranță. Nu, nu, nu. Nu putea fi vorba despre ea. Era paranoică. Apoi a ajuns la sursa întregii cleveteli electronice — originea râsetelor, batjocurii, dezgustului, revoltei — și a simțit că stomacul i se strânge și mai tare, trimițând în sus, pe gât, un val de fiere.

— Dă-o-n morții mă-sii! a zbierat Hoțul de Locuri când s-a trezit cu vomă pe toată tastatura. Ai idee cât costă laptopul ăsta?

Martha a auzit un scheunat într-o parte și s-a uitat în jos, în ochii familiari ai unui buldog francez, iar în clipa aceea i s-a părut că i se uită direct în suflet.

— Cum îți permiți?! a strigat femeia care ținea câinele în brațe.

Martha a tresărit, crezând că tot la ea țipa și femeia, după care și-a dat seama că aceasta îl sfredelea cu privirea pe Hoțul de Locuri. Martha o văzuse de multe ori în tren. Era Doamna cu Geanta Magică.

— Nu vezi că biata fată nu se simte bine? Doamne, trebuia să fac un bine omenirii și să te las să te îneci cu strugurele ăla.

— Pardon, eu sunt partea vătămată aici! a spus bărbatul arătând cu scârbă spre laptop.

— Ei bine, în viață există câștigători și perdanți, iar în cazul de față, tu ai pierdut, a spus Doamna cu Geanta Magică, ceea ce în mod normal ar fi făcut-o pe Martha să zâmbească.

În timp ce Hoțul de Locuri și Doamna cu Geanta Magică își aruncau insulte, Marthei i-a venit în minte scena din *Jurassic World,* în care T-Rex și Indominus Rex se întorc unul împotriva celuilalt, permițându-le astfel oamenilor neajutorați să scape pe neobservate, așa că, la stația următoare, când s-au deschis ușile, a coborât în goană, îmbrâncind lumea din calea ei.

Cu gâtlejul încă arzând de la resturile de acid gastric, Martha a făcut slalom prin mulțimea de navetiști, simțind cum șirul

nesfârșit de notificări îi străpunge telefonul ca șrapnelul și și-a dat seama că existau situații din care era imposibil să scapi cu fuga.

Iona

Trenul de 8:05, Hampton Court – Waterloo

Iona nu mai suferise niciodată de pană de inspirație. Dimpotrivă. De obicei trebuia să adune înapoi vorbele scăpate din frâu, să le aducă sub control. Dar de la *întâlnirea aceea* din urmă cu o săptămână, cuvintele care de obicei se revărsau firesc ieșeau bălmăjite, câte două–trei, doar ca să fie șterse imediat după ce ajungeau pe ecran. De fiecare dată când reușea să scrie un paragraf întreg, se uita la el gândindu-se: *E suficient de INCANDESCENT? E destul de MILENIAL?* Exact când avea mai multă nevoie de talentul și de încrederea ei în sine, acestea o părăsiseră.

Se gândise să ceară ajutorul unora dintre milenialii din birou, dar poate — ca și Marina — o considerau un dinozaur și sperau în sinea lor să își târșâie odată picioarele spre o comunitate de pensionari, în nădragi bej cu elastic în talie și pantofi comozi, ca să mai elibereze încă un spațiu de lucru „fluid". În plus, dacă ar cere ajutor în redacție, ar fi un semn de slăbiciune și chiar nu își permitea acum așa ceva.

Iona și-a sorbit ceaiul privindu-i pe pasagerii care se urcau în tren la New Malden. Uite-l pe Sanjay, eroicul asistent medical care salvase săptămâna trecută viața nesimțitului ăluia misogin și ingrat. S-a așezat pe locul liber din fața ei. S-au salutat dând din cap și zâmbind stânjeniți.

Iona s-a trezit că nu știa care era eticheta în această situație. Recentele interacțiuni cu Piers îi serviseră drept binevenite atenționări că nu era *deloc* o idee bună să vorbești cu necunoscuții din tren. De aceea exista o lege nescrisă ce interzicea asta. Dar ea și Sanjay împărtășiseră *o experiență*. Le plăcea sau nu, erau uniți pentru totdeauna de un moment

extrem, la limita dintre viață și moarte. Așadar… care erau acum regulile? Doamne, ce greu era uneori să fii englez!

Iona s-a uitat pe geam, la grădinile caselor terasate, cu leagăne, mici iazuri, sârme de rufe și sere. Fiecare oferea un mic indiciu despre familia care locuia înăuntru. Orice, numai să-i evite privirea, fiindcă asta i-ar fi agravat dilema.

Trenul a încetinit și apoi s-a oprit scuturându-se.

Pe măsură ce treceau minute în șir fără nicio urmă de mișcare, Iona și ceilalți pasageri au devenit tot mai neliniștiți. Liniștea era punctată de oftaturi și mârâieli exasperate, de tastat pe ecranul telefonului și de târșâit de picioare. În sfârșit, în difuzoare a răsunat o voce metalică și — în circumstanțele de față — enervant de zglobie: „Ne cerem scuze pentru această întârziere survenită în serviciul pe care vi-l oferim, cauzată de o defecțiune la un semnal luminos din Vauxhall. Sperăm să ne continuăm drumul în scurt timp".

— Vai de mine, ce îngrijorați o să fie cei de la birou din cauza noastră, i-a șoptit Iona lui Lulu, dorindu-și să fie adevărat.

Dacă rămâneau blocate aici toată dimineața, oare avea să observe măcar cineva? Lulu s-a uitat în sus la ea, cu ochii ca doi năsturei de ciocolată topindu-se la soare, și a lins-o pe nas.

S-a întors spre Sanjay, care bătea darabana cu degetele pe masa dintre ei. Avea maxilarele așa de încleștate, că îi vedea mușchii zvâcnind lângă lobul urechii, iar respirația îi devenise superficială și rapidă. Nu era bine. Avea să fie nevoită să spună ceva.

— Te simți bine, Sanjay? a spus ea cu tonul pe care îl folosea ca să o liniștească pe Lulu când un alt câine — mai puțin politicos — lătra la ea în parc.

El a ridicat ochii surprins, de parcă uitase unde era.

— Ăăăă, da. Mersi. Doar că o să întârzii rău de tot la muncă.

— O, sunt sigură că o să pornim acuși, a spus Iona. Și oricum, nu-i tocmai o chestiune de viață și de moarte, nu?

S-a oprit, dându-și seama de greșeală.

— Vai de mine, poate că în cazul tău este?

Sanjay a râs, puțin jenat.

— Ei, nu sunt chiar așa de indispensabil! a răspuns el. Lucrez la Oncologie, așa că pacienții mei au tendința să moară mai lent. Ba chiar mai bine de jumătate dintre ei nu mor deloc, slavă Cerului.

— Atunci e bine, a spus Iona. Nu ai de ce să îți faci griji, nu? Să știi că mi-ar fi prins bine ieri, în tren, pregătirea ta medicală. Stăteam exact aici și o școlăriță a vomitat pe laptopul lui Elegant-dar-Misogin-din-Surbiton!

— Al cui? a spus Sanjay.

— Știi tu, Tipul cu Strugurii. Piers. Căruia i-ai salvat viața. Chiar, unde ai fost? Nu te-am mai văzut deloc de atunci. Începeam să cred că ai fost vreo apariție celestă. Deși, dacă ai fi fost, nu prea știu de ce ți-ai fi bătut capul să-l salvezi tocmai pe *el*. O fi arătat aia ca o vomă normală, dar era, de fapt, karma în formă lichidă.

— Ăă, m-am urcat în celălalt capăt al trenului. Sincer să fiu, dinadins, a spus Sanjay.

— M-ai evitat? a întrebat Iona, dându-și seama după ce i-au zburat vorbele de pe buze că întâlnirea cu Red și cu HR-ul o făcea paranoică și disperată, ceea ce nu o caracteriza deloc.

Termină, Iona. Bietul băiat poate să stea oriunde dorește. O să-l pui pe fugă.

— Nu, deloc. Nu, nu pe tine, a spus el împiedicându-se în avalanșa de negații.

Dragul de el.

— Pe *ea*. Fata din Tren.

— Ce fată din tren? a întrebat Iona buimăcită. Ăla nu e un film? Și nu omorâse pe cineva? Sau poate că nu. Nu mai țin bine minte. Foarte *încâlcit*.

— Cea care stătea în fața ta când bărbatul acela — Piers — se îneca, a spus el.

Iona s-a încruntat, reluând în minte toată scena, cadru cu cadru.

— A, vrei să spui Tare-Frumușica din Thames Ditton!

— Așa îi spui? a zis el, zâmbind în sfârșit. I se potrivește. Poreclești pe toată lumea? Am și eu o poreclă?

— Normal, a răspuns ea, amintindu-și pe loc că îl numise Suspect-de-Amabilul din New Malden, fiindcă părea întotdeauna

prea bun ca să fie adevărat.

Își oferea întotdeauna locul doamnelor în vârstă și femeilor însărcinate, spunea „pardon" când îl călcau alții pe picior și avea un zâmbet din acela cald și înțelegător. Dacă ai fi căutat pe cineva pentru rolul principal dintr-un thriller psihologic cu o răsturnare de situație spectaculoasă, în care criminalul în serie se dovedea a fi ultimul om la care te gândeai, Sanjay ar fi fost perfect pentru rol.

— Ți-am zis Probabil-în-Domeniul-Medical din New Malden, fiindcă ești întotdeauna tare atent cu toată lumea, a spus ea, punând iute la lucru abilități exersate în decenii de redactare, rearanjare și înlocuire de cuvinte.

Frumoasă eschivă, iubire. Încă nu-și pierduse îndemânarea.

— Uau, ce intuiție ai! a spus Sanjay.

— Mă rog, e un talent al meu special, a răspuns ea. Rareori mă înșel. Și de ce o eviți pe mândra domniță cu părul de foc din Thames Ditton?

— A, nu contează, sincer, a spus Sanjay înroșindu-se absolut adorabil și stârnind curiozitatea Ionei.

— Hai, mie poți să-mi spui, a zis ea șoptind tare, ca pe scenă, și bătându-l ușurel pe mână peste masă. Sunt discreția întruchipată.

Ceea ce, evident, nu era întru totul adevărat, dar el n-avea de ce să știe că, în lumea Ionei, discreția era mai mult un deziderat de atins decât o *actualité*.

Iona știa că metoda cea mai bună de a convinge pe cineva să vorbească era să taci. Când dau piept cu tăcerea, majoritatea oamenilor simt nevoia copleșitoare să o umple. Așa că a sorbit din ceai și a așteptat. S-a uitat cum Sanjay se chinuie să se hotărască, apoi cum capătă treptat aerul unui om pe cale să verse tot, iar Iona și-a dat seama că învinsese.

— Păi, știi, mă pregăteam să îi cer o întâlnire în ziua când s-a înecat Piers, dar acum mă crede de-a dreptul tâmpit. N-am vorbit cu ea decât o singură dată, atunci, și a fost o catastrofă, a zis el.

— Să știi că faptul că e tare frumușică nu înseamnă că e și drăguță. Dacă ai reuși să o cunoști cu adevărat, probabil ai

descoperi că nu e deloc potrivită pentru tine, a spus Iona. Poate chinuie cățeluși și o urmărește pe Twitter pe Katie Hopkins.

— Nu o plac doar fiindcă e superbă, nu sunt chiar așa de superficial, a zis Sanjay. Să știi că citește cărți adevărate. În fiecare dimineață. Unele foarte interesante, chiar. Și poate să completeze careul rapid de cuvinte încrucișate din *Times* înainte să ajungem în gara Waterloo. Și când ascultă muzică în căști, închide ochii și-și mișcă degetele prin aer de parcă ar cânta la o claviatură imaginară. Și zâmbește sincer chiar și necunoscuților. Și are nasul pudrat cu o mică constelație de pistrui. Și…

Iona a ridicat mâna.

— Bine, bine, oprește-te! Oprește-te, pentru Dumnezeu, înainte să vomit și eu. Crede-mă, nu-ți dorești așa ceva. Tot vagonul a duhnit a acid gastric tot drumul, până la Waterloo. Nici nu mi-a mai ars să-mi beau ceaiul. Gata, m-ai convins. Deși tot am o bănuială că faptul că „ar cânta cu ochii închiși la o claviatură imaginară“ nu ți s-ar părea nicidecum așa de irezistibil dacă ar fi urâtă. Deci vrei să o cunoști mai bine, corect?

— Da! Nici nu știu cum o cheamă! a spus Sanjay. Și nu prea pot să-i spun Tare-Frumușica din Thames Ditton, nu?

— Ei, bine, Sanjay, a dat norocul peste tine, fiindcă unu: îmi placi. Doi: îți sunt datoare, deoarece, mulțumită ție, nu am pe conștiință moartea unui coleg de navetă. Și trei: sunt profesionistă! a zis Iona, ilustrând fiecare punct prin ridicarea în aer a câte unui deget.

— Ești pețitoare? a spus Sanjay.

— Nu! Sunt terapeut la o revistă!

— A, adică o tanti Millie de la rubricile alea lacrimogene? a întrebat Sanjay.

Iona a oftat, plăcându-l un pic mai puțin. Noroc că îl plăcea foarte, foarte mult.

— Tot ce ai de făcut, dragă Sanjay, e să stai cu mine când poți, în vagonul 3, iar eu o să manevrez totul pentru tine, ai să vezi.

Iona s-a lăsat pe spătar, mângâind-o pe Lulu și zâmbind ca pentru sine. Simțea în aer un *quid pro quo* de-a dreptul poetic. O, ce-o să se mai *distreze*! Iar Sanjay și Tare-Frumușica din Thames

Ditton erau amândoi mileniali, nu? Dacă i-ar cunoaște mai bine pe amândoi — dacă ar asista la înfiriparea unei mici idile —, ar fi o documentare excelentă pentru rubrica ei. În cel mai rău caz, i-ar mai distrage atenția de la problema ei. Abia aștepta să îi spună Beei. Bea se topea toată când era vorba despre o poveste de dragoste.

Cu o smucitură, trenul a început să înainteze, însoțit de un oftat de ușurare colectiv din partea tuturor pasagerilor.

Piers

Trenul de 18:17, Waterloo – Surbiton

Cu cât se străduia Piers mai mult să corecteze situația, cu atât mai tare se înrăutățea. Și-a amintit cum în urmă cu câțiva ani fusese poreclit Midas și fiecare pachet de acțiuni pe care îl atingea se transforma în aur. Se simțise invulnerabil. Stăpânul universului. Acum era de-ajuns să se uite la un titlu de valoare și se alegea praful de el. Știa că problema era că *îi păsa* prea mult. Trebuia să abordezi piețele cu o anume nonșalanță, să te bagi pe sub pielea lor pe nesimțite, ca atunci când vrăjești o barmaniță drăguță. Cu cât era mai important pentru tine, cu cât te credeau mai disperat, cu atât creșteau șansele ca numerele să îți arunce băutura în față și să îți interzică să mai calci vreodată în bar. Iar acum era *extrem* de important pentru el. Mai mult ca niciodată.

S-a îndreptat pe pilot automat spre peronul 5, cu ochii fixați pe mocasinii Gucci bine lustruiți. Pantofii lui, ca și ceasul Rolex și cravatele Hermès, îi aduceau întotdeauna puțină alinare. Unui bărbat încălțat cu mocasini Gucci nu i se putea întâmpla nimic prea rău, nu-i așa?

A urcat în tren cu câteva minute înainte să plece, așa că era deja aglomerat. A văzut că singurul loc liber era, ca de obicei, în fața Nebunei cu Câinele. Echivalentul din tren al locului de la teatru cu vedere parțială la scenă. Cel mai ocolit loc din sală. Tocmai când crezuse că ziua lui nu avea cum să meargă și mai prost.

Ca și cum viața lui Piers nu era suficient de nenorocită acum, cucoana asta îi dădea rău de tot peste cap naveta zilnică. În primul rând, îl făcea să se simtă agasant de *îndatorat*. Experiența pe muchie de cuțit pe care o trăise îl lega pentru totdeauna de ea. Piers ura să se simtă dator. Îi plăcea satisfacția simplă de a ști că tot ce era și tot ce avea erau meritul lui și al nimănui altcuiva.

Celălalt motiv pentru care îi era groază să se așeze în apropierea ei era că femeia asta îl ura în mod vădit. Alt lucru care nu îi plăcea deloc lui Piers era să îl urască cineva. Unul dintre marile lui talente era să îi facă pe oameni să îl placă. Era un cameleon — putea juca rolul seducătorului, al intelectualului, al confidentului, al bufonului, orice era nevoie în situația respectivă. Și totuși, femeia asta țipase la el. În public, *de două ori*. Îl acuzase de „masculinitate toxică". În mod normal, ar fi luat-o ca pe un compliment stângaci, dar era evident că nu aceasta fusese intenția ei. Și acum iar se uita urât la el.

Oricât de tare detesta Piers să capituleze primul într-o confruntare, în acest caz ar fi fost în interesul lui s-o facă. Voia ca naveta lui să redevină refugiul confortabil care fusese până acum. Blânda tranziție pe șine dintre viața profesională și cea personală.

Măcar femeia asta era *interesantă*. În lumea cu aer rarefiat a tranzacțiilor financiare cu sume mari, a cluburilor exclusiviste și a dineurilor elegante, nu întâlnea niciodată oameni ca ea. În plus, ar fi fost o provocare pentru el. Dacă o putea face să-l placă, ar fi însemnat că încă nu-și pierduse atingerea „magică". Și dacă era ceva ce îi plăcuse întotdeauna — sau, în fine, până de curând — era o provocare.

Piers s-a așezat cu grijă pe scaunul aflat față în față cu Nebuna cu Câinele. Și-a umplut inima cu cele mai cuviincioase emoții pe care le-a putut găsi și s-a pregătit să pornească la maximum lumina orbitoare și irezistibilă a farmecului lui. Însă, cu toate că își aliniase la start cuvintele necesare, acestea au refuzat să îi iasă din gură, ca niște greviști beligeranți ce refuzau să renunțe la protest. A așteptat până când tăcerea dintre ei a devenit insuportabilă, apoi și-a dres glasul și a încercat iar.

— Cred că am pornit cu stângul, a spus el, iar cuvintele, odată eliberate, s-au revărsat ca un torent. Și presupun că ar trebui, de fapt, să-ți mulțumesc că m-ai ajutat atunci.

Ea a ridicat o sprânceană — abilitate facială pe care își dorise toată viața să o dobândească și el, dar nu reușise niciodată, în ciuda orelor petrecute exersând în oglindă. A adăugat invidia la lista emoțiilor negative pe care i le stârnea tovarășa de călătorie.

— *Presupui că ar trebui* sau ești cu adevărat recunoscător? a întrebat ea, făcându-l să se simtă stânjenit, ceea ce nu mai reușise nimeni de când șeful lui îi ceruse să justifice un decont deosebit de substanțial, ce includea șampanie la un preț scandalos de mare, consumată într-un club de striptease.

— Ăăă, nu, chiar sunt recunoscător, sincer, a spus el, descoperind în timp ce rostea cuvintele că erau surprinzător de adevărate. Credeam că o să mor.

Iar l-a privit cu asprime, în tăcere.

— Sunt Piers Sanders, a zis el cu cel mai irezistibil zâmbet din arsenal, întinzând mâna peste masă, ca pe o ramură de măslin.

Fără să spună nimic, femeia și-a încrucișat brațele peste pieptul ei amplu, ușor creponat, lăsându-l cu mâna întinsă jenant.

— Hai, nu fi așa, a zis el. Mă străduiesc! Măcar spune-mi cum te cheamă. Nu putem s-o luăm de la capăt?

— Iona Iverson, a răspuns ea în cele din urmă, întinzându-i mâna fără prea mare tragere de inimă.

El i-a strâns-o. Era numai inele și unghii care-i intrau dureros în palmă. Oare îl strângea dinadins prea tare, ca să-l facă să tresară? Sigur i se părea.

— Spune-mi, Iona, de ce tu și drăgălașul tău cățeluș m-ați descris drept *toxic*? Mă simt jignit. Serios!

Și-a încleștat ambele mâini la piept și a privit-o cu ochi plini de sinceritate, ca un pui de labrador; era privirea pe care o folosea când voia s-o convingă pe cea mai nouă stagiară să-i ia hainele de la curățat sau să-i aducă o cutie cu gogoși, pe vremea când, dacă făceai o astfel de cerere perfect rezonabilă, nu te trezeai chemat la HR.

— Cunosc genul tău, atâta tot, a spus ea, fără să dea semne că s-ar înmuia.

— A, da? Și care e „genul“ meu?

Nu s-a putut abține să nu pună cuvântul „genul“ în ghilimele, făcând un pic cam agresiv cunoscutul gest cu degetele în aer.

— *Genul* care folosește gestul acela enervant, făcând ghilimelele în aer. Care vorbește mult prea tare. Care stă cât mai crăcănat, ocupă cât mai mult spațiu și le explică femeilor ca la proști

lucruri pe care ele le știu mult mai bine ca el. Care se crede mai presus de alții. *Genul* care judecă totul după cât costă și crede că *acumularea* de bani e cel mai important lucru în viață. *Genul* care e convins că un farmec vădit prefăcut îl poate scoate din orice situație…

— Gata! a spus el.

Nu se așteptase la o listă chiar așa de lungă, iar oamenii din jur ascultau, deși, spera el, nu erau de acord cu ea.

— Uite ce, nu mă cunoști și cred că te faci vinovată de o stereotipizare oribilă. Nu sunt deloc așa cum te-ai aștepta.

— Atunci dă-i drumul, a zis ea. Surprinde-mă.

Of, Doamne, își întinsese singur capcana. Viața lui Piers includea mai multe lucruri surprinzătoare decât îi convenea să recunoască, dar petrecuse decenii în șir ascunzându-le, și nu avea de gând să înceapă acum să le împărtășească.

Iona a scos din geanta ei extraordinar de încăpătoare o ploscă mare, argintie, și un pahar. Chestia aia era ca un Tardis, conținând în permanență — se părea — băuturi pentru orice ocazie și Dumnezeu știe ce altceva. Nu l-ar fi surprins deloc dacă ar fi scos apoi o sabie laser. Sau o baghetă magică.

În timp ce Piers trecea în revistă posibilele răspunsuri la provocarea Ionei, căutând alunecoasa zonă ideală dintre cele excesiv de evidente și cele prea personale, s-a întrebat dacă tovarășa lui de călătorie nu era, de fapt, un Cavaler Jedi sau o Mare Vrăjitoare, fiindcă simțea nevoia copleșitoare să *mărturisească*. Poate chiar putea să-i spună acestei străine ce făcuse. Poate i-ar fi adus o oarecare ușurare, ar fi oprit forfota permanentă din stomac a terciului toxic al secretelor, ce otrăvea totul. Ori poate ar fi dărâmat prima piesă dintr-un șir întreg de piese de domino, provocând un efect în lanț ce s-ar fi sfârșit cine știe unde. Până la urmă, s-a hotărât să spună adevărul. Nu tot adevărul — nici pe departe —, ci pe cel originar. Cel de la care pornise totul.

— Îmi urăsc slujba, a spus el. Nu doar un pic. O urăsc cu înverșunare și din tot sufletul.

A văzut cum chipul ei se îmblânzește aproape imperceptibil și pe buze i-a apărut o umbră de zâmbet.

— Ca să vezi! Ai câștigat, a zis ea. Chiar nu mă așteptam la asta nici într-o mie de ani. Ce slujbă ai?

— Lucrez în City. Sunt trader și tranzacționez acțiuni la termen. Știi ce înseamnă?

— Da. Înseamnă labagiu arogant și trufaș. Pardon! M-am prostit. Înseamnă labagiu bogat, arogant și trufaș, a spus Iona.

Piers a decis să o lase pe-asta să treacă de la el. Și-apoi nu era prima dată când auzea așa ceva.

— Păi, îmi plăcea la nebunie, dar… nu-mi mai place, a spus.

În ultimul timp, Piers se obișnuise așa de mult cu mușamalizările și eschivele, că sinceritatea acestei declarații i-a lăsat un gust ciudat. Dezvăluise prea multe. A schimbat rapid subiectul, îndreptând conversația spre ea, departe de el.

— Ție îți place ce faci, Iona?

— O, da, chiar îmi place mult. Mai mult decât orice pe lume. Cu excepția Beei, desigur, a spus ea, împreunându-și mâinile la piept și răsucind cel mai vulgar dintre inele, cel care îi lăsase lui Piers urmă în palmă, astfel încât rubinul mare a captat lumina, a înroșit-o și a împrăștiat-o în așchii pe fereastra de lângă ea, făcând-o să arate tulburător de similar cu scena unei crime sângeroase.

— Bea? a întrebat el.

— Soția mea, a răspuns ea. Suntem împreună de treizeci și cinci de ani și ne-am căsătorit de îndată ce a devenit legal să o facem. Iubirea vieții mele. Tu ești căsătorit?

— Da. O cheamă Candida.

— Aoleu. Ca infecția vaginală? a spus Iona.

— Păi, soția ta are nume de *insectă*. Candida e, de fapt, numele unei sfinte din vechime, a explicat el, așa cum o auzise pe Candida de nenumărate ori. Vine de la latinescul „alb pur“.

— Deci o infecție vaginală rasistă. De ce e albul asociat cu puritatea, inocența, virginitatea, pe când negrul semnifică depresie și rea intenție?

L-a sfredelit cu privirea de parcă el inventase limbajul.

Piers nu-și amintea să mai fi fost vreodată așa de bucuros să vadă apărând indicatorul pe care scria SURBITON.

Când s-a apropiat de Porsche-ul lui Carrera în parcarea gării, Piers a apăsat butonul de la brelocul cu cheia, făcând toate luminile să se aprindă și să pâlpâie într-un fel care anunța celor din jur *atenție, se apropie un bărbat de succes*.

S-a gândit cum divulgase din greșeală adevărul. Când începuse să-și urască serviciul? Nu era sigur. Începuse să își dea seama treptat, pe nesimțite. Problema e că nu era doar un simplu serviciu, era un întreg stil de viață, o personalitate, un sistem de credințe. Era încolăcit în jurul organelor lui ca un parazit imens ce nu putea fi îndepărtat fără să-și omoare gazda. Dacă nu ar mai fi trader, cine ar fi el?

În plus, mai erau și chestiunile de ordin practic. Fără salariul ridicol de mare și primele cu care se obișnuise, n-ar avea cum să-și plătească ratele lunare la Porsche. Și cu siguranță nici dobânda de la ipoteca pe casă. Se mutaseră în urmă cu doi ani din Wimbledon în mai puțin salubrul, dar ieftinul Surbiton, deoarece Candida își dorise piscină și teren de tenis, și un apartament separat pentru dădacă.

Acesta era încă un lucru pe care nu și l-ar mai fi putut permite dacă și-ar fi schimbat cariera: soția. Ca și mașina, costumul și ceasul, Candida era un simbol al statutului său social. O nevastă-trofeu. Ea fusese dovada vie că reușise în viață, glazura de pe tortul noii lui vieți impresionante.

Iar acum glazura se întărise de parcă ar fi fost ciment, ținându-l captiv într-o viață pe care nu mai era sigur că și-o dorea.

Iona

Iona a suflat tare pe disc, apoi l-a șters cu mâneca și l-a așezat pe tamburul pick-upului.

— Îl mai știi pe ăsta, iubito? a strigat ea peste umăr, către Bea.

— Dolly Parton. Îmi amintește întotdeauna de seara aia când ai obținut slujba de la revistă. În ce piesă jucam eu atunci? a întrebat Bea.

— *Les Misérables*, a răspuns Iona luând-o de mână și învârtind-o în ritmul muzicii. Jucai prostituata numărul trei și invitată la nuntă. M-am furișat în culise la pauză și am sărbătorit noua mea slujbă la garderobă. Mai ții minte?

— Bineînțeles că da! Ne-am făcut de cap în spatele unui șir de umerașe cu uniforme militare franceze. Mi-am ratat intrarea în scena nunții, ceea ce a dat total peste cap toată coregrafia! a spus Bea, râzând cu capul dat pe spate și arătând — doar pentru o clipă — exact ca femeia care fusese atunci, cu aproape treizeci de ani în urmă.

După ce cumpăraseră casa, rămăseseră complet leftere, iar Ionei nu-i venise să creadă că se oferea cineva să o *plătească* să meargă la petreceri și apoi să bârfească despre ele, având în vedere că oricum așa își petrecea timpul.

— Mai ții minte că am ieșit la cină cu o parte din distribuție și eu m-am urcat pe bar, unde am defilat pe tocuri de cincisprezece centimetri, în timp ce ansamblul din *Les Mis* cânta *Nine to Five*? a întrebat ea, iar Bea a învârtit-o cu măiestrie.

Nu reușeau niciodată să se pună de acord care dintre ele să conducă atunci când dansau.

Sigur, Dolly vorbea în cântec despre un program de la 9 dimineața la 5 după-amiaza, pe când Iona lucra în general de la 9 seara la 5 dimineața. Doamne, ce energie aveau pe atunci! Dar, ce e drept, dormeau întotdeauna până după-amiază.

— N-ai să ghicești niciodată ce am găsit zilele trecute, când îmi goleam sertarele de la birou, a spus Iona desprinzându-se din dans când vocea lui Dolly a lăsat loc ultimelor acorduri instrumentale.

S-a dus la poșetă și a scos o cutie argintie.

— Uite!

— E Dictatorul! a exclamat Bea.

Revista îi pusese Ionei la dispoziție o mașină cu șofer, care să le ducă pe ea și pe Bea de la o petrecere la alta, apoi să le ducă dimineața înapoi acasă, la East Molesey. Pe bancheta din spate era așezat un dictafon și după fiecare petrecere înregistrau din ce în ce mai nedeslușit pe casetele lui minuscule descrierile invitaților, detalii despre atmosferă și bârfe. Iona îi spunea „Dictatorul“, fiindcă trebuia întotdeauna să afle neapărat toate detaliile, chiar dacă tot ce-și doreau ele era să ajungă acasă și să se culce.

— Mai ai casetele?

— Cred că multe au fost arhivate, dar am găsit-o pe asta, din 1993. Vrei s-o ascultăm? a întrebat Iona.

Bea a încuviințat, s-a așezat în fotoliu și și-a scos pantofii. Iona s-a uitat cu ochi mijiți la butonașele mărunte și l-a ales pe cel pe care scria PLAY.

Așa, tocmai am plecat de la petrecerea de redeschidere a restaurantului Quaglino's, s-a auzit spunând cu o voce care parcă venea din altă lume, ceea ce, cumva, așa și era. *Cică Terence Conran a cheltuit o avere pe redecorare. Cât a cheltuit, dragă?*

Eu știu? Dar milioane, sigur. Chiar j'de milioane, a venit răspunsul.

— Aia sunt eu! a chiuit Bea.

— Sigur că tu ești, dragă, a spus Iona. Hai să ascultăm.

Cine era acolo? a întrebat o voce masculină.

— Ăla e șoferul tău! Cum îl chema? a întrebat Bea.

— Darren, a răspuns Iona.

TOATĂ LUMEA era acolo, normal, a spus tânăra Iona, *dar bârfa serii e despre cine NU A FOST acolo. Toți ne așteptam să apară*

prințesa Di, dar n-a apărut. Se zvonește că e foarte furioasă din cauza pozelor cu ea la sala de sport apărute în Daily Mirror.

Nu prea poți să o învinovățești pentru asta! a spus tânăra Bea. *Folosea aparatele cu greutăți. Alea care îți subțiază interiorul coapselor. Era cu picioarele desfăcute! Nu e tocmai o poziție princiară!*

Iubito, până și prințesele au organe genitale. Oricum, purta șort din lycra și un body mulat; nu era tocmai ca Sharon Stone în Instinct primar. *Nu văd de ce ar împiedica-o asta să apară la cel mai mare eveniment din oraș,* a replicat tânăra Iona, dând dovadă de o incredibilă lipsă de compasiune, după părerea bătrânei Iona.

Ce ați mâncat? a întrebat Darren, care era întotdeauna enervant de treaz și responsabil, iar Iona bănuia că fusese instruit de cei de la revistă să se asigure că nu uitau niciodată să înregistreze în Dictator toate detaliile relevante.

Platouri imense de fruit de mer! a răspuns tânăra Iona. *Creveți, homar, crabi, stridii — toate cuibărite în gheață pisată. Mi-au plăcut la nebunie. Beei, nu, așa-i, draga mea?*

Prea multe picioare, cu excepția stridiilor, care nu aveau destule, a zis tânăra Bea, făcând-o pe bătrâna Bea să râdă în hohote. Iona a apăsat pe STOP și a oprit dictafonul, apoi a ridicat-o pe Bea în picioare, iar Dolly a început să cânte *Jolene*. A strâns-o tare pe Bea și și-a pus bărbia pe umărul ei.

— Cred că o să mă dea afară, draga mea, a spus ea, lăsând cuvintele să cadă în spațiul liber din spatele Beei.

— De ce naiba să facă așa ceva? a întrebat Bea, iar Iona a simțit cum mușchii spatelui ei se încordează de mânie. Ești superstarul lor!

— Am fost, iubito.

— Ei, vei fi întotdeauna superstarul meu. Întotdeauna. Cea mai strălucitoare stea de pe firmament. Cum se numește cea mai strălucitoare stea?

— Se numește Sirius, a răspuns Iona.

— Ei bine, pentru mine, tu ești Sirius, a spus Bea.

— *Sirios*? a spus Iona, strângând-o și mai tare pe Bea și scoțând un mic hohot de râs forțat, ca să-și camufleze plânsul.

Sanjay

Trenul de 8:19, New Malden – Waterloo

Când a urcat în tren, Sanjay a auzit un fluierat asurzitor. Nu de la impiegat, ci din vagon. Genul de fluierat ce presupune să bagi două degete în gură, ca un fermier care își cheamă ciobănescul. S-a uitat spre sursa zgomotului, la fel ca toată lumea din vagon. Era Iona, care flutura frenetic din mână.

Lui Sanjay i s-a strâns stomacul când a văzut că, la fel ca în urmă cu două săptămâni, în ziua cu strugurele, Iona stătea lângă Fata din Tren. Sosise momentul. Acum era ocazia lui. Și de data asta, nu avea s-o irosească.

Sanjay s-a dus spre ele, încercând așa de tare să pară degajat, că era conștient de mișcările fiecărui mușchi din corp.

Fata din Tren avea în fața ei o carte, ca de obicei, iar locul unde rămăsese era marcat de un semn de carte din piele. Bineînțeles că nu era genul de persoană care să îndoaie colțurile paginilor sau, mai rău, să rupă cotorul cărții.

— Bună dimineața, Iona! a spus el încercând să pară la fel de nonșalant ca James Bond când o saluta pe domnișoara Moneypenny.

— Sanjay, dragule! a răspuns ea, luând-o pe Lulu de pe scaunul de vizavi de ea și punând-o în poală. Așa. Pe Lulu nu o deranjează să cedeze locul unui erou adevărat, așa e, păpușă? O să-i prindă bine să învețe să împartă cu alții. Se cheamă *spațiu de lucru fluid,* știai? E ultimul răcnet, i-a spus ea câinelui, care nu prea părea încântat de schimbarea locului.

Sanjay s-a așezat pe locul proaspăt eliberat, încercând în același timp să-și adune gândurile, care-i goneau bezmetic prin minte ca niște oi speriate, și să le pună cât de cât în ordine.

— Sanjay, ea e Emmie. Cu IE, nu Y, a spus Iona arătând spre Fata din Tren, care acum avea un nume adevărat. Aproape un

palindrom, dar nu chiar.

Ce naiba era un palindrom? Suna a afecțiune medicală, dar nu una pe care o mai întâlnise.

— Te țin minte! a spus Emmie, cu un zâmbet ce crea doar o singură gropiță pe unul din obraji.

Astăzi avea părul prins într-un fel de nod, din care scăpaseră câteva șuvițe.

— Ești minunatul asistent medical care a sărit în ajutor când bărbatul acela trăgea să moară lângă mine!

Sanjay a simțit că roșește. A încercat să arboreze un aer de erou din filmele de acțiune, dar avea o bănuială că arăta mai degrabă ca o Moneypenny emoționată decât ca un Bond rafinat.

— Nu-i așa că a fost absolut extraordinar? a spus Iona, ca o mamă mândră de prestația fiului în piesa de Crăciun. Sanjay, Emmie se ocupă de publicitate digitală. Face tot felul de lucruri istețe cu website-uri și platforme de socializare pentru mari branduri care vor să intre în grațiile tineretului.

Iona i-a aruncat o privire arzătoare ce evident se traducea prin *acum e rândul tău să spui ceva interesant.*

— Uau, a zis el.

— Ei — a zis Emmie —, nu e nici pe departe așa de impresionant cum e ce faci tu. Adică tu efectiv salvezi vieți. Te-am văzut cu ochii mei! Teribil de calm și stăpân pe situație. Eu doar îi conving pe oameni să cumpere mai mult detergent sau hârtie igienică. Trebuie să îți dea o mare satisfacție să poți ajuta așa oamenii.

— Păi, da, a răspuns Sanjay.

A căutat în minte povestirea perfectă de la serviciu, una care să îl înfățișeze plin de empatie, dar puternic. Eroic, dar modest. Tocmai când se pregătea să se lanseze în istorisire, Iona a făcut ochii mari și a început să-și miște smucit capul într-o parte. Avea, cumva, o criză de epilepsie? Nu, încerca să îi comunice ceva. Sanjay s-a holbat la ea neajutorat, încercând să descifreze codul. Era convins că încerca să îl ajute, dar îl făcea să se piardă și mai tare.

Sanjay a simțit un șut zdravăn în gleznă și a scos un scheunat, apoi s-a uitat urât la Iona, care s-a mulțumit să facă ochii și mai

mari și să smucească din nou din cap către fereastră. Sanjay s-a întors spre dreapta. Nu remarcase absolut deloc prezența bărbatului așezat lângă el. În parte fiindcă fusese prea ocupat să se uite la Emmie, dar și pentru că bărbatul era teribil de banal.

Sanjay observase că brigada la costum din tren — avocații, bancherii, contabilii și alții de genul acesta — avea tendința să poarte un fel de uniformă. Toți alegeau costume în tonuri de gri sau bleumarin, cu cămăși uni sau în dungi, în culori inofensive, și pantofi cu model perforat. Unii încercau să spargă tiparul, să arate o scânteie de originalitate și personalitate, să spună *Sunt mai interesant decât ai crede,* purtând o cravată cu imprimeu simpatic ori șosete în dungi viu colorate, ori butoni cu o formă isteață, amuzantă. Nu și tipul acesta. El categoric nu era genul care să poarte cravate comice. Tot ce purta părea anume creat să-l ajute să se piardă în peisaj. Pe măsură ce îmbătrâneau, majoritatea bărbaților dezvoltau trăsături distinctive: nasuri borcănate, fălci lăsate sau urechi păroase. El nu avea nimic de genul acesta. Nimic memorabil sau semnificativ.

Acum Sanjay a văzut că bărbatul avea în față un sufertaș deschis, ce conținea un sendviș, o banană și un KitKat. Se mai foloseau sufertașe pentru pachețelul de prânz? Nu pentru asta se inventase Pret a Manger? În mâna ce tremura puțin, omul ținea o bucată de hârtie la care se holba cu gura căscată.

Iona i-a mai tras un șut și a spus, smucind capul către bucata de hârtie și rostind — credea ea — doar din buze:

— Ce SCRIE?

— Vă ajut cu ceva? a întrebat-o omul pe Iona, făcându-l pe Sanjay să-și dorească să-l înghită pământul.

Însă Iona nu era absolut deloc jenată, nici descurajată.

— De fapt, mă întrebam dacă nu v-aș putea ajuta *eu* pe dumneavoastră, a spus ea. Se pare că hârtia aia vă supără foarte mult.

Iona a întins mâna și, spre surprinderea lui Sanjay, omul i-a dat hârtia.

— „NU MAI POT CONTINUA AȘA“, a citit Iona. Dumnezeule mare, e un strigăt de ajutor de la *sendvișul* dumneavoastră. Nu e

de mirare că păreți stupefiat.
— De fapt, cred că e mult mai probabil să fie de la soția mea, a spus omul.
— Probabil că urăște din tot sufletul să vă pregătească prânzul, a zis Emmie aplecându-se în față cu brațul pe masă, așa de aproape de al lui Sanjay, că acesta îi simțea căldura pielii.
— Bănuiesc că e ceva mai grav decât atât, drăguță, a spus Iona. Eu sunt Iona Iverson, iar ei sunt Emmie și Sanjay. Cum vă cheamă?
— David Harman.
— Cred că ești nou în tren! a spus Iona. Nu te-am mai văzut.
— Ba nu, merg cu el în fiecare zi la muncă, de zeci de ani, a replicat David. Te-am văzut de multe ori.
— Vai de mine! Ce prostuță sunt!
Era prima dată când Sanjay o vedea descumpănită, dar s-a adunat imediat.
— David Harman, știai că soția ta nu e fericită? a întrebat ea.
Din câte se vedea, odată ce încălcase toate normele de comportament ale navetei, nimic n-o mai putea opri pe Iona, care credea acum că era foarte normal să își bage nasul în treburile tuturor. Unde avea să ducă treaba asta? Sanjay avea și senzația că toți cei din jurul lor doar se prefăceau că își citesc ziarul sau ascultă muzică. De fapt, ascultau fiecare cuvințel. Deveniseră, cumva, divertismentul din tren?
— Nu! Știu că eram puțin… blocați în rutină, a răspuns David. Dar suntem căsătoriți de aproape patruzeci de ani! La vârsta noastră nu mai e de așteptat să fie totul romantism și pasiune fierbinte, nu?
Apoi s-a oprit și a căzut pe gânduri.
— Cred că ar fi trebuit să mă prind că era ceva în neregulă când s-a întâmplat chestia cu batonul de cereale.
— Batonul de cereale? a repetat Iona.
— Da. Mâncăm în fiecare dimineață același lucru la micul-dejun, de vreo zece ani. Eu mănânc o felie de pâine integrală prăjită, unsă cu crema aceea care cică scade colesterolul și un ou poșat, iar Olivia mănâncă întotdeauna cereale Weetabix. Dacă e

weekend, adaug o felie subțire de somon afumat, iar ea adaugă o banană tăiată felii și niște miere.

Ce sens avea discuția asta? s-a întrebat Sanjay. Aveau să primească o descriere completă, în timp real, a întregii rutine săptămânale a lui David?

— În fine, a continuat el, monoton.

Nu era tocmai un povestitor înnăscut.

— Acum vreo două săptămâni, ea a trecut pe batoane de cereale. Fără niciun motiv. Se pare că batonul de cereale e cea mai rapidă cale spre divorț, așa-i? Pun pariu că nu scrie asta nicăieri pe ambalaj.

A oftat adânc și s-a lăsat pe spătar, de parcă îi dăduse cineva un pumn în stomac. Ceea ce, într-un fel, așa și era.

— Ei, până să dai în judecată firma producătoare de batoane de cereale ori să te gândești la ce e mai rău, ce-ar fi să încerci să vorbești cu ea? Pun pariu că nu ai mai ascultat-o cu adevărat de ani buni, așa e?

Iona l-a sfredelit cu privirea pe David, ceea ce era ultimul lucru de care avea nevoie acum bietul om.

— Noi, „femeile de o anumită vârstă“, vrem doar să fim văzute și auzite, vrem să simțim că mai contăm. Trebuie să știm că nu suntem irelevante sau redundante, a spus Iona, care părea să ia foarte personal toată situația.

— Ești terapeut de cuplu? a întrebat David.

— E terapeut la o revistă, a spus Sanjay.

Apoi, înainte să mai apuce David să spună ceva, a adăugat:

— Nu e o tanti Millie din aia cu povești lacrimogene.

— Ei bine, da, exact.

Părea că vrea să mai adauge ceva, dar a fost întreruptă de vocea conductorului ce anunța iminenta sosire în gara Waterloo.

Toată lumea a început să se înghesuie către ieșiri. Cumva, Emmie era deja la ușa vagonului. S-a întors, de parcă simțea că Sanjay se uita lung după ea, și i-a făcut din mână.

— Zi frumoasă, a citit el pe buzele ei sau ceva pe-acolo.

— Sanjay, a spus Iona pe un ton care sugera *nu sunt iritată, doar dezamăgită*. Să știi că va trebui să te străduiești ceva mai mult. Nu

pot să fac totul singură.

Toată ziua, de fiecare dată când avea câteva minute libere între tratarea pacienților și treburile administrative care se adunaseră, Sanjay a reluat în minte evenimentele din acea dimineață, crispându-se de jenă când își amintea replicile lui: „Uau" și „Păi, da". Iona avea perfectă dreptate. Nu se putea să nu fie în stare de ceva mai bun de-atât. Poate că ar fi fost dacă nu l-ar fi luat complet prin surprindere de omul ăla cu sendvișul vorbitor.

A văzut-o pe Julie Harrison în sala de așteptare: cineva cu probleme mult mai grave decât ale lui.

— Cum te simți, Julie? a întrebat el.

— Aa, ți-ai amintit, a spus ea zâmbindu-i. Mi-e frică, Sanjay.

Julie ședea în sala de așteptare alături de soțul ei, care arăta și mai înspăimântat decât ea. Ținea în pumnii încleștați un ziar deschis, dar Sanjay bănuia că, de fapt, nu îl citea, fiindcă părea să fixeze cu o privire inexpresivă un punct de pe peretele banal din fața lui.

— Știu, a spus el cuprinzându-i mâna în ale lui. Partea cea mai grea e așteptarea. Odată ce știi cu ce te confrunți, poți să faci un plan și totul o să pară mai ușor de gestionat.

— Și oricum s-ar putea să se dovedească a fi o alarmă falsă, nu? Un chist sau așa ceva, cum a avut prietena mea, Sally, a zis Julie privindu-l rugător, de parcă el avea puterea să poruncească lucrurilor să fie cum spera ea.

Ar fi vrut să o aibă.

— Da, sigur că s-ar putea.

Deși nu se putea. Aruncase o privire în dosarul lui Julie, lăsat pe biroul medicului. Avea un carcinom ductal invaziv de gradul trei, de dimensiuni substanțiale. La școala de asistenți medicali fuseseră învățați că exista o mare varietate de cancere. Ca și infecțiile virale, care includ totul, de la răceala banală la Ebola, așa și cancerele acopereau un spectru larg, de la cele relativ simplu de vindecat până la tipul care sigur te va ucide în câteva săptămâni. Cancerul lui Julie era mai aproape de capătul cu Ebola al spectrului.

— Vin să te văd după ce vorbiți cu medicul specialist, a zis el.

Camera familiei era deja ocupată de un grup de rude înlăcrimate, așa că Sanjay s-a strecurat în debara. S-a sprijinit cu spatele de perete, apoi a alunecat la podea, unde a rămas printre vălătuci de praf, cu capul pe genunchi, lângă niște cârje abandonate, simțind cum fruntea i se acoperea de broboane de transpirație și trăgând cu lăcomie aer în piept.

Așa cum făcea deseori, deoarece cuvintele i se păreau hipnotic de calmante și îl absorbeau cu totul, Sanjay a început să recite în minte tabelul periodic al elementelor, în ordinea numărului atomic: *hidrogen, heliu, litiu, beriliu, bor, carbon, azot*… Când a ajuns cu a treia recitare la numărul treizeci și șapte — deseori ignoratul, dar foarte interesantul rubidiu —, gândurile deja se liniștiseră, respirația îi devenise regulată și inima nu îi mai bubuia în piept.

Emmie

— Ia loc, Emmie, i-a spus Joey, șeful ei.

Emmie a tras un scaun între Jen, copywriterul ei preferat și buna ei prietenă, și Tim, cel mai nou stagiar, cu păr pleoștit și cam idiot. S-a uitat cum Tim a scris EMMY într-o agendă cu brandul companiei, sub JOEY și JEN. A rezistat impulsului de a se întinde să îi corecteze eroarea cu pixul roșu.

Erau nevoiți să umble cu mănuși când era vorba despre stupiditatea lui Tim, fiindcă taică-su era principalul lor client din domeniul producătorilor de hârtie igienică. Săptămâna trecută aprobase o reclamă pe care scria mare FINCĂ EȘTI EXTRAORDINARĂ, iar Joey se mulțumise să zâmbească crispat și să-i spună că așa înveți. Dacă oricine altcineva ar fi făcut o asemenea greșeală, ar fi fost repartizat cel puțin o săptămână la adus cafele și covrigi pentru tot biroul.

— Săptămâna viitoare vin la noi cei de la Hartford Pharmaceuticals ca să discutăm lansarea celui mai nou brand și ne-au trimis în avans un pachet informativ, ca să ajungem rapid la viteza luminii și să fim deja pregătiți la întâlnire cu niște propuneri de concepte creative care să reinventeze categoria, să facă praf tiparele, a zis Joey.

Emmie s-a întrebat dacă vorbea la fel și acasă: *Aruncați-vă cu dedicare asupra castroanelor cu cereale, copii. Haideți să aruncăm în aer recomandările nutriționale și să redefinim paradigma micului-dejun.*

Joey s-a aplecat și a luat de pe jos o pungă de plastic pe care a răsturnat-o în mijlocul mesei. S-a uitat în jur, la echipă, părând dezamăgit că niciunul dintre ei nu îl răsplătise cu urale.

— Pastile pentru slăbit, a spus el. Încă fără nume — asta e una dintre cerințele clientului. Topește kilogramele și obține corpul visat, ușor și simplu.

Tim a scris în agendă PASTILE DE SLĂBIT și a subliniat.

— Aleluia! Am găsit Sfântul Graal! a zis Jen luând de pe masă o folie cu pastile, scoțând două în palmă și dându-le pe gât cu o dușcă zdravănă de Frappuccino plin de zahăr. Poate mă ajută să scap de fundul ăsta.

— Ai un fund senzațional, a spus Emmie pentru a milioana oară. Îl urăști numai fiindcă așa ți-a spus patriarhatul.

— Aiurea. Îl urăsc fiindcă are celulită, a răspuns Jen.

Tim a scris în agendă PATRIARHAT și CE LULIITĂ.

— Oricum, a zis Emmie, pun pariu că nici nu au efect. Uite, scrie aici că *duc la pierdere în greutate folosite în combinație cu o dietă săracă în calorii. Orice* folosești în combinație cu o dietă săracă în calorii duce la pierdere în greutate!

— Liniștiți-vă, copii, a intervenit Joey, care era cu numai cinci ani mai mare decât Emmie.

Nimeni în agenția lor nu avea mai mult de 40 de ani. Unde se duseseră toți oamenii de vârstă mijlocie din publicitate?

— Deci ne trebuie o superprezență pe net, reclamă pe toate platformele de socializare obișnuite, care să le vizeze pe fetele tinere, conștiente de corpul lor. Și bineînțeles, vom avea și o campanie-beton cu influenceri. Mesajul trebuie să fie ceva de genul *Mă simțeam teribil de grasă și eram dezgustată de mine, dar apoi am găsit soluția tuturor problemelor mele în această cutiuță. Acum am corpul și bărbatul pe care le merit cu adevărat*. Simplu și la obiect.

— Spune-mi că glumești, Joey, a zis Emmie. Vrei să creăm o campanie care să facă niște femei care deja se detestă fără niciun motiv să se simtă și mai oribil în pielea lor?

— Îmi pare rău că te ofensează ideea — a spus Joey cu aer ofensat —, dar nu cu asta ne ocupăm? Scoatem în evidență o problemă și venim cu o soluție. Pentru asta suntem plătiți: să vindem visuri.

— Dar cu campania asta nu vindem tocmai un vis, nu? Vindem rușine și nemulțumire. Joey, îți spun sincer că nu mă simt deloc în largul meu să lucrez la campania asta, a zis Emmie.

Joey a oftat.

— Emmie, de ce puii mei te-ai hotărât să lucrezi în publicitate dacă ai o conștiință așa de inflexibilă? Dar fie ca tine. Chiar nu am nevoie să faci mutre de martiră pe cruce în fața clientului cu cel mai gras cont. Poți să faci schimb cu Sophie și să preiei campania pentru pastă de dinți. Să sperăm că ea n-o să fie chiar așa de delicată, ca un…

Emmie s-a pregătit să audă cuvântul pe care îl detesta cel mai tare.

— …fulg de nea, a încheiat Joey, exact așa cum se așteptase.

Tim și-a luat creionul și a trasat o linie apăsată peste EMMY.

Emmie s-a ridicat și a ieșit, conștientă că tocmai își consumase cea mai mare parte a bilelor albe pe care le adunase în relația cu șeful, muncind pe brânci luni bune. Știa că era unul dintre cei mai buni oameni ai lui Joey, dar chiar și așa, răbdarea lui avea o limită. Avea să fie nevoită să facă ceva absolut spectaculos pentru pasta de dinți, altfel încât să se trezească pe listă la următoarea „restructurare" a agenției. Sau „redimensionare", cum redenumise Joey procesul.

Și-a amintit de călătoria de dimineață cu trenul și de Sanjay — asistentul care cu vreo două săptămâni în urmă salvase un om pe cale să se sufoce. Oare ce-ar crede despre ea dacă ar ști că își petrece zilele căutând modalități prin care să îi facă pe oameni să se simtă nefericiți, ca apoi să le vândă soluții pe care nici nu le voiau și care nici nu le trebuiau? Nu că ar fi pierdut el timpul gândindu-se la ea — sigur avea lucruri mult mai importante, de viață și de moarte, la care să se gândească.

Emmie alesese această carieră deoarece crezuse că avea să fie creativă, distractivă, plină de viață și de prospețime. Era toate acestea, e drept, și în cea mai mare parte a timpului îi plăcea la nebunie. Doar că nu se așteptase să se simtă așa de *josnică*. Dar acum avea un plan. Urma să caute clienți care făceau lucruri *bune,* care aveau să o ajute să-și redobândească respectul de sine. Organizații de protecția mediului, bănci de alimente, adăposturi de animale. Sigur existau o groază de organizații caritabile care ar fi avut nevoie de ajutorul unei agenții șmechere ca a lor.

Fusese doar debusolată temporar de e-mailul acela idiot, care îi spulberase complet încrederea în sine. Bine măcar că părea să fi fost un incident unic. Zile în șir își deschisese e-mailurile cu teamă, ca nu cumva să pândească în vreunul alt mesaj otrăvit, dar deocamdată nimic.

Telefonul lui Emmie a scos un clinchet și s-a uitat la el așteptându-se să vadă un mesaj încurajator de la Jen, trimis pe furiș din ședința pe care Emmie tocmai o părăsise, dar era un mesaj de la un număr necunoscut. A știut încă dinainte să îl deschidă de la cine era.

TE CREZI MARE DEȘTEAPTĂ, DAR ȘTIM CU TOȚII CĂ EȘTI O IMPOSTOARE.

Lui Emmie au început să-i tremure mâinile și a scăpat telefonul. S-a aplecat să îl ridice, uitându-se iar în jur, prin biroul deschis, ca să surprindă vreun indiciu. Cine făcea asta? Cine o ura așa de tare? Cine naiba putea să fie așa de pervers și de laș?

Cine ești? a tastat ea cu degete alunecoase de transpirație, ignorând sfatul pe care ea însăși îl dădea clienților care se confruntau cu troli pe internet: NU RĂSPUNDE NICIODATĂ. Se dovedea mai ușor de spus decât de făcut. A văzut cum pe ecran au apărut trei puncte. Îi răspundea. Apoi au apărut doar două cuvinte:

UN PRIETEN.

Nu era în niciun caz un prieten de-ai ei. Dar nici nu era un străin oarecare. Era cineva care îi știa adresa de e-mail și numărul de telefon, și vedea cu ce era îmbrăcată.

Iar partea cea mai oribilă era că, deși știa că ar trebui să le șteargă și gata, să le ignore, vorbele acelea își croiau deja drum în subconștientul ei, unde începeau să putrezească.

Emmie fusese întotdeauna surprinsă de succesul ei profesional și bănuise în adâncul inimii că era doar un accident fericit și se temuse că într-o zi extraordinarul ei noroc avea să ia sfârșit.

Acum se părea că ziua aceea venise.

Iona

Trenul de 8:05, Hampton Court – Waterloo

Iona era așa de ocupată să citească ultimele scrisori venite pentru *Întreab-o pe Iona,* că nici n-a văzut-o pe Emmie până ce aceasta nu s-a așezat față în față cu ea.

— Uau! Scrisori adevărate, a spus ea. Nu credeam că lumea mai scrie de-astea.

— În general, nu, a răspuns Iona. Ceea ce e păcat. Dar în mod ciudat, când îi scriu unui terapeut de revistă, par să prefere această formă. Presupun că o scrisoare li se pare mai intimă, mai personală decât un e-mail. Îmi dau seama de multe lucruri chiar și după scris, să știi. Dezvăluie nu doar caracterul, ci și starea emoțională și mintală.

— Ce scrie în aia? a întrebat Emmie făcând semn cu capul spre scrisoarea din mâna Ionei. Poți să-mi spui?

Iona descoperise că toată lumea era fascinată de problemele altora. De aceea încetinesc șoferii pe autostradă când trec pe lângă un accident și de aceea avea ea atâta succes. *Avusese* atâta succes, s-a corectat ea.

— Sigur că da. În orice caz, toate sunt anonime. Asta e de la o mamă îngrijorată de fiul ei adolescent. L-a prins uitându-se la pornografie pe iPad. Asta e simplă.

I-a zâmbit lui Emmie cu aerul ei de *înțelegere, profesionalism și înțelepciune.* Le amintea deseori cititorilor ei că 90% din comunicare e nonverbală. Trenul, care staționase câteva minute, s-a smucit înainte și a ieșit din gara New Malden, revărsând o parte din ceaiul Ionei peste marginea ceștii. Slavă Cerului că se inventaseră farfurioarele. Nici urmă de Sanjay. Fir-ar să fie! Își ratase ocazia. Din nou. Prostuțul.

— Și? Ce-ai să-i spui? a întrebat Emmie cu sincer interes.

Ce fată drăguță; înțelegea de ce era Sanjay așa de topit după ea.

— Păi, am s-o sfătuiesc să verifice toate setările de control parental ale serviciului de internet și am să-i trimit o broșură foarte utilă despre securitatea cibernetică, a spus Iona, teribil de mândră de cunoștințele ei tehnice.

Câți *dinozauri* erau la curent cu problemele de securitate cibernetică, ei?

— Control parental? a spus Emmie, privind-o ca și cum era cam toantă. Orice băiat învață să le ocolească înainte să împlinească 10 ani. Și *toți* se uită la pornografie. Face și el ce face orice adolescent perfect normal, nu?

Iona s-a aricit toată. Până la urmă, poate că Emmie nu se potrivea deloc cu Sanjay. Era cam *madam-știe-tot*. Nimănui nu-i plăcea un deșteptozaur.

— Și atunci tu ce-ai sugera, drăguță? a întrebat, încercând să pară fascinată, nu țâfnoasă.

— Păi, a zis Emmie. Ar putea să privească asta ca pe o *ocazie*.

S-a uitat puțin emoționată la Iona.

— Continuă, a spus Iona. Mă interesează.

Și-a dat seama că așa și era. Poate că Emmie putea oferi o perspectivă „incendiar de milenială“ asupra chestiunii.

— Ar putea să stea de vorbă cu el despre faptul că pornografia nu e reală. Adică fetele din lumea reală nu arată ca acelea, nu? Și sexul adevărat categoric nu ar trebui să fie cum e în filmele porno. Ar face astfel un serviciu tuturor viitoarelor iubite ale fiului ei, nu?

La drept vorbind, fata avea dreptate. Iona nu era sigură dacă să fie încântată sau agasată, așa că s-a mulțumit să fie ambele.

— O conversație teribil de jenantă, nu crezi? a spus Iona.

— Păi, asta nu e ceva rău, nu? a răspuns Emmie. O să fie așa de rușinat că va trebui să discute despre sex cu mama lui, că poate o să i se ia o vreme de pornografie!

— Da, chiar. Să știi că ești chiar pricepută. De fapt, exact asta aveam de gând să îi spun și eu. De exemplu, în zilele noastre sunt o mulțime de băieți care habar nu au că părul pubian *există,* fiindcă starurile porno nu au deloc, așa că, dacă dau peste el în viața reală, sunt dezgustați. De ce ar trebui să se simtă femeile

obligate să se chinuie ca să arate ca niște copile prepubere? Personal, am avut întotdeauna o preferință pentru stilul „femeie naturală“, al anilor 1970. O Grădina Doamnei luxuriantă, cu câte-o tundere ocazională, ca lucrurile să nu scape complet de sub control. Naturală și mândră, eu așa zic!

Emmie părea cam stupefiată, ba chiar ușor îngrețoșată. Vai de mine! Sărise, cumva, calul? Tineretul din ziua de azi tare mai era sensibil.

— Iona, a șoptit ea aplecându-se peste masa dintre ele. Știi că toată lumea ne ascultă, da?

— Ei, termină cu prostiile, drăguță. Sunt toți mult prea ocupați cu ziarele, iPhone-urile și chestiile lor ca să tragă cu urechea la mica noastră conversație.

— Deci locuiești lângă Palatul Hampton Court? a întrebat Emmie.

Schimbarea de subiect a fost așa de bruscă, încât Ionei i-au trebuit câteva clipe ca să facă schimbarea de direcție mentală necesară.

— Da, a răspuns ea. Eu și Bea am cumpărat în urmă cu aproape treizeci de ani o casă pe malul râului. Tocmai ne mutaserăm de la Paris înapoi în Marea Britanie și ne-au îngrozit prețurile din centrul Londrei. East Molesley ni s-a părut compromisul perfect. Doar o scurtă călătorie cu trenul până în oraș, și chiar lângă Tamisa, palat și Bushy Park.

A vrut să se refere la conversația lor de mai devreme, cu un joc de cuvinte isteț apropo de *„Bushy* Park“[2], dar Emmie a intervenit înainte să apuce.

— Dintotdeauna mi-am dorit să ajung la palat, a spus Emmie. Când eram la școală, eram fascinată de dinastia Tudorilor. Crezi că fantoma fără cap a lui Ann Boleyn mai bântuie pe acolo?

— Vai de mine, trebuie să te duci! a exclamat Iona. Au pe domeniu cel mai grozav labirint. Ani buni am petrecut învățând să navighez prin el fără să mă împotmolesc. E teribil de amuzant.

Apoi i-a venit o idee. Sclipitoare.

— Știi ceva? a spus ea. Aș putea să ți-l arăt eu! Ce-ar fi să mergem duminica asta, la 10 dimineața? Ești liberă?

Și-a ținut răsuflarea în așteptarea răspunsului.

— Duminică... Ăăă, nu prea știu..., s-a bâlbâit Emmie.

Iona și-a dat seama că încerca să găsească o scuză, dar nu putea lăsa să-i scape această ocazie.

— Te rog, a spus ea, dându-și permisiunea să pară puțin disperată, doar de data asta.

Uneori, scopul scuză mijloacele.

— Ăă, bine. De ce nu? Mulțumesc. Ne vedem acolo, dacă nu ne mai întâlnim până atunci, a spus Emmie.

În sinea ei, Iona a bătut cuba cu ea însăși.

— A, apropo, voiam să-ți arăt asta.

Emmie a băgat mâna în buzunar și a deschis pe telefon o fotografie. Era poza unei fete cu păr de-a dreptul ridicol, cu o mască cosmetică verde-aprins pe față, într-o cadă plină de spumă, citind *Femeia Modernă*.

— Nu e revista ta aia din mâna lui Fizz?

— Ba da, a răspuns Iona. Cine, doamne iartă-mă, e Fizz? Ce nume mai e și ăsta? Adică e bun pentru o băutură carbogazoasă sau săruri de baie, dar pentru o ființă umană?!?

— Face senzație pe TikTok, a spus Emmie. Ne-am cunoscut prin intermediul serviciului, dar mi-a devenit prietenă bună. Ar fi tare s-o convingi să scrie o rubrică pentru revista ta. Pun pariu că i-ar plăcea la nebunie. Dacă vrei, vorbesc eu cu ea.

— Ești tare amabilă, Emmie, a spus Iona. O să văd ce zice redactorul-șef.

Evident că nu avea de gând să vorbească cu Red. Și-așa era pe marginea prăpastiei, nu mai era cazul să îl deranjeze cu celebrități de mâna a cinșpea dintr-o aplicație pentru copii. Dar oricum era frumos din partea lui Emmie.

Trenul s-a oprit în gara Waterloo, iar Emmie și-a pus haina și a băgat telefonul la loc în buzunar.

— Ne vedem duminică! a spus și s-a îndepărtat în grabă.

Iona a zâmbit în sinea ei. Și-a adunat lucrurile, a luat-o în brațe pe Lulu și și-a croit drum împreună cu restul lumii către ușile trenului. A simțit că îi pune cineva mâna pe braț și s-a întors. Un bărbat cam de vârsta ei o privea lung, direct în ochi.

— Și eu ador un tufiș stufos, a zis el. Sunt așa de greu de găsit în zilele noastre!

I-a făcut cu ochiul schimonosindu-se.

Ah, pentru Dumnezeu, ai crede că măcar atâta beneficiu avea și bătrânețea — nu mai trebuia să ai de-a face cu astfel de situații. Iona s-a întors spre el cu un zâmbet de rechin ce simte sânge în apă.

— Deci așa. Zici că îți plac femeile? a spus ea.

— Absolut, a zis el. Ești interesată?

— Categoric nu, a răspuns Iona. Vezi tu, și mie îmi plac femeile, ceea ce cred — de fapt, *sper din tot sufletul* — că e singurul lucru pe care îl avem în comun.

[2] În engleză, *Bushy Park* înseamnă Parcul cu Tufișuri.

Martha

Martha își făcuse obiceiul să ajungă la școală cu douăzeci de minute mai devreme. Așa putea străbate coridoarele înainte să se aglomereze. De când poza ei extrem de intimă fusese postată pe grupul de discuții al clasei, era permanent cu ochii în patru, gata de luptă sau fugă.

Nu se simțea în siguranță nicăieri. Până și liniștea sacră a bibliotecii fusese acum întinată. Martha își lăsase ieri dosarul pe una dintre mesele din bibliotecă, cât se dusese să caute o carte, și, când îl deschisese mai târziu, căzuse din el o copie mărită a *acelei fotografii*. Cineva desenase cu carioca roșie o săgeată către cea mai jenantă parte și scrisese UN LOC NUMAI BUN CA SĂ MAI BAGI NIȘTE CĂRȚI?

Se gândise să chiulească de la școală, pătându-și pentru totdeauna palmaresul perfect de prezență. Dar ce putea face cu acea vastă întindere de timp gol decât s-o umple ocărându-se încontinuu că fusese așa de proastă?

Martha nu îl învinuia pe Freddie, deși toată chestia fusese ideea lui.

O implorase să îi trimită o poză cu ea goală, cu picioarele desfăcute. Îi spusese că a văzut deja *o tonă* de vaginuri și chiar nu era mare șmecherie. Asta făcea toată lumea când plăcea pe cineva, spusese el. Iar Martha încerca din răsputeri să fie ca toată lumea.

Dar s-a dovedit că Freddie era la fel de tâmpit și naiv ca și ea în treburile astea, fiindcă fusese așa de încântat când primise poza Marthei, că o trimisese mai departe, triumfător, celui mai bun prieten al lui. Prietenul lui Freddie a fost așa de amuzat, că tăcutul, tocilarul de Freddie, care de obicei era mai excitat de o linie de cod elegantă decât de fete, dăduse lovitura și obținuse un nud, că dăduse poza unui alt băiat. Acel băiat o încărcase pe WhatsApp. Fusese acolo doar zece minute, până să își regrete

fapta și s-o șteargă, dar deja fusese copiată de nenumărate ori și distribuită peste tot. S-a dovedit că tot ce trebuia ca să ajungi de la anonimat la notorietate erau nouă ore și patru decizii nesăbuite.

Freddie era distrus, dar de-acum era prea târziu să schimbe ceva. Totodată, ce să vezi, nu mai voia să fie prietenul ei și dispăruse înapoi în siguranța departamentului de computere.

Martha nu le spusese părinților. Ar fi fost îngrozitor de dezamăgiți de ea și, mai rău, ar fi dat vina unul pe altul. După divorț, le luase ani buni ca să înceteze cu veșnicele ciondăneli în prezența ei, și ultimul lucru pe care îl voia era să pună iar paie pe foc.

Puținele ei prietene fuseseră revoltate de ce i se întâmplase, spuseseră toate frazele pline de compasiune cerute de situație, dar apoi se distanțaseră treptat de ea, de parcă prostia ei era molipsitoare. „Uitau“ să îi păstreze loc la masa de prânz sau să îi spună când se întâlneau după ore. Se părea că fuseseră lovite și de surzenie colectivă, fiindcă nu o mai auzeau când le striga pe coridor.

Bineînțeles că Martha se gândise să spună conducerii școlii, dar asta l-ar fi băgat pe tolomacul de Freddie într-o belea cruntă — poate ar fi fost chiar exmatriculat — și nu ar fi dat timpul înapoi. Probabil că ar fi făcut o adunare generală oribilă a întregii școli, unde s-ar fi ținut discursuri pe tema protecției datelor personale și a securității digitale, folosind-o drept poveste de speriat elevii, fata devenită model de idioțenie, iar asta n-ar fi făcut decât să mențină incidentul proaspăt și mai mult timp în mintea tuturor. Ar interzice poza, normal — ar spune tuturor să o șteargă imediat. Dar toată lumea știa că nimic nu putea fi șters permanent zilele astea și că singurul lucru mai ispititor decât o poză cu nuditate era o poză interzisă cu nuditate.

Martha a ajuns la dulapurile elevilor de clasa a noua și a înlemnit. De-a curmezișul lor era drapat un banner improvizat din ceea ce părea a fi cearșaful cuiva, pe care scria O FEMEIE MÂNDRĂ DE SEXUALITATEA EI NU E O CURVĂ!

Martha a simțit că îi iau foc obrajii. Știa cine făcuse asta. Devenise cauza *du jour* a grupului de fete care protestau permanent față de misoginia și discriminarea de care se izbesc femeile în fiecare zi. Încercau doar să își arate susținerea, dar cum de nu înțelegeau că până și bannerul lor bine intenționat o numea, practic, curvă? Ironia era că era poate singura virgină din clasa a noua, în afară de Freddie. Oricum, nu voiau să fie prietenele ei, doar protectoarele ei, iar grija lor sufocantă o făcea să se simtă și mai slabă și jalnică. Și mai mult ca o țintă.

Martha a văzut câțiva dintre puștii populari venind către ea. În mintea ei s-a ițit din nou David Attenborough. *Priviți grupul — nu, „haita" — de hiene. Au luat urma puiului de antilopă africană rănit, separat de turma aflată în migrație, și se apropie ca să îi dea lovitura de grație.*

S-a întins și a tras bannerul de pe dulapuri, apoi l-a mototolit într-un ghem mare, pe care l-a îndesat în dulapul ei, unde a rămas în beznă ca o tumoare malignă ce trebuia extirpată mai târziu, iar ea s-a retras iute în relativa siguranță oferită de sala de geografie. Singurul motiv pentru care făcuse poza aia idioată a fost că era disperată să se integreze printre ceilalți puști, iar acum era mai izolată ca oricând.

S-a dus la globul de pe catedră și l-a învârtit cu degetul. Lumea aceasta era doar un grăunte în univers. A pus degetul pe Marea Britanie, astupând-o toată, mai puțin Cornwall, North Norfolk și Hebridele Exterioare. O insulă așa micuță… Iar ea era doar una dintre milioanele de persoane minuscule ce o populau. Și atunci de ce avea senzația că toată lumea se uita *la ea*? Și-a dorit să se poată întoarce la anonimatul confortabil pe care până acum nu îl apreciase deloc. Nu o mai interesa să fie populară, nici măcar să fie acceptată de ceilalți. Era prea târziu pentru asta. S-ar mulțumi să fie invizibilă.

Martha s-a așezat într-una dintre bănci, bucurându-se de ultimele minute de singurătate înainte să se sune de intrare.

A sărit în sus când a auzit un ciocănit în fereastra lângă care stătea. Apoi încă o bătaie și apoi a treia. Trei telefoane erau lipite de fereastra de afară, de pe terenul de sport. Trei ecrane dansând

pe pervaz, afișând trei fotografii identice. Șase picioare rășchirate la maximum. Mementouri multiple ale umilinței Marthei.

Când aveau să se oprească toate astea?

Piers

Trenul de 18:17, Waterloo – Surbiton

Piers a străbătut peronul 5 cu pași mari și iuți, trecând pe lângă vagonul al treilea cu ochii fixați înainte. Ultima dată când stătuse lângă ea, femeia aceea făcuse o mică fisură în ditamai butoiul cu probleme și dacă mai trăgea de ea s-o lărgească, avea să năvălească pe-acolo o avalanșă de lucruri neplăcute, iar el nu avea să le mai poată închide niciodată la loc.

S-a dus direct la ultimul vagon, care era relativ gol, și s-a așezat la o masă de patru locuri. Piers a băgat mâna în buzunarul interior al hainei și a scos un carnețel jerpelit. Unul dintre cele mai importante ritualuri ale lui era să noteze zilnic în el cu creionul cifrele relevante. În stil vechi. Ritualurile erau importante, fiindcă transmiteau zeilor bursei mesajul că era un jucător serios, cu care era bine să nu se pună. El, de exemplu, își pocnea întotdeauna degetele și apoi le flexa înainte de o tranzacție semnificativă, gesturi care pe vremuri erau întâmpinate în sala de tranzacționare cu urale și urlete entuziaste, ba chiar și cu scandări *Midas! Midas! Midas!* Acum nu se mai întâmpla asta, evident.

Lui Piers i-a înghețat inima când a comparat numărul din josul paginii de azi cu cel de pe pagina dinainte. Scăzuse cu încă 15%. Cum se putea așa ceva? Inima mai că a încetat să-i mai bată când a văzut cu coada ochiului o fulgerare violentă de culoare. Îl urmărea, cumva?

— Piers! a spus ea, spulberând orice speranță că ar fi nimerit în vagonul acesta din cu totul alt motiv. Mi s-a părut mie că te-am zărit. Uite ce, dacă tot am început să mai stăm de vorbă, mă tot țin să te întreb ceva.

Vai, Doamne! N-a spus nimic, fiindcă n-avea de gând s-o încurajeze. Chiar și așa, s-a așezat în fața lui și și-a pus câinele pe

scaunul de alături.

— Trebuie să îmi spui totul despre Fructul Mâniei, a zis ea. Cum a fost să fii cât pe ce mort? Ai avut o experiență extracorporală și te-ai privit din tavan? Ți-a trecut toată viața prin fața ochilor?

Piers s-a foit în scaun. Parcă era un interogatoriu militar și avea impresia jenantă că toți pasagerii din jurul lor trăgeau cu urechea.

— Ăăă, sincer să fiu, nu, a spus el. Asta nu se aplică numai când te îneci în apă? M-am gândit în primul rând la copiii mei, că aveau să crească fără tată.

La drept vorbind, era o mare minciună. Își dăduse seama că da, la asta *ar fi trebuit* să se gândească în acele momente, dar nici prin cap nu îi trecea să mărturisească adevărul în fața unui vagon plin cu indiscreți.

— După aia ai luat decizia de a face ceva bun? Cum ar fi să îți donezi toți banii unor organizații de caritate? a întrebat Iona.

Piers a clătinat din cap, dar s-a înroșit când și-a amintit promisiunea făcută în pripă Universului. Ei, doar nu conta, nu? Fusese smulsă sub tortură și deci nulă, conform Convenției de la Geneva.

Cum naiba îi citea femeia asta gândurile? Ei, măcar părea să fi uitat de conversația de săptămâna trecută.

— Ți-ai dat seama cât de tare îți detești slujba atunci, când ai privit moartea în ochi? Ai avut, știi tu, un moment din acela cu *La ce bun toate astea? De ce mi-am irosit viața?*

Aha, deci nu uitase. A oftat și s-a uitat la ceas, calculând cât mai trebuia s-o suporte până să ajungă la stația lui. Optsprezece minute.

— Nu chiar, nu, a zis el. Adevărul mai degrabă s-a furișat treptat în mintea mea, de-a lungul mai multor ani.

— Dar ai spus că îți plăcea la nebunie. Ce *anume* îți plăcea la început? a întrebat ea, sfredelindu-l cu o privire așa de intensă, că s-a trezit cotrobăind în minte prin fișetele încuiate din arhiva trecutului, în căutare de răspunsuri.

— Numerele, a răspuns, în cele din urmă. Asta iubeam. Întotdeauna mi-a plăcut să jonglez cu numere.

S-a oprit, întrebându-se dacă putea să se limiteze la atât, și a așteptat ca Iona să treacă la următoarea întrebare, dar ea n-a făcut-o. Doar l-a privit în tăcere, până ce Piers s-a trezit că vorbește din nou.

— Vezi tu, copilăria mea a fost cam… haotică.

— Cum adică haotică? a spus Iona aplecându-se în față.

— Ăăă, ca de obicei, cred. Un tată șomer, mai mult absent, care își cheltuia ajutorul de șomaj la pariuri. Mamă alcoolică. Sunt sigur că ai mai auzit povestea. Apoi am descoperit matematica și era fantastic de… ordonată, inevitabilă, controlată și curată. Exact opusul vieții mele. Și s-a dovedit că eram foarte bun.

— Și matematica te-a ajutat să supraviețuiești copilăriei? a întrebat Iona.

— Da. Mă rog, la drept vorbind, m-a ajutat domnul Lunnon, profesorul meu de matematică. M-a remarcat și m-a băgat în programul de supradotați al școlii, iar asta mi-a deschis o mulțime de uși. Ore suplimentare și concursuri în toată țara. Apoi, când voiam să mă înscriu la facultate, m-a ajutat cu formularul și m-a pregătit pentru interviuri. Am fost primul din familia mea care a mers la facultate și primul din școală care a studiat matematica la Oxford. Îi datorez totul.

Dumnezeule, chiar îi dădeau lacrimile. Și se simțea vinovat. Când îl contactase ultima dată pe domnul Lunnon? Oare mai trăia? Îi mulțumise vreodată? Nu se poate să n-o fi făcut.

Poate că acest val neașteptat de emoție l-a făcut să ofere de bunăvoie încă o mărturisire, ceva ce nu spusese niciodată nimănui, acel gând pe care îl scotea din ascunzătoare în orele târzii din nopțile fără somn și îl rotea în mâini ca pe un glob de cristal.

— Într-o lume ideală, asta mi-aș dori să fiu, a zis. Profesor. Aș vrea să schimb viața cuiva, așa cum mi-a schimbat-o el pe a mea. Știi tu, să fac ceva pentru alții, în loc să mut bani dintr-un loc în altul. Ar fi ca și cum viața mea ar reveni la punctul de plecare, împlinindu-se.

Iona s-a lăsat pe spătar, zâmbindu-i sincer. Ca și cum poate că îl plăcea puțin. Sau îl displăcea mai puțin. Gândul l-a bucurat, ceea

ce era bizar având în vedere că nu dădea doi bani pe ce credea ea despre el.

— Ei, asta e a doua oară când mă surprinzi, a spus ea. Și ai noroc, fiindcă s-ar putea să te pot ajuta.

— De ce ai vrea să mă ajuți, Iona? a întrebat el, nu agresiv, ci pentru că voia sincer să știe.

A încercat să-și aducă aminte când dorise ultima dată să ajute pe cineva cu care nu era înrudit sau care nu avea impact direct asupra propriei lui cariere sau asupra bunăstării lui.

— Păi, ce sens ar avea să-ți salvez viața dacă nu aș încerca să mă asigur că te bucuri din plin de ea? Și oricum, întregul meu scop în viață e să ajut oamenii. Sau, în cazul tău, datorită acelui strugure rătăcit, ai putea spune că a fost scopul meu în *viață*! Te-ai prins?!?

Iona a început să râdă așa de tare de propria ei glumă, că era evident că nu avea absolut nicio așteptare să i se alăture și altcineva, slavă Cerului.

— Ei, ești foarte amabilă, dar nu are niciun rost. Vezi tu, nu trăim într-o lume ideală, corect? Lăsând la o parte orice altceva, soția mea ar urî din răsputeri ideea de a mă face profesor, a spus el ridicându-se în picioare, căci trenul intra, în sfârșit, în gara Surbiton.

— Ei, măcar vorbește cu ea, a strigat Iona din urma lui, în timp ce el se îndrepta spre coborâre. Sunt sigură că nu-și dorește decât să te știe fericit.

— Minty, dormi? a șoptit Piers.

În lumina obscură a lămpii de veghe a văzut mișcare sub plapuma lui Minty și un braț mic și dolofan a răsărit și s-a întins spre el, iar mânuța ei strânsă s-a deschis ca o stea-de-mare luată prin surprindere.

— Tati! Ai venit! a țipat ea.

— Cum a fost azi la școală, frumusețe? a întrebat el, aplecându-se s-o pupe pe obrazul cald și să inhaleze mireasma de șampon Johnson & Johnson pentru bebeluși și pastă de dinți cu aromă de căpșune.

— Mișto. Tăticul Avei a venit la adunarea clasei ca să vorbească despre meseria lui, a spus Minty.
— Ce face tatăl Avei? a întrebat Piers.
— E veterinar. Ăsta e un doctor pentru animale bolnave. Lucrează la Grădina Zoologică din Londra. A adus cu el o suricată. Una adevărată! Era tare-tare drăgălașă, a zis Minty.

O *suricată*?!? Ce trișor! Cum să concureze alți părinți cu așa ceva?
— Poți să vii și tu la o adunare, tati? a întrebat Minty.
— Sigur că da, Gogoșică, a spus Piers, aranjând plapuma la loc bine îndesată în jurul fiicei lui. Pot să le spun prietenilor tăi totul despre investiții și bănci, și cum facem o mulțime de bani ghicind care acțiuni o să crească și care o să scadă.

Minty s-a încruntat, deloc convinsă. Pe bună dreptate.

— Deci am găsit o bonă nouă extraordinară, a spus Candida printre îmbucături de risotto primavera de la Marks & Spencer.

Candida, care fusese la pension, nu vorbea niciodată cu gura plină, nici nu-și punea coatele pe masă și folosea întotdeauna un șervet din pânză, bine apretat.
— Da?
— Da. M-am săturat de dădacele astea abia ieșite de pe băncile liceului, cu anxietățile și *problemele* lor adolescentine. O mai știi pe aia daneză care golea frigiderul în toiul nopții? Dar pe fata care avea mereu coșmaruri și urla așa de tare în românește că-i trezea pe copii? Ca să nu mai vorbim de Magda și, se pare, dependența ei de droguri și moravuri ușoare.

S-a cutremurat. Dar măcar nu pomenise de dădaca olandeză. Poate că acel mic episod fusese, în sfârșit, făcut uitat.
— De data asta ne luăm o bonă cu pregătire și experiență serioase, a continuat Candida. Cu un teanc de referințe senzaționale. Se numește Fiona, seamănă liniștitor de tare cu doamna Doubtfire și a lucrat pentru un văr de-al doilea al Sophiei Wessex.

Probabil că expresia lui Piers nu arăta că i-ar fi sunat cunoscut, fiindcă a adăugat:

— Soția prințului Edward. Aia de treabă, dar ștearsă. După cum spun întotdeauna — *dacă nu știi ce să faci, banii rezolvă orice problemă*. Tu m-ai învățat, a spus ea zâmbindu-i plină de mândrie.

Chiar a spus așa ceva? Probabil că da. Ce tâmpenie arogantă! Și oare cât anume o costase „ca să rezolve problema“?

— Draga mea, a spus el precaut. Te-ai gândit, poate, să te ocupi tu de copii? Nu mai sunt bebeluși. Minty e deja la școală, iar Theo o să meargă la anul.

Candida l-a privit oripilată.

— Dar, Piers, cu *munca* mea cum rămâne? a zis ea. Să știi că nu sunt vreo casnică din anii 1950, care e fericită să poarte șorț, să coacă plăcinte și să te aștepte cu papucii și un gin tonic când te întorci din oraș.

Piers, care se considera un bărbat emancipat, ar fi fost total de acord cu Candida, doar că ea nu câștiga, de fapt, niciun ban. Cu toate astea, „slujba“ ei îl costa o avere. Își deschisese un butic cu haine de designer pe strada magazinelor de lux, unde chiriile erau astronomice, și, din când în când, mai băga pe gât câte o rochie vreunei prietene, la preț redus, preferențial. Însă un volum substanțial de inventar, cu eticheta încă pe articole, părea să apară ca prin minune în propria ei garderobă. În plus, insista să aibă angajată și o vânzătoare, fiindcă doar n-o să stea toată ziua legată de casa de marcat. În fine, asta era o bătălie pe care Piers nu avea să o câștige azi.

Piers nu scăpase din ochi paharul cu vin al Candidei. Anii de experiență îl învățaseră că momentul optim să abordeze un subiect dificil era după primele două pahare — când era relaxată —, dar înainte de al treilea, care o făcea deseori agresivă și certăreață.

— Candida? a spus el punând vârful piciorului pe gheața extrem de subțire. Ce-ai zice dacă ți-aș spune că mă bate gândul să mă reorientez profesional și să mă fac profesor de matematică?

Candida a început să râdă. Râsul acela fenomenal, dezlănțuit, care l-a făcut să se întoarcă și să o privească peste ringul de dans

în seara în care se cunoscuseră, cu zece ani în urmă, la Hurlingham Club.

— Aș zice că, dacă voiam să fiu nevastă de profesor, mă măritam cu un profesor! Îți poți închipui așa ceva? Eu! Care am fost desemnată de *Tatler* cea mai râvnită partidă! a spus ea.

Apoi s-a oprit și i-a studiat chipul.

— Doamne ferește! Tu vorbești serios, nu-i așa? N-ai decât 38 de ani. Nu e cam devreme pentru criza vârstei mijlocii? De ce nu îți iei tu o mașină sport ostentativă sau ceva de genul ăsta? A, stai, că deja ți-ai luat!

I-a zâmbit larg, arătându-și micuțele coroane de porțelan, impecabil aliniate, care îl costaseră cât o mașină mai mică. Știa că sub tot porțelanul ăla fals, dinții ei adevărați fuseseră piliți până ajunseseră niște minuscule pumnale ascuțite. Pe undeva, pe acolo, sigur era o metaforă.

— Atunci ce-ai zice de un Harley-Davidson? Poate aș reuși chiar să trec cu vederea o scurtă aventură amoroasă cu fata de la recepție, cu condiția să nu fie cu mult mai tânără decât mine, iar tu să promiți că nu te îndrăgostești de ea.

Piers n-a răspuns.

— Glumesc, normal, a spus ea.

— Dar eu, nu, a zis el. Sunt groaznic de nefericit la slujba mea din City. Sunt așa de ani buni. Și nu mai sunt deloc bun. De îndată ce a încetat să mai fie un joc pentru mine, de îndată ce *a contat,* mi-am pierdut curajul.

— Termină cu prostiile, dragule, a zis ea. Ești un *geniu*! Nu de aceea ți se spune Midas?

— Dar nu vrei să fiu fericit? a întrebat el amintindu-și cuvintele aruncate de Iona la despărțire, ceva mai devreme.

— Ba sigur că vreau! Doar știi ce suflet mare am. De aceea sunt o mamă așa de bună! Dar aș vrea să fii fericit *și* bogat. Uite ce, trebuie să te gândești la *copii*. Dintr-un salariu de profesor nu ne-am permite nici măcar școala generală, darămite Eton sau Benenden. Și nu ne-am permite nici toate astea.

A făcut un gest larg cu mâna către casa lor, plină de *lucruri* alese de designerul de interior costisitor adus de Candida. Toate

lămpile, vazele, covoarele și pernele decorative care trebuiau înlocuite de fiecare dată când se demodau.

— Și ești sigur că vrei să fii cel care-i spune lui Minty că va trebui să renunțe la ponei? a continuat Candida. S-a supărat destul când a plecat Magda, închipuie-ți cum s-ar simți dacă ar pierde și poneiul.

— Dar sincer acum, chiar avem nevoie de toate astea? a spus el. Ar fi chiar așa de groaznic să meargă copiii la școli de stat, de exemplu, iar Minty ar avea un hamster în loc de ponei? Sau un peștișor? La vârsta ei aș fi dat orice ca să am un hamster.

— Vai de capul meu, iar începi! *Eram așa de sărman, că aveam drept animal de companie un păduche, pe care îl țineam într-o cutie de chibrituri,* a spus Candida, imitându-i vocea.

— Era o urechelniță, a replicat Piers. Îl chema Eric.

Candida i-a zâmbit cum îi zâmbea lui Theo când cerea încă o poveste înainte de culcare. Era zâmbetul care spunea *Te iubesc, dar nu. Nu ai acumulat în registrul meu suficiente bile albe ca să fii răsplătit cu tratament special.*

— Hai să facem așa, a spus ea. Ce-ar fi să îi dai înainte până termină copiii școala și după aceea poți să faci ce vrei tu. Poți să fii profesor, dacă asta e într-adevăr limita ambiției tale. Sau putem vinde tot, ne cumpărăm un iaht și facem înconjurul lumii, goi-pușcă, doar cu niște bandane legate artistic. Sau putem merge să ne redescoperim în Thailanda, într-un refugiu budist. Ce-ai zice să ne concentrăm acuma pe partea cu „bogați“ și apoi n-ai decât să te ocupi de partea cu „fericirea“ mai târziu? Ce părere ai?

După ce plecau copiii la școală? Peste *cincisprezece ani*. Existau ucigași care ispășeau pedepse mai scurte de atât.

— Sigur, a răspuns el, în timp ce Candida dădea pe gât al treilea pahar de vin.

Apoi i-a zâmbit, încercând să-și ascundă expresia de ușurare și triumf.

Ce se făcea acum? Cum putea să-i spună că decizia aceasta efectiv nu îi mai aparține?

Sanjay

Trenul de 8:35, New Malden – Waterloo

Când Sanjay a ajuns în gară, trenul lui venise și plecase. Azi se mișca teribil de încet. Parcă totul avea viteza melcului, cu tot espressoul dublu pe care îl băuse pe drum.

Dormise îngrozitor de prost. Se culcase târziu, fiindcă, din cauza unei rare alinieri a schimburilor, el, James și Ethan erau toți trei acasă în același timp. Jucaseră ore în șir jocuri video și încheiaseră seara cu o provocare gen *Războiul Stelelor,* care presupunea să pilotezi o navă spațială printr-o ploaie de meteoriți și să împuști toate obstacolele și extratereștrii care îți ieșeau în cale. Această activitate se transformase într-un coșmar în culori, extrem de realist, în care mai multora dintre pacienții, prietenii și rudele lui Sanjay au început să le crească din diverse părți ale corpului tumori ce deveneau tot mai mari și se întindeau cu rapiditate, pe care el trebuise să le spulbere trăgând în ele cu o armă laser ce semăna cu o seringă, în timp ce mama lui, care era avocată, tot apărea strigând *Încetează, ori te dau în judecată!*

— Unde-ai umblat, frumosule? s-a auzit o voce în spatele lui, făcându-l să tresară.

S-a răsucit pe călcâie și, așezată pe o bancă, ascunsă după un exemplar din *The Times,* arătând ca o spioană dintr-un film despre Războiul Rece pe cale să facă schimb de serviete cu un informator, se afla Iona.

Era o situație teribil de jenantă, având în vedere că ultima dată când o văzuse Sanjay, de după urechea stângă îi apăruse o imensă excrescență ce creștea ca un balon atașat la o butelie cu heliu. Trăsese în ea și îi spulberase din greșeală tot capul. Era ușurat să o vadă întreagă.

— Ce cauți *aici,* Iona? a spus. Nu e gara ta.

— Drăguță, hai să nu fim posesivi cu gările. E drept că nu e gara mea, dar nu e nici *a ta*. E o gară pentru toată lumea. Sau, mă rog, pentru toată lumea care are bilet de tren, a zis ea.
— Nu mai fi așa obtuză, Iona! Știi bine ce vreau să spun. Asta nu e gara pe care o folosești în mod normal.
— Adevărul e că am venit aici ca să te caut pe tine, a zis Iona. Nu erai în trenul meu azi-dimineață. Nici ieri. Și trebuia să te văd înainte de weekend.
— De ce? a întrebat el, tot mai neliniștit.
Ar fi trebuit să știe că era o greșeală să discute cu o străină din tren. Cu excepția lui Emmie, bineînțeles. Și nici acolo nu putea spune că rezultatele erau spectaculoase.
— Uite că vine trenul. Hai să urcăm și îți explic totul! a spus ea.
Sanjay și Iona s-au urcat, desigur, în vagonul 3. Iona s-a uitat încruntată în jur. Și-a croit drum împingându-i pe cei ce stăteau în picioare pe intervalul dintre rândurile de scaune, ignorând bombănelile și înjurăturile, cu Sanjay după ea, roșu ca focul, împărțind *scuze, pardon, îmi cer scuze* în stânga și în dreapta, până ce au ajuns la obișnuita ei masă cu patru locuri.
— Bună dimineața, i-a spus ea afaceristului așezat pe scaunul dinspre culoar, cu fața spre sensul de mers. Cred că v-ați așezat pe locul meu.
Lulu a scos un mârâit gros, de parcă voia să sublinieze ideea. Ei, acum cine era ăla posesiv? Sanjay abia aștepta să vadă cum avea să se termine scena. În trenul acesta, nimeni nu-și ceda locul, *niciodată,* fără scandal. El sărea întotdeauna în picioare ca să-i dea locul unei doamne vădit însărcinate ori unei persoane infirme, dar el era altfel decât ceilalți.
— A, mă scuzați, a spus bărbatul ridicându-se și eliberând locul.
Cum naiba a făcut Iona asta?
— Sunteți foarte amabil, a spus ea așezându-se, cu Lulu în poală și aranjându-și lucrurile pe masă.
Sanjay a rămas, bineînțeles, în picioare. Iona s-a aplecat spre el și a șoptit:
— Norocul meu că băiatul nu știe A Patra Regulă a Navetei Civilizate.

— Care e aia? a zis Sanjay, întrebându-se dacă exista cumva o broșură pe care ar fi trebuit să o citească.
— Odată ce ocupi un loc, nu îl cedezi niciodată! a spus Iona. Așa, motivul pentru care a trebuit să te găsesc urgent e că vreau să vii cu mine undeva duminică, la 10 dimineața. Ești liber, da?
— Da, a răspuns el, înjurându-se în gând că își oferise timpul pe tavă, înainte să afle ce voia Iona.
— Slavă Cerului! a zis Iona. Mergem la labirintul de la Hampton Court!
— Ăă, super. De ce? a întrebat Sanjay.
— Fiindcă nu am mai fost de o mie de ani și e locul meu preferat, a răspuns Iona.
— De ce n-o iei pe Bea?
— Nu-i place labirintul. Se tot rătăcește.
— Nu e tocmai ăsta scopul unui labirint? a întrebat Sanjay.
— Și m-am gândit că ți-ar plăcea, a spus Iona ignorându-l. M-am gândit că ți-ar face plăcere să-ți petreci dimineața cu mine. Dar sigur că nu ți-ar face plăcere. Sunt convinsă că ai de făcut lucruri mult mai interesante decât să-ți petreci timpul liber cu o doamnă plicticoasă, de vârstă mijlocie.

Iona și-a tras nasul și, spre spaima lui Sanjay, părea cât pe ce să plângă.

Sanjay s-a simțit teribil de prost. Era evident că Iona nu prea avea prieteni și era măgulitor că îl alesese pe el ca să-l invite, iar acum o făcuse să se simtă prost. Mama lui ar fi fost tare dezamăgită de el. Îi spusese că era culmea proastei creșteri să refuzi o fată care și-a luat inima în dinți și te-a invitat să dansezi sau să ieșiți undeva. Sigur, Sanjay nu credea că mama lui se referise la Iona când spusese asta, dar chiar și așa.
— Nu, nu, a zis el. Mi-ar face mare plăcere să vin. Abia aștept să ne distrăm în labirint!
— Excelent. Atunci așa rămâne, a spus Iona adunându-se remarcabil de iute.

Trenul a tras în gara Wimbledon și femeia din fața Ionei s-a ridicat și a pornit spre ieșire. Sanjay s-a cufundat recunoscător în locul liber.

— Sanjay! Ridică-te! Imediat! i-a șuierat Iona la ureche.

— De ce? a întrebat el. Abia m-am așezat! Cum rămâne cu A Patra Regulă a Navetei Civilizate?

— Aceasta e una dintre bine-cunoscutele excepții, a spus el.

— Ce excepție?

— Odată ce ocupi un loc, nu îl cedezi niciodată, *decât dacă îți spune Iona,* a zis ea. Uite! E omul cu sendvișul vorbitor. Ții minte? Trebuie să văd ce mai face. Iuhuuu! a strigat Iona, arătând spre scaunul pe care fundul lui Sanjay refuza să îl părăsească. E un loc liber aici!

Bărbatul, al cărui nume Sanjay nu și-l amintea, părea cam speriat. S-a așezat în scaunul proaspăt eliberat de el, fără îndoială încă păstrând căldura feselor lui Sanjay.

— Bună, Iona. Bună, Sanjay, a zis el.

— Bună, Daniel! a spus Sanjay ușurat, fiindcă își adusese, în sfârșit, aminte.

— David, a spus David pe un ton resemnat, de parcă lumea îi greșea mereu numele.

— Ei, cum a fost? a întrebat Iona. Ai vorbit cu soția ta despre bilet? Mai important, ai *ascultat-o*?

— Da, sigur că am ascultat-o. Dar cred că am amânat discuția prea mult, a spus David mohorât. A fost cam ca și cum am pus un leucoplast peste o arteziană de sânge țâșnind dintr-o rană arterială.

— Pentru așa ceva ai nevoie de un garou, a spus Sanjay, care se simțea puțin pe dinafară.

— Mda, în fine, a zis Iona. E asistent medical, i-a explicat ea lui David.

Sanjay nu îi vedea ochii, dar după tonul vocii știa că și-i dădea peste cap.

— Și? Ce a spus?

— Nu putem vorbi aici, a zis David. Nu ar fi tocmai o conversație privată.

Avea dreptate, și-a spus Sanjay, dar era clar că pe Iona n-o interesa.

— Nu fi prostănac. Asta e partea cea mai grozavă la anonimatul din tren. Nimeni nu dă nici cea mai mică atenție celor din jur. Și-acum spune-mi ce s-a întâmplat. Cum ziceai că o cheamă pe soția ta? a întrebat Iona.

— Olivia. Vrea să vândă casa și să își cumpere o locuință a ei. Poate în străinătate. Cică vrea o schimbare. Aventură. Pasiune, a zis David.

— Păi, ca noi toți! a spus Iona.

Apoi, dându-și seama că David părea total perplex, a adăugat:

— Sau poate că nu. Când i-ai făcut ultima dată o surpriză soției tale? Când ai dus-o într-un loc nou, extraordinar?

— Ăăă, nu prea știu, a răspuns David. Sincer să fiu, de când a plecat de acasă Bella, fiica noastră, am cam intrat într-o rutină. Nici măcar nu mai vorbim cine știe ce. Vezi tu, toate discuțiile noastre erau despre ea. Cred că Bella era inima ce ținea în viață familia noastră, iar când ea a plecat, am rămas să ne învârtim singuri, din automatism, într-o casă goală, inutilă.

— A, da, sindromul cuibului gol. Să știi că nu ești singurul care se simte așa, a spus Iona.

L-a bătut ușurel pe genunchi pe David, făcându-l să se simtă mai degrabă alarmat decât alinat.

— E un sentiment foarte, foarte răspândit. Am chiar și o broșură despre asta. Când a plecat de acasă?

— Acum zece ani, a răspuns David. Apoi, după câțiva ani, s-a mutat în Australia.

— David, zece ani e cam mult să lași o căsnicie să funcționeze fără inimă, a spus Iona. Nu poți să o învinovățești pe Olivia că-și dorește mai mult de la viață.

— Ai nevoie de un defibrilator cardiac, a intervenit Sanjay.

L-au ignorat amândoi.

— Păi, evident că acum îmi dau seama, i-a spus David Ionei, pe un ton de-a dreptul exasperat. Dar e prea târziu. Așa a spus.

— Nu neapărat, a zis Iona. Trebuie doar s-o convingi că poate avea schimbare și aventură, și pasiune *cu tine*.

Sanjay avea o bănuială că *asta* avea să presupună un efort titanic. David părea un bărbat mult mai familiarizat cu o flanea și

papuci de casă decât cu pasiunea ori aventura.

— E foarte ușor să lași căsnicia să-și piardă farmecul și să alunece în plictiseală, a continuat Iona. Acum îi zici că în ochii ei vezi o întreagă galaxie de stele și cât ai clipi ești în etapa *Chiloții ăia sunt murdari? Că bag o mașină de rufe colorate*.

După mutra lui David, se vedea că nu prea era sigur ce i se părea mai șocant: imaginea chiloților metaforic murdari ai soției sau ideea că el ar putea băga rufe la spălat, fie ele colorate sau albe.

— Trebuie să îi amintești de ce s-a îndrăgostit de tine! a zis Iona. Fir-ar să fie, am ajuns la Waterloo. Hai să mai vorbim data viitoare! Trebuie să fug — ședință de *brainstorming* cu echipa.

Din felul în care rostise „brainstorming“ era foarte clar ce părere avea despre ideea asta.

Iona și-a luat poșeta imensă, a băgat-o pe Lulu la subraț și a plecat grăbită, lăsându-l în urmă pe David, cu o expresie stupefiată pe chip.

— Ne vedem duminică, Sanjay! a strigat peste umăr. Să nu întârzii!

— Zi mersi, frate, s-a auzit o voce din celălalt capăt al vagonului. Eu încerc de ani buni să scap de nevastă-mea.

Deci așa cu „anonimatul din tren“.

Sanjay a simțit că îi bâzâia telefonul în buzunar. Pe ecran era o notificare de mesaj.

Mama: PRIETENA MEA ANITA VINE DUMINICĂ LA MINE LA PRÂNZ.

Meera scria întotdeauna mesajele cu majuscule. Sanjay a oftat. Știa unde bătea.

Mă bucur, a răspuns.

Mama: SĂ ÎI SPUN SĂ O ADUCĂ PE FATA EI? E DE-O SEAMĂ CU TINE.

Sanjay a rămas cu degetul suspendat deasupra ecranului, întrebându-se ce să răspundă. Experiența îi spunea că strategia cea mai bună era să schimbe subiectul.

La ce lucrezi acum? a întrebat el.

Munca Meerei era singurul lucru care putea să-i distragă atenția de la obsesia ei față de detaliile vieții copiilor ei.

Mama: UN CAZ DE CĂSĂTORIE FORȚATĂ. FASCINANT, DAR TRAGIC.

Remarci ironia? nu s-a putut abține Sanjay.

Mama: NU ȚI-AM SUGERAT SĂ TE ÎNSORI CU NIMENI! 😠 DOAR CĂ NU VREAU SĂ FII SINGUR 😢

Mulțumesc, dar nu sunt singur, a scris Sanjay, apoi s-a întrebat dacă era adevărat. Rareori se întâmpla să nu aibă oameni în jur, dar asta nu era tocmai același lucru cu a nu fi singur, nu?

Clienții ăștia te plătesc? a întrebat el, ca de obicei.

LE CER CÂT ÎȘI POT PERMITE, a spus Meera, ceea, ce, desigur, însemna că nu plăteau nimic. Din fericire, cabinetul de avocatură al Meerei era mereu scos din faliment de afacerea cu taxiuri a tatălui lui Sanjay. Împărțeau chiar aceeași clădire: consiliere legală (deseori gratuită) la etaj și taxiuri la parter. Spre enervarea tatălui lui Sanjay, Meera avea obiceiul să-i convingă pe șoferii de taxi să ofere curse gratuite clienților ei, la și de la tribunal.

FATA ANITEI E IGIENIST DENTAR, a spus Meera, care era și ea la fel de pricepută la schimbarea subiectului.

AȘA CĂ VEZI SĂ TE SPELI PE DINȚI BINE DE TOT ÎNAINTE SĂ VII DUMINICĂ LA PRÂNZ!

Mulțumesc, mamă, dar mi-am făcut deja alte planuri pentru duminică, a scris Sanjay.

Se părea că până la urmă, Iona îi făcuse un serviciu. Nimic nu era mai jenant și umilitor decât să-ți aranjeze o întâlnire o femeie de vârsta a doua.

Iona

Ședința de „brainstorming“ se ținea în sala Clark Kent. Când venise, una dintre ideile mai revoluționare ale lui Red fusese să redenumească toate sălile de ședință din redacție după ziariști celebri. Probabil că îi terminaseră pe cei din realitate. Iona milita de luni bune să schimbe numele sălii Clark Kent în Nora Ephron, dar fără succes. Faptul că mai mulți angajați de-ai lui auziseră de Clark Kent decât de incomparabila Nora era un trist rechizitoriu la adresa criteriilor de angajare ale lui Red.

În trecut, Iona fusese scutită de prezența la ședințele săptămânale de brainstorming datorită — își imagina — vechimii, dar una dintre consecințele „evaluării ei la 360 de grade“ era că prezența ei era considerată necesară. Red spusese că participarea ei activă și entuziastă la ședințele de redacție era unul din KPI-urile ei. Nu dorise să recunoască faptul că habar nu avea ce era un KPI și căutase pe Google de cum ajunsese înapoi la biroul ei. Se pare că însemna „Key Performance Indicator“[3]. Se lămurise buștean. Suna mai degrabă a unealtă de diagnostic pentru un lăcătuș.

— Bun-venit tuturor, bun-venit! a spus Red, care stătea lângă un flipchart, gesticulând cu mâna în care ținea carioci în toate culorile primare. Și nu uitați, nu există idei proaste!

Asta era cât se poate de neadevărat. Sinclair C5 ce era? Ori chipsurile cu aromă de cocktail de creveți? Ori lumânarea aceea vândută de Goop, numită *Aceasta miroase ca vaginul meu*? Dar poate că Red credea sincer asta, având în vedere că pusese în aplicare numeroase idei proaste de când era la conducere. Cum ar fi această sală de ședințe. În vremurile bune, aici fusese în centru o masă mare, ovală, înconjurată de scaune solide. Acum încăperea era plină cu pufuri cu polistiren în culori țipătoare, despre care Red insista că amplificau fluxul creativ.

Pufurile nu amplificau deloc creativitatea Ionei. În primul rând, când stătea pe ele îi era mereu teamă să nu-i vadă cineva chiloții. Și în al doilea rând, chestiile astea erau ca nisipurile mișcătoare. Odată ce se afla *în* unul, i se părea aproape imposibil să mai *iasă* din el. Singurele ei opțiuni erau să roage pe cineva să-i dea o mână ca să se ridice, ceea ce era complet umilitor, ori să se răstoarne întâi în patru labe și de acolo să se ridice în picioare. Toți ceilalți păreau perfect capabili să se descurce. Poate pentru că erau mai tineri și mai flexibili ori poate că doar avuseseră ocazia să exerseze mai mult, deoarece crescuseră în epoca pufurilor. Iona s-a hotărât să-și cumpere un puf ca să facă antrenamente acasă. Între timp, trebuia să găsească pretexte ca să rămână în Clark Kent până pleca toată lumea, ca să n-o vadă nimeni zbătându-se pe podea ca un pește pe uscat. Ceea ce… probabil că și era.

Iona a strâns din dinți și s-a așezat pe un puf galben ca lămâia. O lăsase pe Lulu cu asistenta lui Red, fiindcă lui Lulu nu i-ar plăcea *deloc* acest decor. Era o tradiționalistă.

— Iona! a strigat-o bărbatul din puful verde-smarald aflat în stânga ei.

S-a întors și l-a văzut pe Olly, șeful de la Sociale, ceea ce — așa cum descoperise după o confuzie foarte umilitoare — însemna acum lucruri precum Twitter și Instagram, nu petreceri.

— Da? a răspuns, sperând că nu avea de gând să îi ceară să „se împrietenească“ pe Facebook.

— Ai pus pe jar săptămâna asta contul nostru de Twitter. Felicitări!

— Da? a întrebat ea.

Cum naiba făcuse asta? Nici măcar nu era pe Twitter, care i se păruse întotdeauna prea *furios* pentru gustul ei. O mulțime de oameni aruncându-și insulte, apoi postând poze cu pisoi. *Rasism! Misoginie! Homofobie! Uite ce mâță pufoasă și adorabilă am!*

— Da! Comentariul acela pe care l-ai făcut despre pornografie și părul pubian a fost distribuit de *mii* de ori. M-a luat total prin surprindere, sincer să fiu, fiindcă mă așteptam să vii cu bălăriile alea standard despre control parental, a spus Olly.

— Nu, Doamne ferește, a zis Iona. Doar știi că orice băiat de 10 ani cu un grăunte de creier știe deja să ocolească controlul parental.

L-a văzut pe Red uitându-se întrebător la ei, așa că a ridicat vocea cu câțiva decibeli.

— În orice caz, mă bucur teribil că te-am putut ajuta cu niște conținut *incendiar pentru mileniali.*

Ia-o pe-asta, Red, și bagă-ți-o în KPI-uri.

— Gata! a spus Red. Liniștiți-vă! Vreau să dau startul în dimineața asta rugându-l pe Olly să vă împărtășească niște vești superpalpitante. Olly, ai cuvântul.

Olly a sărit din sacul lui fără măcar să-și folosească mâinile — făcând pe grozavul mai mult decât era necesar —, și-a conectat iPadul la un cablu aflat în față și pe ecranul mare de pe perete a apărut un grafic. Tehnologia modernă era un miracol, dar pe Iona a copleșit-o un val de nostalgie după vremurile proiectoarelor atârnate din tavan, și după foliile de acetat, și după *diapozitivul următor, vă rog,* spus pe un ton politicos, dar poruncitor subalternului care manevra caruselul cu diapozitive.

— După cum știți — a spus el —, publicul nostru a îmbătrânit tot mai mult. Vârsta medie a cititoarelor noastre e aproape de 50 de ani.

A spus *cincizeci* de parcă era un număr de ani așa de mare, că mintea omenească nici nu-l putea cuprinde. Într-o zi avea să afle că cincizeci de ani puteau, de fapt, să dispară într-o clipită.

— Așadar, e *vital* să atragem cititoare mai tinere înainte să moară cele de acum, la propriu.

Red aproba din cap așa de energic, că Iona îi și vedea capul zburându-i de pe umeri și rostogolindu-se printre pufuri, ca într-o partidă macabră de bagatelle[4]. Era o imagine mult mai puțin deranjantă decât ar fi crezut.

— Deci avem nevoie de *influenceri* care să deschidă calea și să tragă după ei legiunile lor de urmăritori. Influenceri ca ea… a adăugat el, arătând cu un gest către o nouă poză apărută pe ecran.

O poză pe care Iona era sigură că o mai văzuse. S-a încruntat, încercând să își amintească unde. Apoi și-a adus aminte că nu ar trebui să se încrunte, fiindcă nu făcea decât s-o încurajeze pe colega de pe Frumusețe și Îngrijire să-i strecoare discret încă o carte de vizită a unui specialist în Botox.

În tren! Acolo o văzuse! Emmie îi arătase exact aceeași fotografie.

— Nu noi am aranjat asta, nici nu am plătit-o, dar Fizz — Fizz aia adevărată, aia *verificată, cu bifă albastră* — a postat poza asta acum câteva zile cu mesajul „orice fată are nevoie de timp pentru ea" și, după cum vedeți, revista pe care a ales s-o ia cu ea în cadă e *revista noastră*. Acesta e exact genul de promovare pe care ni-l dorim. Fizz este însuși arhetipul *Femeii Moderne*. Am încercat s-o abordez prin rețelele sociale și agentul ei, dar n-am primit niciun răspuns — probabil că nu își verifică niciodată mesajele directe.

Iona s-a întrebat când au început oamenii să se *abordeze* în loc să se sune la telefon, pur și simplu? Cu excepția americanilor, bineînțeles, care fără îndoială că se abordau de ani buni, precum și *reveneau asupra subiectelor* și *gândeau în afara tiparelor*.

— Deci speranța mea e că unul dintre voi ar putea avea o intrare la ea? Ei? Nimeni?

S-a uitat în jur, poposind cu privirea pe fiecare persoană, una câte una, cu excepția ei.

— Stai puțin, a spus Red ridicând palma către Olly ca să-l oprească, precum un polițist de circulație. Ar trebui să revenim puțin asupra subiectului, în caz că e cineva aici care nu știe cine e Fizz.

S-a uitat fix la Iona cu atâta insistență, că toată lumea s-a întors s-o privească.

— Probabil că Iona crede că vorbim de vreo băutură carbogazoasă! a spus el râzând disprețuitor.

— Ce simpatic ești, Red, a zis ea cu cel mai glacial ton posibil. Fata e o celebritate pe TikTok și foarte bună prietenă cu o foarte bună prietenă a mea. Dacă vrei, o să văd dacă pot aranja să o invităm la prânz ca să discutăm un potențial parteneriat. Am impresia că îi place restaurantul Savoy Grill, dacă nu mă înșel.

Bineînțeles că Iona habar nu avea dacă era adevărat, dar cum putea să *nu* placă cuiva Savoy Grill?

Toată lumea s-a holbat la Iona cu atâta neîncredere și — i s-a părut ei — o idee de admirație, încât și-a dat seama că momentul o amuza teribil. Și-a dorit să-și poată face o ieșire dramatică din încăpere, lăsându-i cu tâmpeniile lor de „ședințe generatoare de idei“, dar din păcate ieșirea, dramatică sau nu, nu era o opțiune; era captivă până la prânz în nenorocitul ăsta de puf.

[3] Indicator de Evaluare a Performanței.

[4] Joc de masă inventat în secolul al XIX-lea, derivat din biliard, în care jucătorii trebuie să ghideze bile printre piese verticale din lemn, cu scopul de a le introduce în găuri din lateralele mesei.

Piers

Trenul de 18:17, Waterloo – Surbiton

Faptul că discuția cu Iona pe drumul spre casă se dovedea a fi partea cea mai frumoasă a zilei dovedea clar cât de mizerabilă fusese ziua lui Piers. Ba chiar tândălise dinadins pe peronul 5, ca să fie sigur că urca în același tren cu ea.

Părerea lui Piers despre Iona se schimbase complet de aseară, când petrecuse mai bine de o oră citind pe internet articole despre ea. S-a dovedit că ea și Bea fuseseră „Fetele-Bombă“ ale anilor 1980 și 1990. Apăreau mereu în poze din ziare la petreceri și premiere, în avioane particulare și vacanțe luxoase. Iona era înaltă, subțire, blondă și distantă. Bea era o negresă și mai înaltă, statuară, care își purta părul în codițe ce se revărsau în cascadă până în talie sau adunate în creștet în cocuri din ce în ce mai elaborate și care avea ochi ce parcă săreau din pagină peste deceniile ce îi despărțeau ca să îl sfideze.

— Te-am căutat pe Google, a mărturisit el. Erai legendară. Mi-a plăcut mult porecla ta: Iona Iaht.

Piers încerca să pară nonșalant, fiindcă, într-un rar moment de claritate, își dădea seama cât de superficial îl făcea să pară proaspătul lui interes pentru Iona.

— Ce vremuri! a spus ea. Să știi că, de fapt, nu am avut niciodată un iaht. Doar am petrecut o mulțime de timp pe iahturile altora. Înainte să mă mut la paginile de probleme, scriam rubrica de știri de societate. Eu și Bea eram invitate *peste tot*. Eram chiar plătite să venim. N-o să-ți vină să crezi, dar pe atunci era teribil de scandalos să fii fățiș gay. „Lesbienele *glamour*“, așa ne spunea presa. Eram urmărite peste tot de paparazzi.

— Sunt convins, a spus Piers, remarcând — pentru prima dată — structura osoasă spectaculoasă a Ionei și ochii de un albastru-cobalt șocant.

Cum de nu observase până acum? Oare chiar era așa de superficial că nu putea vedea dincolo de riduri și de pielea ușor flască? Bănuia că da.

— Sper că îți dai seama că ai vorbit despre mine la timpul trecut, da? a zis Iona. De la „Bombă“ la „Muniție de Muzeu“ în doar trei decenii scurte.

Părea incredibil de tristă. Aoleu, spera din tot sufletul că nu avea să înceapă să plângă. Cine face așa ceva în tren? Probabil că existau și legi împotriva acestui gen de comportament în transportul în comun. Iar dacă nu erau, ar fi trebuit să fie.

Piers a văzut cu coada ochiului că mai mulți dintre pasageri tastau pe furiș în Google *Iona Iaht.* Observase că, de unde înainte lumea evita să se așeze lângă Iona, acum rareori mai vedeai locuri libere în apropierea ei. Se părea că devenise telenovela vagonului. Oare asta însemna că el era actor în rol secundar în Sezonul unu?

— Îmi pare rău, a spus el.

— Stai liniștit, a răspuns ea, fluturându-și mâna în fața chipului, de parcă putea da anii înapoi cu un gest. Toată lumea face la fel. Tragedia e că sunt exact aceeași femeie care eram atunci. Mă simt tot de 27 de ani.

— Aa, dar cu siguranță ești mult mai înțeleaptă acum, a spus Piers.

— Sunt, a zis Iona. Dar societatea obsedată de tinerețe a zilelor noastre nu mă vede așa, corect? Se pare că toți cei trecuți de 50 de ani sunt considerați irelevanți. Dinozauri.

— Nu cred că e așa, a spus Piers, ignorând faptul că și el crezuse la fel până aseară. Și în orice caz ador dinozaurii. Nici nu-ți închipui câte ore am petrecut în copilărie la Muzeul de Istorie Naturală.

Nu a adăugat că muzeul îl atrăgea în mare parte pentru că putea intra gratis ca să stea la căldură, în siguranță, și pentru că timp de câteva ore se putea pierde în mulțimea de familii fericite, prefăcându-se că făcea parte și el din ele.

— Pe vremea aceea, și dacă ieșeam din casă îmbrăcată într-un sac de gunoi, tot opream traficul, a spus Iona trăgându-și nasul.

Acum aș putea să ies pe stradă goală-pușcă și nu mi-ar da nimeni nicio atenție.

Lui Piers i se părea foarte puțin probabil. De fapt, nu i se părea recomandabil să se gândească deloc la Iona goală. Genul acela de imagine poate strica ziua omului.

— Știi, în Japonia bătrânii sunt venerați, admirați. Poate că ar trebui să mă mut acolo cu Bea. Păcat că nu-mi place peștele crud. Sau karaoke. Oricum, e mai bine decât la inuiți. Își lasă bătrânii să moară pe banchize plutitoare.

— Iona, nu cred că mai fac așa ceva. De fapt, n-o mai fac de secole, a spus Piers.

— În fine, hai să vorbim despre lucruri mai interesante. Tu. Cum merge schimbarea de carieră? a întrebat Iona, examinându-l cu ochi mijiți și dându-i impresia că era scanat la casa unui supermarket, ca apoi să fie declarat articol fără cod.

— N-am ajuns prea departe, dacă e să fiu sincer, a spus Piers. Habar nu am cum se procedează când vrei să te retragi. Poate sunt prea bătrân.

Nu voia să recunoască adevăratul motiv pentru care abandonase așa de repede ideea de a deveni profesor: Candida și totala lipsă de sprijin din partea ei. I se părea cumva neloial.

— Prostii. Ești un copil. Pun pariu că n-ai nici 40 de ani. Ar trebui să discuți în detaliu cu un profesor. Ar putea să-ți dea informații din interiorul sistemului. Cunoști vreunul?

Piers s-a gândit la toți prietenii care veniseră la ultima petrecere dată de Candida: avocați de la firme de top, bancheri, administratori de fonduri de investiții, investitori, directori generali și, pentru culoare, o mână de oameni din presă. Niciun singur profesor. Ar fi fost mâncați de vii în grupul acela. Serviți pe tavă de chelnerii în uniforme, alături de blinii cu somon afumat și tempura de creveți, dați pe gât cu niște Pol Roger vechi, de la gheață.

— Nu, nu cred, a spus el.

Educatoarea lui Minty ieșea din discuție. Dacă i se confesa, risca să ajungă totul la urechile Candidei și oricum, dacă era să

predea, voia să inspire adolescenți cu probleme nu copii de 5 ani exagerat de privilegiați.

— Hmmm. Ei, sunt sigură că o să apară ceva, a spus Iona. Din experiența mea, așa se întâmplă de obicei.

— Sigur, a zis Piers, întrebându-se în ce univers simplu și ciudat trăia Iona.

Trenul a oprit în gara Surbiton, iar el a coborât și s-a întors în mașina lui de bancher, la casa lui de bancher și nevasta lui de bancher.

Nu era decât o pierdere de timp și pentru el, și pentru Iona. Avea lucruri mult mai presante pe cap.

Sanjay

În timp ce se plimba prin grădinile palatului Hampton Court, cu pajiștile lor perfect tunse, fântâni maiestuoase și straturi de flori cu forme riguroase, Sanjay simțea cum nodurile din gât și umeri începeau să se mai relaxeze puțin. Era foarte ușor să uiți cât de benefică putea fi o ieșire în natură, atunci când îți petreceai cea mai mare parte a zilelor sub lumina artificială neîndurătoare și în interioarele dezinfectate brutal ale unui spital londonez. Toată această splendoare se afla la doar câteva mile de casa lui, și totuși era prima dată când venea aici.

Era una dintre acele dimineți perfecte, când iarna dă primele semne că începe să cedeze teren primăverii. Cerul albastru nu avea fir de nor, dar aerul era ușor cam rece și peste lacuri plutea o ceață joasă. Primele flori cutezătoare — ghiocei și brândușe — își croiau drum prin pământul rece.

Sanjay se simțea ca una dintre creaturile magice din Narnia, care se uită la dovada clară că Vrăjitoarea Albă începea să-și piardă puterile. Poate un castor. Ori un faun. Prefera să fie faun.

Labirintul Palatului Hampton Court e cel mai vechi labirint făcut din gard viu care încă există și a fost creat în jurul anului 1700, a recitat Sanjay în minte. Aseară stătuse ore în șir să citească despre istoria palatului și despre labirint, ca să se asigure că avea să aibă despre ce vorbi cu Iona, să nu stagneze conversația. Ciudat, dar nu fusese niciodată undeva cu o străină mai în vârstă decât el cu treizeci de ani și să zicem că situația îl neliniștea destul de tare. Dumnezeu știe de ce îi sugerase să vină ori de ce acceptase. Când era în preajma Ionei, păreau să se întâmple din senin tot felul de lucruri, fără ca el să aibă absolut niciun control asupra lor.

— Sanjay! a strigat Iona așa de tare, că bâtlanul care stătuse așa de răbdător să fie fotografiat de niște turiști japonezi — încât Sanjay crezuse că era din plastic — și-a luat zborul. Aici sunt!

Iona aștepta la intrarea în labirint. Purta un palton lung, din catifea verde-smarald, cu un guler de efect, din blană artificială, nasturi mari, aurii și fireturi, care se potrivea perfect cu peisajul regal în care se aflau. Și bocanci butucănoși, negri, Doc Martens, care nu se potriveau absolut deloc.

— Ia uite, a spus Iona arătând undeva mai departe. Aia nu e Emmie?

Sanjay a simțit că i se oprește inima când s-a uitat în direcția indicată de arătătorul Ionei. Cum era posibil? Nu se putea! Și totuși, iat-o. Incredibil, dar era, inconfundabil, Emmie.

Deși era imposibil să îi discearnă trăsăturile de la asemenea distanță, o vedea făcând slalom printre grupurile de turiști și cârdurile de gâște canadiene așa cum traversa dimineața vagonul 3. Toată numai energie și optimism, de parcă abia aștepta să ajungă la destinație, de parcă ziua era o piersică coaptă, ce trebuia doar culeasă de pe ram. Dumnezeule. De ce alesese acea imagine?

Ce căuta aici? Bineînțeles, răspunsul era chiar în fața lui. Mă rog, întorcându-se să se uite urât la Iona, a constatat că aceasta făcea tot posibilul să *nu* îl privească în față.

— Emmie! Iuhuuu! Aici suntem! a strigat ea.

— Iona, a spus Emmie respirând precipitat, cu obrajii îmbujorați de frig. Locul ăsta e fantastic! Bună, Sanjay! Nu știam că vii și tu!

— Nu, nici eu nu știam că vii, a spus Sanjay.

S-au întors amândoi spre Iona, dar era aplecată să lege șiretul unuia dintre bocanci.

— Ai mai fost aici? l-a întrebat Emmie zâmbindu-i.

— Ăăă, nu, s-a bâlbâit el.

Ironia era că Sanjay, care era celebru în spital pentru faptul că putea vorbi cu *oricine,* că-i transforma pe străini în prieteni în mai puțin timp decât îți lua să îți faci o cană de ceai la automat, era incapabil să lege două vorbe când era cu Emmie. Ea îl privea întrebător, iar lui parcă i se umfla limba în gură, până o umplea, ca un melc imens și beat, complet incapabil să se miște într-un mod cât de cât util. În același timp mintea i se golea de orice gând coerent. Probabil îl credea total imbecil. A înjurat-o în gând pe Iona pentru pețitul ei stângaci. Putea și ea să-l prevină.

— Îmi plac mult bocancii tăi, Iona, a spus Emmie, care evident renunțase să mai aștepte o vorbă de la el. Sunt cei vegani?

— Doamne ferește! a spus Iona încruntându-se. Sunt încălțări, drăguță. Nu sunt nici vegani, nici carnivori, din cauză că sunt obiecte neînsuflețite și deci nu au nevoie să mănânce.

Era clar că Emmie nu prea știa ce să răspundă, fiindcă a schimbat subiectul.

— Labirintul ăsta e *gigantic*. Mă întreb dacă Henric al VIII-lea venea aici ca să scape de nevasta curentă și să flirteze cu cea pe care o pregătea să-i ia locul, a spus ea.

— Mă îndoiesc, a răspuns Sanjay, sărind plin de recunoștință să recite una dintre informațiile pe care le acumulase aseară. Era mort de mai bine de o sută de ani când a fost plantat labirintul. A fost ideea lui William al III-lea.

Aoleu, acum vorbea ca un tocilar arogant.

— Așa țin minte, a adăugat, încercând s-o dreagă.

Emmie a zărit un păun ce trecea țanțoș pe lângă fântână, privindu-i cu dispreț pe turiști de parcă se întreba ce căutau nepoftiți în grădina lui. S-a dus să-l fotografieze, dându-i ocazia lui Sanjay s-o abordeze pe Iona.

— Iona, știu că ți s-a părut o idee bună, dar…

— Dragule, chiar *este* o idee bună, l-a întrerupt ea. Ba chiar una excelentă. Ai să vezi. Am să-ți amintesc de nerecunoștința ta la nunta voastră.

El a oftat.

— Ei, dacă tot ne-ai pus în situația asta jenantă, ai putea măcar să-mi faci un serviciu și să dispari?

— Să dispar? a spus Iona cu o expresie teribil de rănită. Vrei să plec?

— Nu, să dispari în labirint, vreau să zic. Știi tu, ca eu și Emmie să putem petrece puțin timp singuri, a explicat el.

— Păi, asta nu e o cerere prea realistă, nu crezi, scumpule? Sunt o adevărată *maestră de talie mondială* la navigatul prin acest labirint. Ce-ar fi să dispăreți voi în labirint, ceea ce n-ar trebui să fie prea greu, și eu vă aștept în centru? a spus Iona când Emmie venea deja înapoi spre ei.

— Să ne așezăm la coadă la bilete? a întrebat ea.
— Le-am cumpărat eu, a zis Iona, scoțând din poșetă trei bilete. Nu, nu, insist! Fac eu cinste. Consider acesta felul meu de a răsplăti Sistemul Național de Sănătate. Și acum voi doi intrați împreună în labirint, iar eu intru separat. Nu vreau să vă stric experiența labirintului arătându-vă pe unde să o luați! N-ar mai avea niciun farmec! Vă aștept în centru.
— În medie, durează douăzeci de minute să ajungi în centru, a spus Sanjay, regurgitând încă un fragment din site-ul palatului.
— Ei, iată o provocare, a zis Iona. Ia să vă văd cum bateți media!
Cât de greu putea să fie să ajungă în mijloc? Potecile ofereau un număr limitat de opțiuni, așa că până la urmă nu aveau cum să nu dea peste el. Sanjay și Emmie auzeau strigătele de triumf ale celor care descopereau centrul și toți păreau să fie foarte aproape și totuși foarte greu de găsit.
— E chiar aici, după următoarea cotitură, a spus Sanjay. Sunt sigur!
A cotit și a dat într-o altă fundătură. Una care îi părea cunoscută. Dar, în parte, aici era problema: toate tufișurile arătau exact la fel. Probabil că Iona se plictisea de moarte așteptându-i să își facă apariția.
— Nu facem decât să ne învârtim în cerc, a spus el. Avem nevoie de un ghem de sfoară, ca Tezeu în labirintul Minotaurului!
Era teribil de încântat de replica asta. Emmie părea genul de fată care ar aprecia cunoștințele despre miturile Greciei Antice.
— Vai, chiar că da! a spus Emmie. Ai adus cu tine ceva provizii? S-ar putea să rămânem aici ceva vreme. Poate o să ne găsească peste câteva săptămâni — doar două carcase mumificate.
— Cred că avem nevoie de un sistem, a zis Sanjay, încercând să pară ferm și masculin.
Genul de persoană în care ai avea suficientă încredere ca să-i dăruiești inima.
— Ce-ar fi să încercăm să o luăm numai la dreapta?
N-a mers. Nici când au alternat cotiturile la stânga cu cele la dreapta.

— Cred că despicăm prea mult firul în patru, a zis Emmie. Ai observat că toată puștimea asta pare să-și găsească fără probleme drumul spre centru și înapoi, afară? Hai să facem ca ei și să ne lăsăm în voia sorții, să alergăm la întâmplare, pe unde ne vine, și să vedem unde ajungem.

Emmie l-a prins de mână și au luat-o la fugă, râzând, cotind pe după tufișuri, luând curbe periculoase ca să ocolească grupuri de turiști ce se deplasau încet, până ce s-au prăbușit triumfători în centrul labirintului. Un vast spațiu deschis cu o bancă în mijloc. O bancă goală.

— Unde e Iona? a întrebat Sanjay, așezându-se lângă Emmie.

Și-a încleștat mâna pe marginea băncii ca să reziste impulsului de a-și pune brațul pe umerii ei.

— Habar n-am, a zis Emmie trăgându-și sufletul. Crezi că s-a plictisit și a plecat? Sau poate că a mâncat-o Minotaurul.

— Cred că nici Minotaurul nu ar avea tupeul să se ia de Iona, a spus Sanjay. Până să se dezmeticească el, i-ar arunca *privirea aceea* a ei și i-ar spune *Și ce anume te înfurie așa de tare? Să știi că sunt terapeut la o revistă.*

Emmie a râs, iar Sanjay s-a simțit de parcă tocmai câștigase la loterie.

— Iona! a strigat Emmie. Iona! Unde ești?

— Mai am puțin, dragilor! au auzit-o strigând. M-am gândit să vă dau un avans.

Părea să fie aproape, iar Sanjay a văzut o fulgerare de smarald printr-unul dintre tufișuri.

— Vai, ce amuzant a fost, nu? a spus Emmie.

Sanjay a zâmbit larg, încuviințând. De cum încetaseră să-și mai bată capul încotro s-o ia, încetase și el să se mai gândească la direcția în care mergea relația lui cu Emmie. Pentru prima dată, se simțea complet relaxat în prezența ei, de parcă era doar una dintre pacientele lui — una superbă, fără cancer.

— Iona! a strigat el.

— Ajung acum! s-a auzit o voce de undeva, mai departe decât ultima dată.

Sanjay tocmai se întreba dacă să-i spună lui Emmie cât de mult o plăcea, când Iona a năvălit prin deschiderea din gardul viu, mai agitată decât o văzuse vreodată. Coafura ei complicată căzuse pe-o parte și din păr îi ieșea o crenguță, ca o bucățică de ilice înfiptă în budinca de Crăciun.

— Bravo! a spus, gâfâind puțin și sprijinindu-se de spătarul băncii și strângându-l așa de tare, că i se albiseră încheieturile degetelor, care acum contrastau puternic cu stacojiul unghiilor. Ați reușit! Ați fost chiar foarte rapizi! E clar că faceți o echipă perfectă. Nu-i așa că e minunat?

— Absolut! a spus Emmie. Trebuie să-l aduc și pe Toby. I-ar plăcea la nebunie.

S-a așternut tăcerea, apoi Sanjay s-a trezit că punea întrebarea la care tare-tare nu voia să afle răspunsul.

— Cine e Toby?

— Iubitul meu, a spus Emmie. Adoră ghicitorile. E sclipitor la rezolvatul lor. Probabil de aceea e așa de bun la programare. Are propria lui companie de IT.

Ei, bravo lui, și-a spus Sanjay, întrebându-se cum era posibil să detești așa de intens un om pe care nu l-ai cunoscut niciodată.

Iona

Cum se putuse transforma așa de repede triumful în dezastru?

Iona găsise, *în sfârșit*, centrul labirintului — probabil că făcuseră modificări de când fusese ultima dată aici — și-și văzuse tinerii porumbei stând intim unul lângă altul pe bancă, ca apoi s-o audă pe Emmie anunțând că avea deja iubit.

Sanjay avea un zâmbet neconvingător înțepenit pe chip, ca o mască de carnaval. Era clar că singura sală pentru care avea talent era sala de operații, nu cea de teatru. Totuși, nu era totul pierdut. Poate acest „iubit“ era o relație mai nouă, fără obligații, ușor de îndepărtat.

— Ești de mult timp cu Toby? a întrebat ea, așezându-se pe bancă lângă Emmie, forțând-o să se mute și mai aproape de Sanjay.

— De aproape doi ani, a răspuns Emmie.

Pentru Iona, doi ani erau cât o clipă, dar își închipuia că pentru Sanjay și Emmie păreau o eternitate. Poate era o relație la distanță, cam răsuflată și pe cale să expire de tot. Măcar nu avea verighetă pe deget. Iona avusese grijă să se uite în tren, înainte să sugereze această ieșire. Era important întotdeauna să te documentezi.

— Dar nu sunteți căsătoriți? a întrebat Iona.

— Nu încă, nu, a răspuns Emmie. Dar locuim împreună de o veșnicie, așa că e ca și cum am fi.

Fir-ar să fie.

— Trebuia să o iei și pe Bea, Iona. Mi-ar plăcea mult s-o cunosc, a spus Emmie.

— Trebuia, a zis ea. I-am povestit de voi doi. Moare de nerăbdare să vă cunoască. Deci ce-ar fi să mergem să bem o cafea pe undeva? Trebuie să vă storc de informații despre adorabila ta prietenă, Fizz. Aș vrea să iasă la prânz cu mine și cu redactorul meu șef. Și după aceea voi doi ar trebui să explorați palatul! Eu

trebuie să mă întorc, că mă așteaptă draga de Lulu. Nu suportă să fiu plecată prea mult timp.
— Poți să ne arăți scurtătura spre ieșire? a întrebat Emmie.
— Nu, nu, a răspuns ea. Ar însemna să trișăm. Luați-o voi înainte și eu o să mă țin după voi.

Dacă tot era la cafea cu doi mileniali care, sincer vorbind, îi erau datori, chiar dacă lucrurile nu prea merseseră conform planului, Iona a profitat de ocazie ca să-și scoată carnetul din geantă și să arunce pe furiș o privire către lista cu cele mai noi probleme primite de la cititori.
— Dragilor, a început ea. Să presupunem că o fată de vârsta voastră îl place pe fostul iubit al celei mai bune prietene a ei; poate să înceapă o relație cu el?
Emmie și Sanjay au privit-o cam ciudat, așa că a adăugat:
— Mă întrebam și eu.
Ceea ce nu a îmbunătățit situația.
— Păi, trebuie să respecte Codul Prietenelor, normal, a spus Emmie.
Cod? Ce cod? Pe Iona o mâncau degetele să-și scoată carnețelul, dar le-a păstrat încrucișate în poală și a spus:
— Bineînțeles. De curiozitate, Emmie, tu cum ai descrie Codul Prietenelor?
— Codul spune că nu te încurci niciodată cu un fost al unei prietene fără să ai întâi aprobarea ei. Totodată, ar trebui să nu uite că probabil cei doi s-au despărțit din motive bine întemeiate. Ar trebui să se asigure că are toate informațiile relevante înainte să se arunce cu capul înainte, a spus Emmie.
Telefonul de pe masa la care-și beau cafeaua a început să bâzâie și să țopăie pe suprafața lăcuită. Pe ecran era numele TOBY, însoțit de poza unui bărbat cu ochi de un albastru palid ca un lac înghețat și o barbă din aceea enervantă de hipster, pe care se apucaseră să și le lase toți tinerii din redacție de la Iona.
— Vă deranjează dacă răspund? a întrebat Emmie, luându-și de pe masă telefonul și cafeaua și îndepărtându-se fără să aștepte un răspuns.

— Ei, hai, nu mai fi așa posac, Sanjay, a spus Iona, scoțându-și carnetul și scriind frenetic.
— Ai văzut poza aia? a zis Sanjay. Arăta ca un…
— Mascul bine, a spus Iona, exact în timp ce Sanjay continua:
— Dobitoc. Mi s-a părut mie sau era într-un telescaun?
— Da.
— N-am fost niciodată la schi.
— E un sport supraestimat, a zis Iona. Hoarde de june londoneze bogate, cu gusturi vestimentare dubioase, care zbiară necontenit, cu scânduri scumpe sub tălpi.
Sanjay a oftat.
— Nu mai e nicio speranță, Iona, a spus el.
— Întotdeauna, dar întotdeauna există o speranță, a răspuns ea. Știi, când a fugit cu mine la Londra, Bea era practic la altar, pe cale să spună „da“ unui bărbat foarte influent, dar ucigător de plicticos, cu zece ani mai bătrân.
Iona s-a oprit, furată de imaginea ei cu Bea, țipând ca nebunele în timp ce încercau să iasă din Place de la Concorde într-un Volkswagen Beetle galben-rapiță.
Umpluseră mașina cu cât de multe dintre bunurile lor preferate reușiseră să înghesuie în ea, lăsând în urmă toate celelalte rămășițe ale fostelor lor vieți. Coborâseră capota ca să aibă mai mult loc și încercau din răsputeri să țină totul înăuntru, dar undeva, pe drumul spre Calais, l-au pierdut pe Nigel — cum era botezată planta de yucca — și ceainicul de la bunica Ionei.
Mașina nu avea centuri de siguranță funcționale, așa că Bea, singura suficient de îndrăzneață ca să conducă pe partea dreaptă a șoselei, își întindea iute brațul stâng în laterală ca s-o protejeze pe Iona de fiecare dată când trebuia să frâneze brusc. *Vai, draga mea, ce mă bucur că îți pasă de soarta mea!* țipase Iona ca să acopere zgomotul traficului.
Imaginea mașinii a fost înlocuită brusc, ca într-un montaj stângaci, cu una în care vălul de mireasă al Beei flutura dus de vânt, ca un imens albatros dantelat, când îl aruncase de la pupa feribotului cu care traversau Canalul Mânecii.

— Două sute cincizeci de cadouri de nuntă au trebuit ambalate și returnate, a spus ea.
— Cât curaj! a zis Sanjay.
— Mie mi s-a părut mai degrabă o risipă, sinceră să fiu. Unele dintre darurile acelea erau extraordinare, a spus Iona.
— Nu, vreau să spun cât curaj a avut să își asculte inima așa, a continuat Sanjay.
— N-a avut de ales, dulceață, a spus Iona. Niciuna dintre noi nu a avut de ales. Uneori, soarta îți arată calea pe care s-o apuci și nu ai altă opțiune decât s-o urmezi. Și dacă asta ți-e soarta, o să se întâmple. Ai să vezi. Povestea nu se termină până nu cântă soprana aria de final, asta pot să-ți spun cu siguranță.

Emmie

Lui Emmie nu îi stătea în obicei să facă excursii în weekend cu oameni pe care abia dacă-i cunoștea. Cu aceasta fusese de acord numai datorită îndelungatei ei obsesii pentru Iona.

Emmie o urmărea pe Iona pe furiș de aproape un an — de când lua trenul de la Thames Ditton la Waterloo. O remarcase pe loc — n-aveai cum să n-o remarci. Era exact genul de femeie care își dorea Emmie să devină la bătrânețe. Era unică — ba chiar emblematică — și era evident că nu-i păsa câtuși de puțin de părerea celorlalți despre ea.

Iona îi amintea lui Emmie de o poezie pe care o învățase la școală. *Când voi fi bătrână mă voi îmbrăca în culori violete…*[5]

De câte ori se ivea ocazia, Emmie se așeza lângă Iona și o pândea pe furiș de după cartea pe care o citea, încercând să își dea seama care era povestea ei. Poate fusese prim-balerină. Asta i-ar fi explicat postura. Copil-minune care avusese lumea la picioare până ce o ridicare prea energică executată de partenerul ei de la baletul rusesc îi provocase o leziune la coloană, obligând-o să se retragă la vârsta de 23 de ani. Ori poate era o celebră violoncelistă, care nu mai cântase de când un dirijor italian îi frânsese inima când fugise cu a doua clarinetistă.

Datorită lui Piers și a strugurelui lui care o luase pe alături, Emmie descoperise numele real și profesia Ionei și îi povestise tot incidentul lui Fizz, după una dintre întâlnirile lor.

— Iona Iaht! țipase Fizz. Ai cunoscut-o pe adevărata, originala, Iona Iaht! A fost influencer încă dinainte să se fi inventat influencerii. Mama era *obsedată* de ea. Când eram mică, îmi citea rubricile ei în fiecare weekend. Deci acum e o tanti Millie la o revistă? Vai, ce superb de retro! N-am mai citit o revistă tipărită de ani buni. Care e a ei?

— *Femeia Modernă,* i-a răspuns Emmie.

— Câh. Ce titlu grețos, a spus Fizz. Habar nu aveam că mai trăiește, darămite că e *navetistă*. Cine-ar fi crezut? Am presupus că a murit în vreun accident tragic, dar fantastic de sofisticat, ca Isadora Duncan.

Emmie se documentase despre Isadora Duncan. Era o dansatoare care murise la vârsta de 50 de ani, când eșarfa i se prinsese în roțile și axul decapotabilei în care gonea pe Riviera franceză. Fizz avea perfectă dreptate. Dacă era să moară, exact ăsta era genul de moarte potrivit Ionei. Pe de altă parte, era foarte posibil ca Iona să fie nemuritoare. Poate doar avea să se regenereze, ca Doctor Who, și să se întoarcă în corpul lui Scarlett Johansson.

Fizz o implorase pe Emmie să o prezinte Ionei și, din câte își dădea seama din spusele Ionei, avea să fie mai ușor decât își închipuise să îi îndeplinească dorința. Gândul că Fizz și Iona puteau deveni cele mai bune prietene o făcea să simtă o irațională înțepătură de gelozie.

— Ghici ce am făcut, frumoaso? a spus Toby printre pârâiturile din telefon. Preferata ta. Friptură de vită la tavă, cu toate garniturile care-ți plac. Am făcut chiar și budinci Yorkshire.

— Dar Toby — a spus ea, încercând să-și ascundă iritarea ce se strecurase în voce —, ți-am spus să mănânci fără mine. Sunt la Hampton Court, nu mai ții minte?

— Of, Doamne, ce tâmpit sunt! a exclamat Toby, iar ea și-a dat seama după tonul lui că se pocnea cu palma peste frunte, așa cum făcea de fiecare dată când uita ceva important.

— Sunt doar de o oră aici. Am făcut labirintul, dar speram să fac turul bucătăriilor palatului cu Sanjay. Te superi? a spus Emmie, dându-și seama în timp ce vorbea cât de mult se bucura că își făcea un nou prieten.

Majoritatea vechilor prieteni ai lui Emmie se îndepărtaseră treptat de când se mutase cu Toby. Presupunea că asta era normal când erai într-o relație serioasă și oricum locuia acum la kilometri depărtare de toate, în Thames Ditton. Toby voise să se mute din oraș, ca să poată cumpăra o casă suficient de mare pentru viitoarea lor familie, dar ea se simțea deseori izolată.

Era ironic că acum avea mult mai mult spațiu decât în micuțul ei apartament cu colege de cameră din Dalston și totuși viața de suburbii i se părea deseori teribil de sufocantă. Claustrofobă. Îi era dor de fostele ei colege de apartament și îi era dor să aibă un cerc de prieteni, toți la mică distanță de același bar, la care puteau ajunge toți pe jos.

— Sanjay? a întrebat Toby. Credeam că ești cu o femeie de 60 de ani.

— Sunt, a răspuns ea. Iona. Dar l-a invitat și pe Sanjay, alt tip din tren. E asistent medical.

— A, mișto, a spus Toby, deși Emmie bănuia că era un pic gelos.

Bărbații aveau egouri tare fragile. Presupunea că ar trebui să considere un compliment faptul că era convins că toată lumea voia să se culce cu ea.

S-a uitat la Sanjay și Iona, care discutau intens, cu capetele apropiate. Bine că nu era un apel video. Dacă Toby ar fi știut cât de atrăgător era Sanjay, ar fi fost cu siguranță gelos. Dacă făceai distribuția pentru *Casualty*[6] și căutai un bărbat care să joace un asistent medical și inteligent, și bun la suflet, și de care să fie îndrăgostite în secret toate pacientele, îl angajai pe Sanjay. Avea o coamă neagră superbă, puțin prea lungă, așa că era nevoit să-și tot sufle șuvițele care-i cădeau în ochi. Iar ochii aceia erau de un căprui profund, alcătuit din mai multe nuanțe decât ar trebui să aibă culoarea maro, și mărginiți de gene așa lungi și dese, cum ea reușea să obțină doar cheltuind o avere pe rimel.

Era evident că Sanjay era și foarte bun în meseria lui. Era foarte calm în situații de criză și plin de empatie sinceră. Genul de om cu care ai discuta fără nicio problemă despre orice simptome, oricât de jenante. Doar dacă nu erai atrasă de el. Ceea ce ea nu era.

— Sincer, Emmie, a spus Toby. Nu-ți face griji. Tu distrează-te cu prietenii tăi. La urma urmelor, eu sunt ăla care a greșit, ca un prost. Am să arunc la gunoi partea ta din prânz. Mă tem că n-o să țină până vii și n-o pot băga la congelator.

Emmie a oftat, modificând în minte imaginea pe care și-o făcuse despre cum avea să-i decurgă ziua.

— Nu, iubi, nu face asta. Dacă plec acum, ajung acasă la 1. Ar fi bine așa?
— Perfect! a spus Toby, revenind la tonul lui normal. Abia aștept. Te iubesc așa de mult! Ți-am mai spus?
— De vreun milion de ori, a zis Emmie zâmbind. Și eu te iubesc, și nu doar pentru cartofii tăi la cuptor.

Iona și cercul ei în creștere nu erau primii oameni pe care Emmie îi cunoscuse în transportul în comun. Acum aproape doi ani, lua metroul din Dalston ca să se ducă la lucru. Băgase mâna în geantă după portofel când se apropiase de barieră, dar acesta dispăruse. Era complet blocată, fără niciun mod de a trece de turnicheți, fără bani, fără carduri bancare și — mult mai rău decât orice — pierduse fotografia ei preferată cu maică-sa care o ținea în brațe când era bebeluș și îi săruta creștetul moale și chel.
— Pari să ai nevoie de ajutor, spusese o voce din spatele ei.
Și iată-l. Mai înalt decât ea cu cel puțin treizeci de centimetri. Cavalerul ei, nu în armură strălucitoare, ci înfășurat într-o haină bleumarin, din cașmir moale și mirosind a citrice și lemn de santal. Îl convinsese pe paznic să o lase să treacă prin turnicheți și îi împrumutase douăzeci de lire, cu condiția să iasă cu el la cină în seara aceea.
Emmie se mândrise întotdeauna cu tăria și independența ei, dar asta însemna că în relațiile ei deseori ea era cea care lua toate deciziile, care stabilea ritmul și direcția lor. Toby n-a lăsat-o să facă asta. O adora, i-o spunea cu regularitate și voia să aibă grijă de ea și — deși detesta să recunoască — faptul că renunța la o parte din control era, de fapt, o imensă ușurare.
Emmie nu-i spusese lui Toby de oribilele mesaje anonime pe care le primea la serviciu. Știa că s-ar fi înfuriat îngrozitor, de dragul ei, dar nu putea face nimic și nu voia ca mizeria aceea să se infiltreze în viața lor casnică, refugiul ei, unde se simțea în siguranță. Oricum, era de-ajuns să fie cu Toby ca să înceteze să-și mai facă griji în privința asta. Era sigură că, dacă nu reacționa, cel care dădea mesajele avea să se plictisească să o mai chinuie.

Emmie a pășit în holul de la intrare, cu gresie imaculată. A simțit aroma fripturii rumenindu-se în cuptor și l-a auzit pe Toby cântând cu entuziasm odată cu radioul, însă ratând note și bălmăjind versurile, ca de obicei.

Și-a scos pantofii și i-a așezat aliniați în „zona pantofilor“. Toby avea un loc pentru orice. Ura murdăria și dezordinea, așa încât casa lor arăta ca o casă-model pentru prezentările dezvoltatorilor imobiliari. Până și Marie Kondō ar fi fost impresionată. Când se mutaseră, petrecuseră o seară întreagă bând șampanie și sortând toate mărunțișurile lui Emmie. El îl luase în mână pe fiecare, unul câte unul, spunând: „Ei, Emmie, asta îți aduce bucurie?“ ca să decidă ce voiau să păstreze, ce să arunce și ce să doneze la nevoiași.

Emmie, învăluită în ceața caldă și groasă a șampaniei, se aplecase și îl sărutase. „Ei, Toby, asta îți aduce bucurie?“ spusese ea. Apoi își aduseseră bucurie unul altuia ore în șir în felul lor special, înconjurați de sacoșe pline-ochi cu obiecte pentru donat.

— Emmie, ai venit acasă! a spus Toby, turnându-i un pahar cu vin roșu. Vino-ncoace, să pupi bucătarul.

Și a tras-o spre el, și a sărutat-o de parcă n-o mai văzuse de săptămâni în șir.

Doamne, era de-a dreptul perfect! Fusese o dimineață minunată, dar era tare bucuroasă că venise acasă.

[5] Fragment din poezia *Avertisment*, de poeta britanică Jenny Joseph, traducere de Petru Dimofte.

[6] Serial dramatic britanic; cel mai lung serial medical din lume.

Sanjay

Trenul de 8:19, New Malden – Waterloo

Sanjay n-a remarcat-o de la început pe fata care stătea față în față cu el; era preocupat de prima sesiune de chimioterapie a lui Julie, care urma să aibă loc în dimineața aceea. Îi promisese că avea să fie acolo, ca s-o țină de mână. Trenul a oprit la Raynes Park și un grup de eleve zgomotoase a urcat în vagon. Atunci a observat-o. Purta aceeași uniformă ca și ele, deși a ei era o versiune mult mai simplă decât a lor, și a înlemnit, ca o căprioară în luneta puștii. Spațiul dintre ea și celelalte fete era așa de încărcat de tensiune, că practic pârâia.

— Câh, hai să ne mutăm în alt vagon, a spus una dintre noile pasagere așa de tare și apăsat, că era evident că voia să atragă atenția tuturor.

— De ce? a întreba una dintre prietenele ei.

— Uite și tu cine e în ăsta. Martha.

A tărăgănat numele până l-a lungit de trei ori față de normal, ca o incantație batjocoritoare.

S-au întors toate ca una în direcția ei și fata din fața lui Sanjay s-a făcut mică în scaun, ca și cum acesta ar fi putut să o înghită ca o gaură neagră, ca să o transporte printr-un vortex către un univers mai binevoitor.

Sanjay își amintea senzația. Își petrecuse anii de școală încercând când să iasă în evidență — ca să fie ales în echipa de fotbal a școlii sau să fie observat de fata pe care o plăcea —, când să dispară — ca să nu îi fie furați banii pentru masă sau să fie ținta aleasă de copiii șmecheri în curtea școlii pentru umilirea ritualică. Îi venea să îi spună acestei fete că totul avea să fie în regulă. Că era ceva temporar. Că hărțuitorii sunt de obicei ei înșiși profund nefericiți și de aceea se răzbună pe alții.

Dar nu se face așa ceva în trenuri. În orice caz, nu în orașul acesta. Te faci că nu vezi, așa cum face toată lumea din jur. Nu e treaba lor. Nu e problema lor. Sanjay văzuse odată o femeie care urcase în tren cu fusta prinsă la spate în elasticul ciorapilor. Nimeni nu îi spusese nimic, o lăsaseră să coboare la Waterloo și să dispară tot așa în mulțime. Sanjay se simțise vinovat toată ziua.

Apoi Sanjay s-a gândit la Iona și la ce ar fi făcut ea dacă ar fi fost în tren în dimineața aceea. N-ar fi lăsat niciodată pe cineva să îndure asemenea umilință și în niciun caz nu ar lăsa lucrurile așa în situația de față.

Fii mai ca Iona, și-a spus el.

S-a întors spre tovarășa lui de călătorie. Avea trăsături alcătuite din unghiuri ascuțite care păreau puțin prea mari pentru chipul ei. Dar el știa că era genul de chip ce avea să îi șadă mai bine cu timpul, ce avea să se transforme din ciudat în superb când avea să mai crească. Adolescentele mai frumușele în mod convențional aveau să devină cu timpul șterse și banale, pe când ea avea să înflorească într-o frumusețe orbitoare. Însă era sigur că fata nici nu știa asta, nici nu l-ar fi crezut dacă i-ar fi spus-o.

— Bună, a spus el pe tonul pe care îl folosea cu copiii care își reveneau după o anestezie generală. Eu sunt Sanjay. Presupun că tu ești Martha, corect?

Martha n-a răspuns, doar s-a făcut și mai mică în scaun.

— Stai liniștită, s-au cărat, i-a spus el. Îmi amintesc foarte bine de puști ca ăștia. Mă strigau arăboi și îmi spuneau să mă duc de unde am venit. Am încercat să le explic că m-am născut la Wembley și că sunt de origine indiană, nu pakistaneză, dar evident că nu i-a interesat. În fine, știi ce s-a ales acum de ei?

— Nu, a răspuns ea, uitându-se în continuare cu teamă spre ușă.

— Ei bine, unul lucrează la stația de prelucrare a deșeurilor menajere din Berrylands — și nu în birouri, dacă înțelegi ce vreau să spun. Unul n-a mai avut slujbă de ani buni și am o bănuială că e dependent de jocurile de noroc, iar celălalt a intrat la pușcărie pentru vătămare corporală gravă când avea 20 și ceva de ani.

Era o minciună. Sanjay habar nu avea ce se alesese de torționarii din copilărie, dar îi plăcea să le inventeze diverse destine nenorocite. În ciuda a ceea ce-și imagina lumea, doar fiindcă era asistent medical nu însemna că era vreun sfânt.

— Nu mă înțelege greșit, nu mă bucur de ce li s-a întâmplat — doar îți spun, fiindcă de obicei oamenii care îi terorizează pe alții au ei înșiși mai multe probleme decât îți poți da seama, a zis el.

— Și tu ce ai făcut? a întrebat ea, privindu-l pentru prima dată în ochi.

— M-am făcut asistent medical, a răspuns el.

— Ce tare! a spus Martha, zâmbind, dar numai puțin.

Una dintre cele mai bune părți ale carierei lui era faptul că lumea zâmbea când auzea cu ce se ocupă.

— Și? De ce se iau de tine? a întrebat Sanjay. Fiindcă ești superdeșteaptă și te invidiază?

— Aș vrea eu, a răspuns ea. Nu, am făcut o prostie mare de tot. Toate astea sunt doar din vina mea. Toți prietenii mei mă evită, de parcă ar fi molipsitor. Sunt total marginalizată.

Sanjay nu a vrut să riște s-o sperie pe Martha întrebând-o ce anume făcuse. Își amintea prea bine anii de școală ca să ghicească cam despre ce era vorba. Habar nu avea cum o putea ajuta. Dar știa cine ar putea s-o ajute.

— Auzi, Martha? a spus el. O știi pe Iona? Merge cu trenul ăsta. E femeia cu părul tapat, haine mișto și un buldog francez care are deseori locul lui.

Martha a dat energic din cap.

— Sigur că o știu! Nu știam cum o cheamă. Eu îi zic Doamna cu Poșeta Magică, fiindcă eu cred că geanta aia e un portal către un alt univers. Ies din ea mai multe lucruri decât ar putea să încapă vreodată acolo. De fapt, mi-a luat partea acum câteva zile, când mi s-a făcut rău în drum spre școală.

— Tipic Iona! a zâmbit larg Sanjay, punând informațiile cap la cap, dar alegând să nu-i spună Marthei că Iona pomenise de incidentul cu voma.

Biata fată era suficient de bârfită.

— A, și apropo, acela nu e câinele ei, e daemonul ei, a spus Martha.

— Demonul ei? a întrebat Sanjay.

— Daemon, l-a corectat Martha. N-ai citit *Materiile Întunecate*?[Z] Un daemon e ca un fel de suflet, dar în afara corpului tău, sub forma unui animal. Nu puteți fi separați niciodată. Păi, ai văzut-o tu vreodată fără câine?

— Ăăă, nu, a zis Sanjay.

— Vezi? a spus Martha.

Sincer vorbind, nu, nu prea vedea.

— Ei, data viitoare când îi vezi pe Iona și demonul ei în tren — e întotdeauna în vagonul acesta, numărul 3 —, spune-i ce mi-ai spus mie. Pun pariu că o să știe ce e de făcut. E fantastică.

S-a oprit, apoi a adăugat:

— Doar să nu-i spui tanti Millie. Sau să o lași să îți aranjeze o întâlnire.

[7] Trilogie fantasy de Philip Pullman.

Iona

Iona uitase cât de dor îi fusese de Savoy. În timp ce lumea din jurul lui se schimbase enorm în cei douăzeci de ani care trecuseră de când îl frecventa cu regularitate, el era o constantă liniștitoare, o oază atemporală, cuibărită între The Strand și Tamisa.

Se vedea că fusese construit de un impresar de teatru, fiindcă întotdeauna îi dădea senzația că intra în scenă, iar stilul Art Déco îi conferea o licărire din strălucirea vechiului Hollywood. Iona se îmbrăcase în consecință și purta o rochie din mătase și catifea de un portocaliu-aprins, inspirată din stilul anilor 1920. Lulu avea o pană portocalie prinsă la zgarda cu ștrasuri.

— Iona, a spus Red pe tonul lui cel mai *Sunt șeful tău și să faci bine să nu uiți asta*, ăla pe care părea să îl iubească cel mai mult. În niciun caz n-o să te lase să intri cu câinele în restaurant. Nu într-un loc așa de elegant ca ăsta. Ar încălca toate regulile de igienă și sănătate. Poate că nu ar fi rău să o duci acasă în loc să mă pui într-o situație umilitoare. Pot să mă descurc la fel de bine și singur la întâlnirea asta. Poate chiar mai bine.

— Așa-i că e superb, scumpete? Ți-am zis că o să-ți placă, i-a spus Iona lui Lulu, aflată sub brațul ei, ignorându-l pe redactorul-șef tot mai agitat de lângă ea, care a oftat teatral.

S-au apropiat de un *maître d'* cu aer imperial, ce străjuia intrarea de la Grill. Tocurile-cui ale Ionei răsunau în tot foaierul pe podeaua de marmură.

— Red Lancaster, a spus Red. Redactor-coordonator la *Femeia Modernă*.

Iona descoperise că devenea cu atât mai nesuferit cu cât se simțea mai intimidat. *Coordonator.* Nu avea nicio noimă.

— Am o rezervare la ora 3. Mă întâlnesc cu Fizz, influencerul. Probabil ai auzit de ea. Aș vrea cea mai bună masă, te rog. Și reducerea pentru presă, firește.

Iona a remarcat că de ea nici nu pomenise. Unul dintre numeroasele lucruri pe care trebuia să le învețe Red era să nu te pișí niciodată pe oamenii pe lângă care treci când urci scara alunecoasă a succesului, fiindcă și ei o să se pișe pe tine când o să aluneci la vale. Din fericire, Iona își petrecuse anii de glorie *făcând diverse favoruri celor din jur,* indiferent cine erau și fără să se aștepte la reciprocitate, iar uneori, deseori atunci când se aștepta mai puțin, acele mici datorii erau plătite în moduri magnifice, așa cum se aștepta să se întâmple și acum. Și-a încrucișat degetele la spate și a așteptat.

Maître d'-ul l-a studiat în tăcere pe Red peste ochelari, apoi s-a întors spre Iona și a zâmbit larg, apucând-o de umeri și sărutând-o fără grabă pe fiecare obraz.

— Iona, draga mea, a spus. De ce nu ne-ai mai vizitat de atâta vreme? Ne-a fost dor de tine! Nu te-ai schimbat deloc! Ei, accesul câinilor în restaurant e strict interzis…

Red i-a aruncat o privire triumfătoare.

— Dar bineînțeles că ție nu ți se aplică regulile! Te pusesem în colțul acela, fiindcă nu mi-a spus nimeni că vii.

A arătat în sala restaurantului către echivalentul Siberiei, uitându-se urât la Red și presupunând, în mod corect, că scăparea îi aparținea.

— Dar am să te mut la vechea ta masă, cea cu priveliște către râu. Ministrul de Finanțe poate să stea în altă parte. Vino cu mine.

— Îți mulțumesc, François, scumpule, a spus Iona, rezistând ispitei de a se uita să vadă expresia de pe chipul lui Red. Și ce mai face draga de Nicole?

— A mai îmbătrânit, dar e la fel de frumoasă. Ba chiar e ca una dintre delicioasele noastre brânzeturi; e tot mai bună odată cu trecerea vremii, a spus făcându-i cu ochiul. Dar te rog să nu îi spui că am comparat-o cu o brânză Stilton.

Iona a râs și a mimat că trăgea fermoarul peste buze. Și-l amintea pe François de când era un tânăr chelner începător, când vorbea cu accent de East End și se numea Frank. Își lua întruna palme după ceafă de la *maître d'* pentru greșeli minore, precum

așezatul unui cuțit pe masă cu lama spre exterior în loc să fie spre interior, ori fiindcă îi scăpase o urmă de amprentă pe o tavă de argint pentru vin. Iona îi dăduse un autograf pe un șervet pentru Nicole, camerista cu care se vedea, și le strecura amândurora invitații primite de ea și Bea la cele mai noi spectacole din West End.

S-au așezat la cea mai bună masă din sală, care gemea de greutatea porțelanurilor și a paharelor de cristal. Iona încerca din răsputeri să își ascundă aerul triumfător, dar nu era sigură că reușise.

— Ești sigură că Fizz a vrut să venim aici? a întrebat Red, încercând să recâștige terenul pierdut. N-aș fi crezut *în veci* că e stilul ei. Mult prea demodat. Sigur nu ar prefera un local de hipsteri din Shoreditch?

— Nu, nu, ăsta e favoritul ei, a spus Iona, care, sincer vorbind, avea o oarecare strângere de inimă.

La urma urmelor, nu o cunoștea deloc pe Fizz și nici nu auzise de ea până în urmă cu două săptămâni, undeva între Hampton Court și Waterloo. De atunci se uitase la câteva dintre micile ei clipuri video bizare și nu era deloc convinsă că s-ar plăcea una pe alta.

Ce aveau tinerii ăștia de erau așa de obsedați să împărtășească *fiecare detaliu cât de mic* al vieții lor? Unde mai era aura de mister? Enigma? Când ea și Bea erau mereu în ziare, publicul știa la ce petreceri fuseseră, ce purtaseră și cu cine stătuseră de vorbă, dar nu știa unde locuiau și cu atât mai puțin ce mâncau la micul-dejun. Care, că veni vorba, nu inclusese niciodată un avocado, nici pasat, nici altfel. Căminul lor fusese întotdeauna interzis privirii publicului — refugiul lor.

Se părea că pentru Fizz nimic nu era interzis privirii publicului. După doar câteva minute de uitat în viteză prin conținutul postat de ea, Iona știa pe ce parte a patului dormea, totul despre dependența ei de Nutella și ce avea tatuat pe fesa stângă. Nu vrei să știi.

Red s-a uitat peste umărul ei și întreaga lui atitudine s-a schimbat chiar sub ochii ei, ca un șarpe care-și leapădă pielea,

transformându-se din plictisit și agasat în admirativ și slugarnic.

— Fizz! a spus el. Ce mă bucur să te cunosc IRL![8] Sunt mare fan!

Ionei nu îi dădea nicio atenție, darămite să o prezinte invitatei lor. Putea la fel de bine să fie una dintre decorațiunile exagerat de mari de pe masă, pe lângă care trebuia să te ițești ca să vorbești.

— Vai, ești drăguț, a spus Fizz. Ce loc extraordinar! Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să vin într-un loc ca ăsta. Nu e *deloc* genul meu de restaurant.

Iona a decis că era exact așa de enervantă pe cât se așteptase. A uns cu unt o bucată de chiflă caldă și i-a dat-o pe furiș lui Lulu. Din toată mascarada asta, măcar o să se aleagă amândouă cu o masă delicioasă. Iona și-a propus să comande cele mai scumpe feluri din meniu.

— Eram sigur că o să spui asta, a zis Red, privind-o furios pe Iona într-un fel care duhnea de la o poștă a *Ți-am zis eu!*

— Nu, e absolut *fantastic*. Total deosebit. Mi s-a *luat* de cârciumile alea din Shoredicth, toate la fel, toate strofocându-se să fie șic și trendy. Pun pariu că a fost ideea ta, Iona, a zis ea întorcându-se spre Iona și zâmbindu-i orbitor, cu culori turbate în păr, piercinguri aleatorii și dinți perfecți.

Iona a simțit că gheața din jurul inimii ei începe să topească.

— Auziți? Când am intrat, am trecut pe lângă un tip pe care sigur îl știu de undeva, a spus Fizz arătând în direcția ministrului de Finanțe.

— Fizz, a spus Red cu o voce așa de unsuroasă, că puteai să aluneci pe ea și să-ți rupi șoldul. Mă bucur *mult* că ești fan al revistuței mele.

Revistuța *lui*?

— Sinceră să fiu, nu sunt, a spus Fizz, scărpinând-o pe Lulu sub bărbie și trimițându-i bezele. Dar sunt *mare, mare* fan al Ionei.

Iona s-a mai topit puțin. În ritmul acesta, până la sfârșitul prânzului nu mai avea să rămână din ea decât o băltoacă pe podea. Era foarte posibil, și-a spus, ca ea și Fizz să devină cele mai bune prietene.

— Îți dai seama?! Iona Iaht! a continuat Fizz.

— Da?! a spus Red, înviorându-se extraordinar de tare. Fenomenal! Unde e ancorat?

— Ha-ha, hai că ești simpatic, Ted, a spus Fizz. Nu, așa i se spunea Ionei. Nu se poate să nu știi! Ești incredibil de norocos că o ai!

— Nu-i așa? a zis Red printre dinții mai strâns încleștați decât ai unui pitbull turbat.

Iona a zâmbit și a avut senzația că povara ce-i apăsa umerii de câțiva ani încoace dă să se miște puțin. Începea să se simtă, doar un pic, ca femeia care credea Fizz că era. Femeia care fusese cândva.

Poate că, până la urmă, totul avea să fie bine.

[8] IRL — In Real Life: în realitate, nu pe net, în mediul virtual.

Iona

Trenul de 18:17, Waterloo – Hampton Court

După prânzul ei fabulos, Iona era așa de entuziasmată, că a urcat în vagonul 3 ca pe iahtul pe care nu îl avusese, de fapt, niciodată. Fizz acceptase să scrie o rubrică săptămânală pentru revistă, despre *Ce e pe val și ce e penal,* iar Red era convins că avea să atragă mii și mii de tineri cititori.

Iona s-a încruntat. Ciudat, dar vagonul ei era deseori arhiplin în ultimul timp, chiar și atunci când restul trenului era relativ gol. Probabil că ar fi trebuit să-și schimbe vagonul, dar Lulu nu suporta schimbările și, în plus, avea o mulțime de amintiri în vagonul acesta.

Iona s-a oprit și, doar pentru câteva clipe prețioase, s-a lăsat învăluită de una dintre ele. Cea pe care ea și Bea o numeau „Ziua Costumului“, de acum vreo zece ani.

A vizualizat din nou scena în minte, privindu-se cum se așeza pe locul ei obișnuit și-și scotea lucrurile din geantă. Fusese așa de absorbită de procesul preparării băuturii — pe atunci bea Negroni —, că îi luase ceva vreme să o observe pe femeia așezată în fața ei. Era îmbrăcată într-un costum cu pantaloni, vestă și sacou în dungulițe, cu o cravată flamboaiantă de mătase și o batistă pestriță ce răsărea vesel din buzunarul de la piept al hainei. Chipul ei era ascuns după un ziar *Evening Standard,* dar Iona recunoscuse notele de limetă, busuioc și mandarină ale parfumului Jo Malone, precum și mâinile care țineau ziarul. Mâini negre, frumoase, cu unghii perfect lustruite și degete lungi, elegante, care într-o altă viață ar fi putut aparține unei pianiste. Mâinile Beei.

— Mergi des cu trenul ăsta? își întrebase Iona soția, cu vocea cea mai joasă și răgușită de care era capabilă.

Bea coborâse ziarul și o privise întrebător, de parcă o vedea prima dată.
— M-aș putea lăsa convinsă să merg mai des, a spus ea, împăturindu-și ziarul și întinzând mâna să o strângă pe a Ionei, în timp ce trenul intra în gară la Vauxhall. Mă cheamă Beatrice. Îmi face mare plăcere să te cunosc.
— Ți-a spus vreodată cineva cât de uluitor de atrăgătoare ești? a spus Iona când plecau din gara Wimbledon.
La Raynes Park, Bea avea mâna pe genunchiul Ionei, iar la Berrylands se sărutau pasional peste masă.
La Thames Ditton fuseseră date jos din tren.
— Purtarea asta obscenă nu e admisă aici, cel puțin nu sub supravegherea mea țipase la ele conductorul. E scârbos!
După expresia de pe chipurile mai multora dintre pasageri, nu fusese singurul care le dezaproba comportamentul, dar o fată, la vreo 20 și ceva de ani, s-a ridicat în picioare și a aplaudat în timp ce trenul pleca din stația Thames Ditton, lăsându-le pe peron.
— Unde naiba ai găsit costumul ăla? întrebase Iona.
— Maiorul de alături își golea dulapurile, spusese Bea. Garderobiera de la teatru mi l-a modificat și n-am rezistat să nu îl scot puțin la plimbare. Părea genul de costum care ar agăța o străină frumoasă într-un tren.
— Păi, e minunat, dar acum trebuie să mergem acasă pe jos, a oftat Iona. Nu mai am putere să îndur încă un tren în seara asta. Nu crezi că ar trebui să fim puțin mai *discrete,* poate? Să nu mai atragem atâta atenție asupra noastră?
Bea făcuse un pas înapoi și o privise oripilată.
— Dragă, ce rost are să fii *viu* dacă treci prin viață neobservat, fără să ieși în evidență și fără să faci valuri? Și la fiecare bigot obtuz ca acel conductor, va exista întotdeauna o fată ca aceea care a aplaudat, care — cine știe — poate că are dificultăți în a-și accepta sau a fi acceptată pentru propria ei sexualitate și a cărei viață poate că va fi acum foarte diferită, datorită unor oameni ca noi, care refuză să fie discreți și să nu mai atragă atâta atenție asupra lor.

— Ai dreptate, Bea. Bineînțeles că ai, dragostea mea, spusese Iona luând-o de mână și pornind împreună spre Hampton Court.

Fiindcă Bea avea întotdeauna dreptate.

Acum, un deceniu mai târziu, Iona s-a uitat către același loc. Avea pe el o servietă. Servieta lui Piers. Îl ținuse ocupat pentru ea. Ce drăguț! Iar haina lui rezerva locul de alături pentru Lulu.

Rareori se întâmpla în ultimul timp să nu găsească unul dintre noii ei prieteni așezat la masa ei. Oare de ce îi luase atâta timp să-și vadă vagonul ca pe un portal fascinant către poveștile altor oameni în loc de un simplu mod de a ajunge din punctul A în punctul B? Într-o perioadă când viața părea să i se destrame, gașca ei din tren o scosese din depresia în care căzuse. Nu era niciodată o idee bună să cazi, în depresie sau orice altceva. Decât dacă ești găină și cazi cloșcă, desigur.

— Piers! a spus ea. Ce frumos din partea ta că ai păstrat locuri pentru mine și Lulu!

— N-a fost deloc ușor, a zis Piers. A trebuit să ignor nesfârșite priviri tăioase și țâțâituri și să mă port ca un măgar nesimțit.

— Trebuie să-ți fi fost tare greu, a spus Iona. Vai, ce mod minunat de a încheia o zi fantastică! Se cere un gin tonic. Din fericire, am două pahare. Și alune. Și șervețele.

— Iona, tu ai în geantă un întreg magazin de delicatese? a întrebat Piers.

— E A Cincea Regulă a Navetei Civilizate, a spus Iona. Fii pregătit pentru orice eventualitate. Totodată, pot să te rezolv și dacă ți se duce firul la ciorap, te ciupește un țânțar sau îți vine ciclul pe neașteptate.

— Asta chiar că ar fi ceva neașteptat, a zis Piers.

— Și la mine, a spus Iona. Am tamponul ăla în geantă din 2014.

Piers arăta cam stânjenit. Era clar că nu se simțea tocmai în largul lui când era vorba despre biologia feminină.

— Prea multă informație? a întrebat Iona. Ce-ar fi să-mi spui cum ți-a mers ție azi?

— Nu prea bine, a răspuns Piers, cu o expresie mult mai gravă decât *nu prea bine*.

Iona s-a simțit ca Winnie de Pluș întâlnindu-se cu măgărușul pesimist Eeyore în Pădurea de 100 de Acri. O cam enerva Piers că îi strica buna dispoziție.

— Vrei să vorbim despre asta? a întrebat, înăbușindu-și iritarea.

În acest moment — și-a spus ea cu fermitate —, avea ea destulă *joie de vivre* ca să poată da și altora un pic.

— Ai avut vreodată senzația că toată viața ta e un turn Jenga și, dacă mai scoți o singură piesă din el, totul se va prăbuși? a întrebat-o el.

— Sincer, da, a spus Iona, alungând din minte imaginea Brendei-de-la-HR.

Și tocmai când voia să îi ceară să-i explice ce sau cine îndepărta cărămizi din turnul Jenga al vieții lui, au fost întrerupți.

— Scuzați-mă, a spus o voce tânără și cam timidă. Te numești, cumva, Iona?

— Da, a răspuns Iona. De ce întrebi?

— Eu sunt Martha. Sanjay mi-a zis să te caut, a spus fata, care era toată numai coate și genunchi, plus doi pomeți senzaționali și nu putea să aibă mai mult de 15 ani.

Deși, la drept vorbind, toți cei care aveau sub 40 de ani îi păreau Ionei de 15 ani.

— Șezi, șezi, a spus Iona alungând-o pe Lulu de pe locul ei și măturând cu palma părul de câine rămas pe scaun.

Martha s-a uitat cu teamă la Piers, de parcă se aștepta în orice clipă să se aplece și s-o muște, ceea ce i-a amintit Ionei că o mai văzuse pe Martha în tren.

— Nu-ți face griji din cauza lui Piers, drăguță, a spus ea. Acum e complet îmblânzit și regretă enorm că a țipat la tine când îți era rău. Așa e, Piers? l-a întrebat Iona privindu-l cu severitate.

— A, tu ești, a spus Piers. Vomitătoarea. În fine, n-a fost nicio problemă care să nu poată fi reparată dând sume grase la magazinul local de reparații de laptopuri. Iartă-mă că am țipat.

Martha nu părea pe deplin liniștită.

— Așa, a zis Iona. Prietenii lui Sanjay sunt prietenii mei. Spune cu ce te pot ajuta. Piers, nu te superi, nu?

La drept vorbind, Piers părea cam deranjat, dar Iona l-a ignorat. Drumurile astea cu trenul erau scurte și ea trebuia să-și împartă timpul în mod corect.

Vorbind încet și cu multe ezitări, folosind gesturi și grimase ca să își transmită povestea fără să apeleze la un limbaj prea pitoresc sau jenant, Martha i-a spus Ionei de fotografie și de șicane.

— Deci înțelegi, nu vreau să le spun profesorilor, nu pot vorbi cu părinții, fiindcă nu locuiesc împreună și totul e… complicat. O să dea amândoi vina pe mine și unul pe altul și o să ducă la și mai multe certuri. Iar acum nu am niciun prieten.

— Se pare că ai și tu turnul tău șubred, a intervenit Piers.

Martha s-a oprit și l-a privit lung, neștiind cum să răspundă.

— Ignoră-l, scumpo. Are o criză profesională, de care ne vom ocupa altă dată, a spus Iona, aruncându-i lui Piers extrem de utila ei privire care spunea „treci în banca ta".

— Nici înainte de toate astea nu m-am integrat niciodată printre ceilalți, iar acum nici n-o să mă integrez. Nu știu ce să fac.

A început să plângă, ștergându-se la ochi cu mânecile de la sacoul uniformei, iar Lulu, care avea o empatie extrem de dezvoltată pentru un câine și probabil că într-o altă viață fusese un celebru terapeut, a început să scâncească.

— Doamne ferește! De unde până unde dorința asta de a te *integra*? a zis Iona. Nici nu-mi pot imagina ceva mai oribil. Bea, soția mea, spune că toată ideea e să ieși în evidență în viață, nu să te integrezi.

Și-a suflecat în minte mânecile și s-a apucat de treabă.

— Deci dacă nu ești pregătită să vorbești cu autoritățile — s-a oprit, iar Martha a scuturat energic din cap —, atunci aceasta nu e genul de problemă pe care s-o putem ataca frontal. Discuțiile despre fotografie nu vor face decât să atragă și mai multă atenție asupra ei — să toarne gaz pe foc, ca să zic așa. Deci trebuie să abordăm chestiunea *prin învăluire*. Să o luăm prin surprindere, cam ca într-un joc de 1, 2, 3, la perete stai!

Martha n-a reacționat în niciun fel. Iona a oftat.

— Unul dintre jocurile pe care le jucam înainte de internet, i-a explicat ea.

— Tot nu pricep ce vrei să spui, a zis Martha.
— Ideea e că, dacă vrei să înceteze să te mai vadă ca pe…
— Fata dezbrăcată, a sfârșit Martha propoziția.
— Da, corect, a zis Iona. Dacă vrei să înceteze să te mai vadă *așa,* trebuie să îi faci să te vadă ca pe *altceva*. E o tactică numită diversiune. Înlocuiești o imagine cu alta.
— Deci trebuie să fac ceva *mai rău*? a întrebat Martha.
— Mă rog, asta ar fi una dintre potențialele strategii — a spus Iona —, dar nu o recomand. Nu, trebuie să faci ceva mult, mult *mai bun*! Uite la Kim Kardashian!
Martha a privit-o cu scepticism.
— Îi zice cineva lui Kimmy „fata cu filmarea cu sexul“? a zis Iona. Nu, normal că nu! Fiindcă le-a dat așa de multe alte subiecte de discuție, că abia dacă-și mai amintesc de filmare.
— Ce filmare? a întrebat Martha.
— Exact, a spus Iona. Deci care e *pasiunea* ta?
— Pasiunea mea? a repetat Martha buimăcită.
— Da. Oricine are nevoie de o pasiune. A ta e muzica? Artele plastice? Sportul?
Martha tot pierdută părea. Avea să aibă mult de furcă cu ea.
— Pasiunea lui Piers — arătă spre Piers, care crezuse că fusese dat uitării cu totul — sunt cifrele. Știu, e bizar ca așa ceva să stârnească pasiuni, dar gusturile nu se discută.
— Care e pasiunea ta? a întrebat Martha.
— Păi, inimioară, de ce crezi că ți-a spus Sanjay să mă cauți?
S-a oprit și a ridicat din sprâncene privind-o pe Martha, care era complet debusolată.
— Fiindcă *asta* e pasiunea mea!
I-a aruncat zâmbetul „binefăcător misterios“.
— Ajut oamenii. Sunt profesionistă.
— Ești psiholog? a întrebat Martha.
— Oarecum, a răspuns ea. Sunt terapeut de revistă.
— Aaa. Un fel de mix jurnalistico-psihoterapeutic? Mișto, a spus Martha, care se dovedea a fi un copil inteligent.
— Exact, a confirmat Iona.

— Nu prea cred că am vreo pasiune, a spus Martha. Îmi place mult actoria. Mă rog, îmi plăcea. N-am mai făcut nimic de o sută de ani.
— Bingo! a zis Iona, pocnind masa cu palmele, de a fost cât pe ce să-și verse ginul tonic. Și eu am urcat pe scenă, la fel și Bea. Acolo ne-am cunoscut. Vraja actoriei e că te scoate din ale tale. Îți permite să încerci hainele altor oameni și să trăiești în alte lumi. E terapia perfectă atunci când viața reală e prea dificilă. În loc ca oamenii să te privească ca Fata Dezbrăcată, vor începe să vorbească despre tine ca Martha, actrița senzațională. Martha, cea care luminează scena și ridică publicul în picioare. Ai înțeles? Și-acum, de unde să începem? Se pune în scenă vreo piesă la școală?
— Da. *Romeo și Julieta,* care e piesa pe care o studiem acum la literatură. Cred că audițiile încep curând, a spus Martha, părând pe cât de entuziasmată, pe atât de îngrozită. Dar mama n-o să mă lase în veci.
— De ce, Doamne iartă-mă? a întrebat Iona.
— Fiindcă spune că ăsta e *un an crucial,* a răspuns Martha cu o expresie severă, punând ghilimele în aer în jurul ultimelor cuvinte și imitând-o pe mama ei, a presupus Iona.
Poftim, o actriță înnăscută.
— La anul am examenele GCSE și profesorul meu de matematică spune că în ritmul ăsta mă îndrept spre un dezastru total. Mama o să spună că repetițiile o să-mi ia prea mult din timpul pentru teme. Pot să pun pariu.
— Hmmmm, a zis Iona, gândindu-se că uneori căile Universului chiar erau misterioase. Ce îți trebuie ție, de fapt, e un meditator la matematică. Cineva care să-ți dea lecții gratis. Cum ar fi un profesor aspirant care are nevoie să exerseze în condiții reale...
A lăsat vorbele în suspans, așteptând. Nicio reacție.
— Vreau să spun că nici măcar nu aș cere chiar așa de mult, nu? Nu e ca și cum i-aș cere să *salveze viața cuiva,* nu?
Tot nimic.
— Știți, o superbă zicătoare budistă spune așa: *Când elevul e pregătit, va apărea și profesorul...,* a insistat Iona, accentuând puternic cuvântul *profesor.*

Piers și-a dres glasul.

— Te ajut eu dacă vrei, a spus el. Din moment ce luăm deseori același tren, am putea petrece timpul cu folos. Cu condiția să-mi promiți că nu mai vomiți pe mine.

Et voilà!

Emmie

Emmie avea senzația că intrase din greșeală pe platoul de filmare al unui film de la Hollywood.

Stătea în restaurantul ei italian preferat, luminat de strălucirea flatantă a lumânărilor pâlpâitoare, cu un castron de *spaghetti vongole* în față, pe jumătate golit, iar Toby îngenunchea în fața ei, cu o cutie deschisă în mână, în care era un inel cu un diamant. Regizorul avea să strige din clipă în clipă *Stop!* și toți chelnerii aveau să plece de pe platou ca să bea ceai din pahare de polistiren și să vapeze.

— Îți dai seama că atunci când copiii noștri o să întrebe cum m-ai cerut de soție n-o să creadă povestea asta? E mult prea perfectă, a spus ea. Abia dacă-mi vine mie să cred.

— Știi, nu vreau să te zoresc, dar cam stau ca pe jar aici și mi s-a pus și un cârcel în pulpă. Faptul că ai pomenit de copiii noștri ipotetici înseamnă că spui da? a întrebat el

— Sigur, da! Vreau din tot sufletul să fiu soția ta! a răspuns ea.

Toby a zâmbit larg și s-a întors către toți cei din încăpere, care așteptau în tăcere.

— A spus da! a strigat el, și toți cei din restaurant au izbucnit în ovații, probabil ușurați că nu fuseseră nevoiți să fie martori la o respingere publică și traumatizantă, ceea ce le-ar fi stricat și lor seara.

Toby a strâns-o tare în brațe — de parcă îi era frică să nu se răzgândească și să fugă —, iar chelnerii au scos o sticlă de șampanie pe care probabil că o puseseră din timp la gheață sub masă. Însă Emmie a remarcat că nu scoseseră dopul, pentru orice eventualitate.

Aranjase coregrafia la fel de artistic cum decorase și casa lor — fiecare detaliu bine gândit, fiecare eventualitate prevăzută. Până și inelul i se potrivea perfect, și-a spus ea răsucindu-l, trecându-și

degetul peste marginile tăioase ale diamantului și întrebându-se dacă avea să se obișnuiască vreodată cu greutatea lui pe deget.
— Cum de ai nimerit mărimea? l-a întrebat ea.
— Ăă, ți-am măsurat degetul când dormeai. Să știi că a fost foarte greu! Eram îngrozit că o să te trezești și o să crezi că am vreun fetiș pervers cu degete. Dar îți place, nu? M-am asigurat că piatra a fost extrasă în mod corect, nu din zone de conflict, fiindcă știam că o să vrei să fii sigură de asta.
— Îmi place mult de tot! a spus Emmie, poate un pic prea entuziastă.

Dacă era să fie năzuroasă — ceea ce nu era —, ar recunoaște că visase întotdeauna să aibă un inel de logodnă cu smarald, dar chiar nu putea să aibă pretenția ca Toby să știe asta, iar dacă ar fi întrebat-o ce fel de inel își dorea, n-ar mai fi putut să-i facă o asemenea surpriză, nu?

Oamenii îi spuseseră deseori lui Emmie că *atunci când știi, știi,* iar ei i se păruse un clișeu deosebit de arogant și deloc de ajutor. Dar acum înțelegea exact ce voiau să spună. Nu își putea imagina cum ar fi viața fără Toby. De când îl cunoscuse, relația lor se extinsese, ajungând să-i umple aproape toată lumea. Nimeni nu o iubise vreodată cu intensitatea lui, iar acest moment era dovada clară.

S-a uitat în jur, încercând să absoarbă fiecare detaliu — mirosul de usturoi și pâine proaspăt coaptă, atingerea feței de masă din olandă apretată, senzația bulelor de șampanie spărgându-i-se pe limbă și zgomotul oalelor trântite în bucătăria deschisă —, ca să poată scoate scena din memorie pentru a o retrăi ori de câte ori simțea nevoia.

De cum ajunseseră acasă, Emmie îl sunase pe tatăl ei pe FaceTime. El tocmai începea ziua pe care ea o termina; se afla în California, unde se mutase după moartea mamei ei, la doar câteva luni după ce Emmie terminase facultatea. *Prea multe amintiri urâte aici,* spusese el. Amintiri care păreau să cântărească mai greu decât bucuria de a fi aproape de fiica lui. Încă o durea,

chiar și după atâția ani. Poate că întemeindu-și propria familie, cu Toby, rana aceea avea să se vindece, în sfârșit.

Chipul tatălui ei a apărut pe ecran: ochii lui, același verde ca ai ei, dar înconjurați de riduri de expresie, părul încă des și ondulat, dar acum aproape complet albit. Îi plăcea să se descrie drept „sex-simbol cu tâmple argintii".

Arăta teribil de familiar și, cu toate acestea, distanța tot mai mare dintre ei era vădită din cât de bronzat era el în comparație cu ea și din lumina orbitoare a dimineții ce îi inunda bucătăria, în contrast cu strălucirea artificială ce lumina fața ei.

Slavă Cerului, nu se vedea nici urmă de Delilah, „chiriașa" tatălui ei. Delilah, care era cu numai câțiva ani mai mare ca Emmie, apărea deseori în fundal în timpul convorbirilor lor, cu un covoraș de yoga sub braț sau făcând un smoothie, îmbrăcată în maiouri tăiate și șorturi minuscule din blugi, din care ieșeau picioarele lungi, bronzate, dotate și cu spațiu între coapse, ca dintr-o reclamă pentru stilul de viață sănătos de California. Chiar și după trei ani de astfel de apariții regulate, continuau să susțină că nu se întâmpla nimic între ei.

Tatăl lui Emmie spusese tot ce se spunea în astfel de situații și promisese să vină cât de curând ca să-și cunoască viitorul ginere. Aveau să devină cei mai buni prieteni, era sigură.

A doua zi dimineață, universul îi zâmbea în continuare lui Emmie, fiindcă la sosirea trenului, le-a văzut pe Iona și pe Lulu așezate la masa lor obișnuită, și un scaun liber în fața lor. În ultimul timp devenise tot mai greu să găsească un loc lângă Iona și deseori se mulțumeau să își zâmbească și să-și facă semne cu mâna de la distanță, peste capetele celorlalți navetiști.

Poate că Sanjay avea să li se alăture la New Malden. Abia aștepta să le spună vestea cea bună noilor ei prieteni. Aveau să se bucure enorm pentru ea! Până la Surbiton și Berrylands, Emmie și-a ținut mâna stângă sub masă, așteptându-l pe Sanjay ca să facă marea dezvăluire. Trenul a oprit în stația lui și iată-l.

Sanjay a reușit să-și facă loc prin înghesuială până la masa lor și a găsit destul loc ca să rămână în picioare lângă ei. Emmie a

văzut cum un bărbat masiv l-a călcat pe picior, iar Sanjay a făcut o grimasă.

— Scuze, a spus Sanjay.

Când trenul s-a pus în mișcare cu o smucitură, Sanjay a ridicat brațul ca să se țină de o bară, iar puloverul i s-a ridicat, dezgolind doar câțiva centimetri de abdomen cafeniu, plat, exact în dreptul nasului lui Emmie. Emmie s-a trezit că se holba la el. *Termină, Emmie! Femeile logodite cu alesul inimii lor nu se uită la abdomenul altor bărbați. Indiferent câte pătrățele ar avea.*

— Salut, Sanjay! a spus Emmie făcându-i cu mâna cât se poate de ostentativ.

Diamantul ei a prins razele soarelui și le-a refractat în așchii de lumină risipite pe masă, ca un glob de oglinzi miniatural într-o discotecă din anii 1970. *Uită-te la mine!* țipa el. *Vezi ce sclipitor sunt?* N-a observat nimeni.

Emmie nu se putea concentra la discuție, fiindcă era mult prea absorbită de faptul că aștepta o reacție la inelul ei. Trenul s-a oprit la Wimbledon și a vărsat afară destui oameni ca David să poată ajunge la ei.

— Bună, David! a spus Emmie. Ce-ai zice să stai tu pe locul meu? Nu mă deranjează să stau în picioare.

I-a oferit mâna stângă, ca David s-o ridice în picioare.

— Super inel, Emmie, a spus el luând-o de mână.

— Aleluia! a spus Emmie. Chiar mă întrebam cât o să dureze până o să observe careva! Mi-am fluturat mâna stângă pe aici de la New Malden încoace mai ceva ca regina la paradă, iar Iona și Sanjay parcă erau orbi, îi tot dădeau înainte cu cine s-a îmbârligat cu cine în *Love Island*!

— Emmie! a țipat Iona. Te-ai logodit! Când s-a întâmplat? Cum s-a întâmplat? Când e nunta? Vai, trebuie să ne povestești tot! Imediat!

— Ce veste grozavă! a spus Sanjay. Sunt tare bucuros pentru tine! Și pentru el, desigur!

Tot drumul, cât au trecut prin Earlsfield și Clapham Junction, Emmie le-a povestit despre cererea în căsătorie. Au vrut să știe toată povestea, pe care a fost mai mult decât încântată să le-o

spună, și au fost teribil de încântați pentru ea — mai ales Sanjay, care era, firește, un romantic incurabil. Și-a propus să îi facă lipeala cu una dintre prietenele ei.

— Iona, tu ai cerut-o pe Bea sau ea pe tine? a întrebat Emmie, nedorind să schimbe subiectul, chiar și după ce epuizaseră fiecare detaliu infim al serii de vineri.

— Din păcate, niciuna dintre noi nu a putut să o ceară pe cealaltă foarte mulți ani, a spus Iona. Zeci de ani după ce am devenit un cuplu, căsătoria nu a fost o opțiune pentru noi. Am militat activ pentru legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex și ne-am cerut în căsătorie de îndată ce a fost adoptată legislația — în iulie 2013. După care am făcut o nuntă superbă imediat ce am putut: 30 martie 2014. Am fost unul dintre primele cupluri gay căsătorite din țară!

— Și tu, David? a întrebat Iona.

— A, eu umblasem cu inelul în buzunar săptămâni în șir, așteptând momentul potrivit, dar și curajul ca să o cer, a zis el. Apoi ne-am dus să vedem o piesă în West End — *Ce înseamnă să fii onest,* care ne-a făcut pe amândoi să râdem cu lacrimi —, urmată de o cină excelentă la J. Sheekey. Știam că erau slabe șanse ca totul să se potrivească vreodată mai bine de atât, așa că atunci când am condus-o acasă și m-a invitat să intru, am scos inelul, iar restul, după cum se spune, e istorie.

— Vai, cât de drăguț! a spus Emmie, împreunându-și mâinile.

După care David a stricat momentul, adăugând, posac:

— Mă rog, acum e chiar istorie antică.

— Îmi place mult piesa aceea! a zis Iona. Oscar Wilde. Săracul, el a avut parte de o viață mult mai grea decât noi din cauză că era homo. Asta e aia în care un bebeluș e lăsat în gara Victoria, într-o poșetă. *O poșetă?!*

Adevărul era că Iona îi amintea un pic lui Emmie de lady Bracknell, dar s-a gândit că poate era mai înțelept să nu îi spună asta.

— Iona, ești sigură că nu ai și tu un bebe în poșetă? a întrebat Sanjay. În rest, le ai cam pe toate.

— Copil insolent ce ești! a spus Iona, prefăcându-se că îi dă una după ceafă. Evident că nu. Dar sinceră să fiu, am un borcănaș de cremă pentru iritația de scutec. Face minuni la riduri.

— De fapt, peste vreo două săptămâni o să fie aniversarea căsătoriei noastre, a spus David. Aproape patruzeci de ani.

— Ce-ar fi s-o duci din nou pe Olivia la J. Sheekey? a spus Iona. Cred că încă mai există. Poți să-i aduci aminte de momentele când avea pentru tine aceleași sentimente pe care le are Emmie pentru Toby.

— Neapărat, David. La urma urmelor, povestea nu se termină până nu cântă soprana aria de final. Nu-i așa, Iona? a intervenit Sanjay, iar Emmie s-a întrebat de ce arăta așa de trist.

Emmie a avut noroc că nu avea ședințe la prima oră, fiindcă și-a petrecut următoarele două ceasuri punându-și la curent toate prietenele de la birou, care s-au extaziat la vederea inelului și păreau aproape la fel de entuziasmate ca ea. Până și Joey a reușit să se prefacă credibil că nu era îngrozit în taină de gândul că încă un director putea să-i intre în concediu de maternitate.

Când a reușit, în sfârșit, să-și croiască drum până la birou prin mulțimea de colegi veniți s-o felicite, Emmie și-a deschis e-mailul. Nu văzuse de la cine era e-mailul cu titlul exuberant VESTEA TA CEA MARE! așa că nu era deloc pregătită pentru mesajul din conținut.

NU MERIȚI UN ASEMENEA BĂRBAT.
UN PRIETEN.

Sanjay

Trenul de 19:00, Waterloo – New Malden

Sanjay s-a întrebat dacă nu cumva automatului de gustări îi căşunase şi lui pe el. Îi înghiţise ultimele monede, dar refuza cu încăpăţânare să dea drumul ciocolatei Mars care sperase să îi umple gaura din stomac apărută fiindcă sărise iar peste masa de prânz.

A strâns pumnul şi l-a repezit în sticlă. Automatul a râs de el, iar el s-a ales cu pumnul vânăt şi ciocolata nici măcar nu a tremurat, darămite să cadă în tava de unde o putea lua.

Lui Sanjay i-a chiorăit stomacul, mârâind cu un amestec de foame şi frustrare, provocată nu doar de idiotul de automat, ci şi de totala lui neputinţă de a face ceva aşa cum trebuia. Nici ciocolată, nici Emmie. A naibii maşinărie cretină şi enervantă. Al naibii Toby cretin şi enervant, cu tâmpita lui de companie de IT, tâmpita de barbă, tâmpitele de vacanţe la schi şi tâmpitul de inel de logodnă total lipsit de originalitate. Sanjay ar fi ales un smarald pentru Emmie, ca să se asorteze cu ochii ei.

A făcut doi paşi în spate, apoi s-a repezit spre blocul de metal ce lucea cu satisfacţie răutăcioasă şi i-a tras un şut zdravăn.

— Ia-o pe-asta, ticălos enervant şi arogant! a strigat el la automat.

Maşinăria a vibrat puţin, iar lumina din interior a scăzut puţin, făcându-l să pară surprinzător de empatic, apoi a revenit la intensitatea normală.

Sanjay a simţit că era cineva în spatele lui. S-a întors şi a văzut o mamă stoarsă de puteri ce îl ţinea de mână pe Harry, unul dintre pacienţii lui din secţia de oncologie pediatrică.

— Eşti în regulă, Sanjay? a întrebat mama lui Harry, care ştia bine că avea motive mult mai întemeiate decât Sanjay să nu fie în regulă.

Așa că a adăugat povara zdrobitoare a rușinii la celelalte emoții negative care îi umpleau sufletul.

— Da, n-am nimic, a spus, aplecându-se cu chipul la nivelul lui Harry. Iartă-mă că am spus un cuvânt urât, Harry, a zis el. Știi cum e uneori, când viața ți se pare tare nedreaptă și te ajută să te descarci?

Harry a aprobat din cap.

— Dar tot nu e frumos să înjuri, corect?

S-a îndreptat de spate și a pronunțat fără sunet cuvântul *scuze* către mama lui Harry.

— Stai liniștit. Am zis înjurături mult mai grave, crede-mă, a spus ea.

Sanjay nu l-a mai văzut pe Harry până la sfârșitul schimbului, când împingea prin secție sistemul de monitorizare a tensiunii. Harry era în pat, alb ca cearșafurile, iar capul chel îl făcea să pară la fel de vulnerabil ca un nou-născut. De fapt, având în vedere că chimioterapia îi anihilase sistemul imunitar, probabil că era *și mai* vulnerabil decât un nou-născut.

Harry și-a luat perna, a ținut-o cu o mână în fața lui, apoi și-a repezit pumnul în ea de câteva ori cu o forță surprinzătoare.

— Ia-o pe-asta, ticălos enervant și arogant, a spus.

Slavă Domnului că maică-sa plecase deja acasă.

— Acum te simți mai bine, Harry?

— Îhî, a spus Harry, și Sanjay l-a văzut zâmbind pentru prima dată în ziua aceea.

Când Sanjay s-a instalat în scaunul lui din tren, gata să pornească spre casă, telefonul l-a anunțat cu un clinchet că a primit un mesaj.

Mama: TATA ZICE CĂ PĂREAI OBOSIT CÂND AȚI VORBIT PE FACETIME. DORMI SUFICIENT?

Sanjay a oftat.

Mama: ȘI IEI MULTIVITAMINELE PE CARE ȚI LE-AM DAT?

N-am nimic, mamă, a tastat Sanjay. *Doar mult de lucru.*

Mama: APROPO, FATA ANITEI SPUNE CĂ DACĂ ÎȚI FACI O PROGRAMARE LA CABINETUL EI DENTAR, ÎȚI FACE REDUCERE LA DETARTRAJ ȘI LUSTRUIRE.

Mamă, iar te bagi? a scris Sanjay. Apoi a adăugat o față zâmbitoare ca să atenueze asprimea mesajului. Mama lui era mai sensibilă decât părea.

Mama: SIGUR CĂ NU! DOAR ÎMI FAC GRIJI PENTRU GINGIILE TALE.

A urmat o pauză, apoi a apărut un emoticon, care poate că fusese ales ca să exprime îngrijorare maternă, ori din cauza numeroșilor dinți pe care îi expunea. Meera adoptase cu mare zel sosirea emoticoanelor, crezând că acestea compensau rușinoasa neputință a limbii engleze de a transmite întreaga gamă și intensitate a emoțiilor ei.

— Pari pierdut în gânduri, a spus Emmie, așezându-se pe locul din fața lui.

— A, bună, Emmie! Ei, mama, a zis Sanjay. Nu reușește să se împace cu gândul că nu mai am nevoie să-mi organizeze ea viața. Încă îmi mai dă mesaje în fiecare zi ca să se asigure că mănânc destule fibre și port maiou. Zău așa, sunt prea bătrân ca să discut cu mama despre scaunele mele! Mama ta face la fel?

Văzând cum se schimba expresia de pe chipul lui Emmie, și-a dat seama pe loc că spusese ceva îngrozitor de nepotrivit.

— Sunt sigură că ar fi făcut la fel, a răspuns Emmie, cu tonul forțat vesel al cuiva care încearcă din răsputeri să nu plângă. Dar a murit acum mulți ani.

— Îmi pare tare rău, a spus Sanjay, căruia chiar îi părea rău din tot sufletul.

Cum de reușea mereu să calce în toate străchinile posibile?

— Văd tot timpul mame care mor mult prea devreme și nu există ceva mai tragic. Groaznic de nedrept.

Sanjay își dorea să găsească niște cuvinte care să nu sune ca niște platitudini ieftine. Faptul că avea de-a face cu moartea zi de zi, ceas de ceas nu ușura cu nimic conversația. Mama lui avea

dreptate. Existau situații pentru care limba engleză nu era deloc pregătită.

— Totuși, ceea ce faci trebuie să îți ofere mari satisfacții, a spus Emmie schimbând abil subiectul.

— Da, dar e și greu, a zis Sanjay. E solicitant fizic — ore în șir în picioare, pacienți care trebuie întorși ca să nu facă escare, catetere care trebuie puse și supravegheate, bandaje murdare și ploști de care trebuie să ne ocupăm.

Of, Doamne, de ce îi atrăsese atenția asupra faptului că mare parte din munca lui însemna să manevreze fluidele corporale ale altor oameni? Zău că ar trebui să se limiteze la partea fotogenică a slujbei lui, cum ar fi faptul că de Crăciunul trecut se costumase într-unul dintre spiridușii Moșului ca să împartă cadouri în secția lui Harry.

— Însă e epuizant și emoțional, a continuat. Foarte multă tristețe.

— Îmi dau seama, a spus Emmie, privindu-l admirativ, de parcă era vreun supererou. Dar măcar tu te ocupi de ceva ce *contează*. De viață și de moarte. Eu tocmai lucrez la un proiect care ar trebui să-i convingă pe adolescenți să folosească o marcă nouă de pastă de dinți.

— Dar trebuie să fie o mare bucurie să faci ceva atât de creativ, a spus Sanjay. Și oricum igiena dentară e și ea importantă. De fapt, exact despre asta era vorba în mesajul de la mama. Vrea să-mi fac o programare la igienistă.

Sanjay se simțea ca un ipocrit. Voia să-i spună lui Emmie de atacurile de panică, despre cum uneori nu reușea să se calmeze decât dacă recita tabelul lui Mendeleev, închis într-o debara întunecată, dar exact când a simțit cuvintele adunându-i-se pe limbă, trenul a intrat în gara New Malden.

Sanjay tot nu mâncase nimic, din cauza confruntării eșuate cu automatul, așa că a intrat în cafeneaua de lângă gară. Proprietarul îi strecura uneori câte o brioșă la preț redus, dacă îi mai rămâneau la ora închiderii. La început nu l-a recunoscut pe Piers, fiindcă prezența lui acolo părea complet scoasă din context. Mai

erau două stații de aici până la Surbiton, unde locuia Piers. Era aplecat peste laptop și mormăia ceva.

— Încerci să amâni momentul întoarcerii acasă, Piers? a întrebat Sanjay.

Era o glumă, dar reacția lui Piers l-a făcut să se întrebe dacă nu cumva atinsese accidental un punct sensibil. Arătând de parcă fusese prins cu mâța-n sac, Piers a trântit capacul laptopului, de parcă se uita la pornografie superexplicită. Nu putea fi așa ceva, nu? Erau mame cu copii aici.

— A, m-am oprit ca să răspund la un e-mail urgent de la un client. Știi cum e, a spus el.

Sanjay a dat din cap de parcă ar fi știut, deși avea o bănuială că slujba lui nu avea absolut nimic în comun cu slujba lui Piers. Ziua lui era plină de mostre, cusături, branule pentru chimioterapie și analize de sânge. E-mailurile urgente de la clienți nu erau o parte majoră a zilei. Totodată, slujba lui Piers însemna câștigarea unor sume de-a dreptul obscene. A lui, nu prea.

Sanjay s-a întrebat cum o fi să nu ai niciodată grija banilor. Piers trecuse, fără îndoială, de la scutece de cașmir și zornăitoare din argint masiv la o slujbă la compania unuia dintre prietenii lui tati, cu câteva opriri la cele mai scumpe școli. Era absolut sigur că Piers nu fusese niciodată nevoit să ciordească capsule cu lapte pasteurizat de la cantina angajaților, fiindcă la sfârșitul lunii nu avea destui bani ca să-și cumpere o cutie cu lapte în drum spre casă.

Oare avea idee cât de norocos era? Tot salariul net anual al lui Sanjay nu ar fi fost de ajuns ca să cumpere ceasul ridicol de ostentativ de la mâna lui Piers. Sanjay s-a oprit. Cu o astfel de gândire ajungeai să înnebunești de invidie.

S-a întrebat ce ascundea Piers. Oare avea o aventură? Ar fi tipic pentru Piers, care era obișnuit să aibă mai mult decât îi trebuia, să aibă două femei, când Sanjay nu reușea să găsească nici măcar una a lui.

Piers

Trenul de 8:13, Surbiton – Waterloo

Piers o aștepta pe Martha pe peronul lor din gara Surbiton, ca să încerce să găsească locuri alăturate pentru lecția de matematică. Piers descoperise că, dacă anunța „Sunt meditatorul ei la matematică, vă deranjează dacă facem schimb de locuri?“, obținea efectul dorit, iar Martha învăța să își gestioneze jena. Încetase aproape de tot să-l mai privească de parcă nu avea cine știe ce încredere în el. De plăcut, nici vorbă. Era aproape sigur că n-ar fi fost niciodată de acord să îl lase să o ajute, dacă nu ar fi fost prezența liniștitoare a sute de alți navetiști și, evident, recomandarea Ionei.

Îi dădea o satisfacție incredibilă să vadă cum Martha devenea tot mai sigură pe ea în lucrul cu cifrele. Cu fiecare lecție din tren, devenea tot mai rapidă și mai precisă. Spre deosebire de prestația financiară a lui Piers, care categoric ar fi fost adnotată *trebuie să te străduiești mai mult* sau *te rog să rămâi după oră*, scris cu pix roșu.

Piers se ducea în City tot mai târziu în fiecare zi, ca să se potrivească cu orarul Marthei și să ocolească cele mai aglomerate trenuri, dar Candida nu părea să observe. Așa cum nu pomenise nici de faptul că se repezea să golească cutia poștală de câte ori putea, ca să ia plicurile marcate URGENT! ULTIMA SOMAȚIE! și să le ascundă în fundul sertarului cu șosete.

Candida chiar era incredibil de neatentă, având în vedere că putea să zărească de la douăzeci de pași primele fire ale unei pânze de păianjen ratate de menajeră sau o scădere de 1% în rezultatele de la testele de abilități cognitive ale lui Minty. Aproape că îi venea să facă dinadins o greșeală imensă, numai ca să vadă dacă ea dădea, în sfârșit, atenție celor ce se întâmplau în viața lui. Dar nu avea curaj și știa că, dacă făcea o greșeală, toată fațada mincinoasă avea să se prăbușească la pământ.

— Ce face azi cea mai bună elevă a mea? a întrebat Piers în timp ce așteptau trenul.
— Sunt singura ta elevă, a spus Martha. Dar bine, mulțumesc.
— Te-ai descurcat cu tema de aseară? a întrebat el.
— În mare, da. M-am împotmolit la ecuațiile simultane, a răspuns ea.
— Șmecheria la ecuațiile astea — a spus Piers — e să nu te mai gândești la ele ca fiind doar niște numere plicticoase și să le vezi ca pe niște tipare. Chiar artă. Sunt cu adevărat foarte frumoase. Am să-ți arăt.

Au urcat în tren și au găsit-o pe Iona la masa ei obișnuită, cu Lulu alături, ținând ocupat un loc. Piers a reușit să obțină încă un loc, convingând mai cu frumosul, mai cu intimidări o doamnă să-și schimbe locul.

În timp ce Piers îi explica Marthei frumusețea ecuațiilor simultane, își amintea de vremea când descoperise algebra și începuse să vadă numerele nu doar ca pe simple obiecte pe care le putea aranja, cu care se putea juca și pe care le putea rezolva, ci și ca pe un pașaport către o viață complet diferită. Ce ironie că acum, când trăia acea viață, nu voia decât să evadeze din ea.
— Deci acum înțelegi? a întrebat-o pe Martha, care-și mușca buza de jos, așa cum făcea întotdeauna când se concentra.
— Știi ce? Pe bune că înțeleg, a răspuns ea zâmbindu-i larg.
— Nu ești deloc nepricepută la matematică, Martha, a spus Piers. Doar că nu ai încredere în tine și bănuiesc că nici nu ți s-a predat prea bine. Cum e profesorul tău?
— De fapt, am avut nenumărați. Nu au destui profesori de matematică la școală, așa că ne tot aduc suplinitori. Până și profesorul de teatru a trebuit să țină câteva ore. Era aproape la fel de praf ca mine, a spus Martha. Mama a făcut plângere, dar directorul a zis că e penurie națională de specialiști în matematică.
— Cum ziceai că se cheamă școala ta? a întrebat Piers.
— Școala Secundară St. Barnabus, a răspuns Martha. De ce?
— Mă întrebam și eu, a spus Piers, băgând la cap numele, pentru orice eventualitate.

Piers o ignorase pe Iona și își dădea seama că era tot mai agasată că era lăsată pe dinafară. Fierbea ca o oală sub presiune, acumulând abur până ce, până la urmă, a explodat.

— Știți ce? Știu că toată treaba asta cu matematica a fost ideea mea — pentru care, apropo, merit ceva mulțumiri —, dar puteți și voi să faceți o pauză restul drumului? Fiindcă vreau să aflu ce mai e cu audițiile pentru piesa de la școală.

— Sunt peste două săptămâni, a spus Martha, lăsând pixul din mână cu ceva mai mult entuziasm decât și-ar fi dorit Piers. Ne-au dat să învățăm și să prezentăm un scurt fragment de dialog. Probabil o să ajung în culise, ocupându-mă de garderobă sau lumini, dar nu-i nimic. O să fie drăguț să fiu implicată, indiferent cum, și deja îmi distrage atenția de la toată treaba cu poza nud.

— În culise, zici? Mai vedem noi, a spus Iona. Elevii Ionei nu ajung în culise. Ai la tine fragmentul?

Martha a scos din geantă o foaie mototolită, a pus-o pe masă peste mult mai importanta temă la matematică și a încercat s-o întindă cu mâneca. Iona a privit hârtia printre gene, a băgat mâna în geantă și a scos o pereche de ochelari de citit.

— Fac asta doar pentru tine, inimioară, a șoptit ea. De obicei nu port niciodată ăștia în public. Mă fac să par bătrână.

Piers a dat să facă o poantă cum că vârsta o făcea să pară bătrână, ca să se răzbune pe Iona că îi întrerupsese ora de matematică, dar s-a răzgândit. Era tare amuzant s-o înțepe pe Iona, dar învățase că, dacă o înțepa prea tare, mușca.

— Ooooo, ia uite, e scena balconului! a spus Iona. Așa, tu ești Julieta, normal, iar eu o să fiu Romeo. Avem trei stații la dispoziție ca să îi convingem pe Piers și pe tânărul aici de față — Iona a arătat către a patra persoană de la masa lor, un bărbat extrem de musculos, îmbrăcat doar în tricou și pantaloni scurți, în ciuda frigului — că ne îndrăgostim la nebunie una de alta. Vai, ce distractiv! Eu sunt Iona, iar ea e Martha, a spus Iona publicului. Alias Romeo și Julieta.

— Jake, a răspuns bărbatul întinzând mâna. Alias Jake.

— A, da, așa scrie și pe tricoul tău, a spus Iona. Ce util!

Piers a întins gâtul ca să vadă cuvintele JAKE, ANTRENOR PERSONAL imprimate mare pe bluza lui Jake.

Martha arăta pur și simplu îngrozită, dar Piers vedea logica din nebunia Ionei. Dacă Martha putea face față acestei umilințe, audiția avea să fie floare la ureche.

Iona

Trenul de 18:17, Waterloo – Hampton Court

Câte schimbări se pot petrece în două luni! și-a spus Iona.

Era sfârșitul unei alte zile de succes. Îi zărise pe Piers și Sanjay pe peronul 5 în Waterloo și a reușit să-i adune la masa ei obișnuită, îmbrâncind-o din cale pe o tânără mamă cu un bebeluș în cărucior. Se simțise puțin vinovată din cauza asta, până o auzise pe femeie spunându-i bebelușului „N-o băga în seamă pe baba rea, scumpete“.

— Chiar nu are niciun rost să mă vorbească de rău în fața copilului ei, i-a spus Iona lui Lulu. Doar nu pricepe o vorbă!

Asistenta executivă a lui Red îi pusese în agendă o întâlnire mâine, la ora 17:00. Până de curând, asta ar fi făcut-o s-o ia razna de îngrijorare, dar acum era calmă și sigură pe sine. Chiar nerăbdătoare.

De când începuse să ceară opinia lui Emmie, Sanjay și Martha despre unele dintre scrisorile de la cititori și să includă apoi în rubrică cele mai bune răspunsuri ale lor, provocase ceva vâlvă pe „sociale“, sacul cu scrisori se mărise semnificativ, iar acțiunile păreau să-i fi crescut imens printre colegii de la birou. Apoi mai era și faptul că dăduse lovitura aducând-o pe Fizz, care, de când se alăturase echipei săptămâna trecută, îi transformase pe toți în fani isterici, complet lipsiți de demnitate.

Da, întâlnirea aceasta avea să o distreze. Poate se vedea la orizont și o creștere de salariu? La urma urmelor, nu mai primise una de ani buni. Până acum nu îndrăznise să se plângă, temându-se că principala cauză pentru care încă mai avea serviciu era că pachetul ei salarial era relativ modest.

Apoi a avut o revelație. Săptămâna aceasta se împlineau treizeci de ani de când lucra la *Femeia Modernă*. Nu se putea să fie o coincidență, nu? Poate organizaseră vreun fel de festivitate? La a

zecea aniversare îi organizaseră o petrecere-surpriză — cu șampanie și canapeuri. La a douăzecea îi pregătiseră un tort și îi dăduseră niște vouchere pentru Harvey Nichols. Oare ce o aștepta la a treizecea? Trebuia să nu uite să pară complet uluită și încântată, altfel risca să strice surpriza.

Doar două lucruri umbreau buna dispoziție a Ionei. Primul era persoana care stătea pe locul din spatele ei și care mânca un hotdog incredibil de rău mirositor. Nu știa că A Treia Regulă a Navetei Civilizate era să nu mănânci niciodată mâncare caldă în tren? Al doilea era Sanjay, care se uita trist în paharul lui cu cafea, de parcă acolo se ascundea secretul viitorului lui. Venise momentul pentru o doză de iubire dură.

— Sanjay, a spus ea. Mă tem că e momentul să te scuturi de praf și să mergi mai departe. Sunt destule femei pe lume, ai să-ți găsești perechea, alea-alea.

— Dar, Iona — a zis el și pentru prima dată de când se cunoscuseră chiar o privea *furios* —, n-ai spus tu că povestea nu se termină până nu cântă soprana…

— Cântă, Sanjay, l-a întrerupt Iona. N-o auzi? Face repetiții, fiindcă o să cânte la nuntă. Uneori în viață lucrurile nu ies așa cum vrem noi — știu asta mai bine ca mulți alții, crede-mă.

— Dar dacă Emmie e *jumătatea mea* și ea e cu altcineva? a întrebat el uitându-se urât la ea.

— Nu există nicio „jumătate“, a spus Iona. Sunt mulți potențiali parteneri de viață pentru fiecare dintre noi!

— Serios? a zis Sanjay. Deci ai fi putut la fel de bine să fii cu altcineva, nu cu Bea, asta spui?

— Ei, nu e și cazul meu, evident, a răspuns Iona. Dar e clar că Toby e băiatul perfect pentru Emmie. Ea e în al nouălea cer, iar ca prieteni ai ei, treaba noastră e să ne bucurăm pentru ea, oricât de greu ne-ar fi.

— Mă bucur pentru ea, a spus Sanjay. Zău că nu-mi pasă. A fost doar o flamă prostească. Mi-a trecut.

— Sanjay, știm amândoi că nu e adevărat, a zis Iona. Uiți că meseria mea e să fiu empatică. *Citesc oamenii.* Te bosumfli ca un bebe irascibil și e cazul să încetezi.

Telefonul lui Sanjay, aflat pe masă, a scos un clinchet.

— ȚI-AM FĂCUT PROGRAMARE PENTRU SÂMBĂTĂ, a citit Iona mesajul cu voce tare.

— E mama, a spus Sanjay. Spune că nu, dar cred că încearcă să mă cupleze cu o igienistă dentară.

— Excelentă idee! Vezi că e plină lumea de femei? a spus Iona luându-i telefonul și răspunzând cu un emoticon cu degetul mare în sus.

Sanjay i-a smuls telefonul din mână.

— Vezi-ți de treaba ta, Iona! a spus pe un ton ce a sunat mult prea ridicat, din cauză că vagonul era cufundat într-o liniște aproape totală. N-am nevoie să mă bați și tu la cap, ca mama. Viața mea amoroasă nu e treaba voastră. Ești doar o bătrână frustrată, care n-are nimic mai bun de făcut decât să-și bage nasul în viețile altora.

Iona a simțit cuvintele ca pe o palmă peste față. Ar fi durut-o de la oricine ar fi venit, dar era cumplit de devastator să le audă de la Sanjay, care fusese întotdeauna așa de blând și cu bun-simț.

Sanjay și-a fixat privirea ostentativ către fereastră, de parcă nici nu putea să o vadă în ochi, darămite să vorbească cu ea. Ceea ce era culmea, având în vedere că, de fapt, ea era victima nevinovată în toată povestea asta. Încă îi mai răsunau în urechi acuzațiile lui: *Frustrată. Bătrână. Băgăreață.* Nu-și dădea seama care dintre săgețile otrăvite ale lui Sanjay ustura cel mai tare.

Piers era și el neobișnuit de tăcut, cu capul îngropat în ziarul lui *Evening Standard*, ca o țestoasă retrasă în carapace. În mod sigur nu sărea să-i ia apărarea, ceea ce a făcut-o să se întrebe dacă nu cumva chiar sărise calul de data asta. Și-a amintit toate călătoriile petrecute în tăcere în trecut, înainte de ziua cu strugurele. Dar acelea erau tăceri goale, confortabile, relaxante, nu stânjenitoare și tensionate cum era cea care umplea cu ostilitate spațiul dintre ea, Sanjay și Piers.

Când Sanjay s-a ridicat să coboare la New Malden, Piers a mormăit un *la revedere* din spatele ziarului, dar nici Sanjay și nici Iona nu au spus nimic.

Cât au trecut prin următoarele două stații, Iona s-a uitat pe geam, la cerul serii, privind trecerea culorilor prin toată paleta de roșuri și oranjuri pe măsură ce soarele cobora sub orizont și coregrafia spectaculoasă și hipnotică a unui stol de grauri. Reușise să își distragă atenția de la situație cu atâta succes, încercând să-și dea seama cum de știa încotro s-o ia fiecare dintre păsări și dacă se ciocneau vreodată, încât când au oprit în gara Surbiton și brusc la fereastra ei a apărut chipul unei femei, care ar fi fost frumos dacă nu era atât de *furibund,* aproape că a scos un țipăt.

— Dumnezeule mare, ce-a pățit cucoana aia? a spus arătându-i-o lui Piers, care se pregătea să coboare din tren.

Purta o ținută de yoga de firmă și pe bustul obraznic scria *OM SHANTI*. Cuvinte în uriașă discordanță cu emoția pe care o emana femeia.

Piers s-a întors în direcția indicată de arătătorul întins al Ionei și s-a albit ca varul.

— E Candida, a spus încet.

— Cred că turnul tău Jenga s-a împrăștiat pe toată podeaua, a zis Iona.

— Am o bănuială că ai dreptate. Mă duc să îmi înfrunt soarta, a spus Piers. Presupun că era și timpul, a adăugat apoi, ca pentru sine.

Piers și-a croit drum către ușă, apoi, la coborâre, s-a întors și s-a uitat la Iona cu expresia unui școlar neascultător dus la director, conștient că e pe cale să fie exmatriculat.

Iona a rămas singură la masă, doar cu ziarul abandonat de Piers și un sentiment de neliniște. Ce Dumnezeu a putut face Piers ca să merite să fie întâmpinat cu atâta furie? Probabil era vorba despre o altă femeie. În experiența ei, de obicei așa era.

Ziua ei perfectă se dusese pe apa sâmbetei. Totul părea să meargă prost. Deodată, nu mai era chiar așa de sigură pe ea în privința întâlnirii de mâine cu Red.

Piers

— Candida, a spus Piers, hotărându-se să joace la cacealma. Ce drăguț din partea ta să mă aștepți la gară!

— Ți-am găsit mașina în parcare, a răspuns ea cu voce tremurătoare și nările umflate. Deci am știut că ai luat trenul ca să te duci undeva. Întrebarea e: *unde?*

Oamenii care erau în jurul lor pe peron renunțaseră să mai pretindă că nu urmăreau desfășurarea acestui reality-show, iar capetele li se roteau de la un concurent la altul, de parcă erau spectatori la un turneu de tenis profesionist deosebit de agresiv.

— Cum adică? Ce vrei să spui? a întrebat Piers, știind exact ce voia să spună, dar aruncând mingea înapoi în curtea ei, ca să tragă de timp.

— Adică — a șuierat ea —, ce cauți în trenul acesta, împopoțonat în costumul tău elegant, când, după spusele uneia dintre doamnele de la Pilates, ai rămas fără slujbă *acum trei luni*?

Game, set și meci pentru Candida. Se părea că fusese eliminat din turneu.

* * *

Piers a avut zece minute de răgaz, cât el și Candida au mers înapoi către casă fiecare în mașina lui. În Mini-ul ei decapotabil, Candida lua toate curbele cu o viteză periculos de mare. Parcă se ținea după o grenadă cu cuiul scos.

De cum s-a închis ușa casei în urma lor, ea a explodat.

— Ce-a fost în CAPUL TĂU să mă umilești în halul ăsta? a țipat ea. Ai cumva CEA MAI MICĂ IDEE cât de rău am picat de proastă când Felicia m-a întrebat cum te acomodezi și eu HABAR N-AVEAM despre ce vorbea?

Era așa de aproape de el, că Piers a simțit cum un strop de salivă i-a aterizat pe obraz. L-a lăsat acolo, temându-se că orice

mișcare bruscă putea declanșa o escaladare a furiei ei.

— Încercam să te protejez, a spus el încet. Am fost pus pe liber la ultima tură de reduceri de personal, în ianuarie, și nu mi s-a părut că are vreun sens să ne frământăm amândoi din cauza asta. Mă gândeam să-ți spun când găseam un serviciu nou, dar s-a dovedit mai greu decât mă așteptasem. Toată lumea dă afară acum, nu angajează. Și cu cât am amânat mai mult, cu atât mai greu a devenit să-ți explic.

— Ce-o să ne FACEM? a spus ea. Cum rămâne cu taxele pentru școala copiilor? Cu ipoteca? Cu dădaca? Cum o să plătim pentru toate astea?

— Nu înțelegi că exact de asta nu am vrut să știi? Îmi era și-așa foarte greu să accept faptul că banca pentru care am muncit cincisprezece ani, aducând bani cu nemiluita, renunțând la serile mele libere, la weekenduri și pentru care mi-am anulat vacanțe, m-a aruncat, pur și simplu, la deșeuri. Mi-au dat o cutie de carton și cinci minute să îmi golesc biroul, supravegheat de doi agenți de pază. Apoi m-au condus la ieșire și mi-au confiscat cardul de acces.

A simțit că-i venea să vomite numai gândindu-se la ziua aceea — la umilința de a traversa sala de tranzacționare sub escortă, așa cum văzuse întâmplându-se înaintea lui multor bărbați și chiar câtorva femei. Unii dintre colegii lui — cei care se credeau invulnerabili — scandaseră sarcastic *Midas! Midas!* la trecerea lui. Agenții cu experiență s-au mulțumit să privească fix în monitoarele lor, spunându-și *Mulțumescu-ți Ție, Doamne, că am scăpat de data asta*. Foarte puțini dintre ei — poate niciunul — aveau să reușească să ajungă la vârsta pensionării fără să trebuiască să facă și ei Drumul Rușinii.

— Ce-ai făcut cu cutia? a întrebat ea, zâmbind ușor — o fisură abia vizibilă în armură.

— Am azvârlit-o în primul tomberon, a spus el.

— Chiar și poza cu mine pe care o aveai pe birou? a întrebat ea.

— Nu aveam o poză cu tine pe birou, a răspuns el înainte să apuce să se cenzureze.

Dar această abatere minoră nu avea să conteze aproape deloc în comparație cu restul.

— Și atunci unde te tot duci de trei luni încoace? Ce făceai? a întrebat ea.

Și iat-o — întrebarea inevitabilă ce avea să ducă la un cu totul alt nivel de revelații. A tras adânc aer în piept, apoi a sărit în abis.

— Mi-am petrecut zilele în cafenele și biblioteci, răspunzând la anunțuri pentru diverse slujbe, a spus el. Am apelat la oameni care-mi erau datori și am obținut câteva interviuri. Dar am avut impresia că o făceau de formă și nu au dus nicăieri.

Apoi s-a oprit și și-a rotit inelul de pe degetul mic, după care a adăugat:

— Și am făcut speculații bursiere.

— Speculații? a spus ea. Adică ai făcut tranzacții cu propriul tău capital?

El a încuviințat.

— M-am gândit că, din moment ce am făcut atâția ani bani pentru clienții mei, de ce să nu fac și pentru mine? Pentru noi.

Candida a mijit ochii.

— Ce capital?

— Pachetul meu compensatoriu, primit la concediere, a spus el.

— Și cum merge? a întrebat ea pe un ton care sugera că știa răspunsul.

— Nu prea grozav, deocamdată, a spus el. Mi-am dat seama că e nevoie de o modificare radicală de mentalitate ca să treci de la jocul cu banii altora la a-i risca pe ai tăi. Durează puțin ca să mă adaptez, atâta tot.

— Și cât te-ai *adaptat* — a spus ea, tărăgănând fiecare silabă pronunțată apăsat, cu dicție perfectă —, cât din pachetul tău compensator — *pachetul nostru compensator* — ai pierdut?

— Cam două treimi, a spus el, cu toate că știa că procentul exact era șaptezeci și unu.

Numai când se gândea îl lovea din nou familiarul val de greață.

— Dar nu-ți face griji. Nu sunt pierduți. O să-i fac la loc. Am avut doar mare ghinion până acum. Acum nu mai e cazul, știu sigur că norocul mi s-a schimbat.

— Îți dai seama că vorbești exact ca ultimul cartofor, da? Nu e nicio diferență între ce ai făcut tu și ăla care pierde banii de coșniță la cursele de cai sau pe pariuri cu cotă fixă la agențiile de pariuri. E aceeași diferență între tine și el ca între boschetarul de pe banca din parc, care dă pe gât alcool metilic, și „*connaisseurul* de vinuri“ care bea trei sticle de Château Lafite la cină la The Ivy. Cu excepția banilor pe care îi dau pe băutură și a hainelor pe care le poartă în timp ce o beau, nicio diferență! Trebuie să te oprești.

— Nu mă pot opri acum, Candida. Nu înainte să-mi recuperez pierderile, a spus el.

— Și de cât timp îți spui asta, Piers? a întrebat ea.

Nu era nevoie să-i răspundă. Știa răspunsul.

— Până acum nu a funcționat, așa e? Ți-a mers tot mai rău.

— Candida, e prea târziu să dau înapoi acum, a spus el.

— E prea târziu să *nu* dai înapoi, Piers, a răspuns ea.

Piers s-a prăbușit într-un fotoliu și și-a lăsat capul în mâini. A simțit cum chinga care îl menținea în poziție verticală, funcțional și care se strângea tot mai tare de luni bune plesnește. Și pentru prima dată de la acea zi mizerabilă din ianuarie, pentru prima dată de când își lepădase vechea identitate și și-o pusese pe cea nouă, a invincibilului Piers, a început să plângă. Și odată pornit, nu credea că avea să se mai oprească vreodată.

Lui Piers i-a luat ceva timp ca să-și dea seama unde era. Lumina dimineții cădea într-un alt unghi decât de obicei, iar când a întins brațul, cearșafurile de lângă el erau reci și pustii. Apoi și-a amintit. Era în camera de oaspeți. Și amintirea tuturor evenimentelor din ziua precedentă s-a prăbușit peste el.

Cuvintele Candidei păreau să fi prins rădăcini cât dormise, fiindcă deodată își vedea situația cu o nedorită claritate. Avea dreptate. Era un cartofor de rând urmărit de ghinion, care persista în prostie fără să-și învețe lecția și refuza să părăsească masa de ruletă până nu se stingeau toate luminile în cazinou.

Fusese, în sfârșit, dat în vileag.

Piers a făcut duș și s-a bărbierit, apoi a intrat în dressing. Din obișnuință, a întins mâna spre șirul de costume aproape identice,

lucrate cu dragoste de croitorul lui din Jermyn Street, dar a rămas cu ea în aer, apoi a ales o pereche de blugi și un pulover de cașmir. Nu mai avea, desigur, niciun motiv să mai poarte costum.

Și acum?

Piers nu putea îndura gândul lungii zile goale ce se întindea fără sfârșit în fața lui ori gândul de a umbla prin casă în vârful picioarelor ca să evite mânia Candidei. Sau, mai rău, dezamăgirea ei. Chiar și în acele momente din căsnicia lor când nu îl putuse suferi, cum ar fi după aventura lui scurtă și necugetată cu dădaca olandeză, tot îl respectase. Acum nu îl mai respecta. Deloc surprinzător, având în vedere că și el își pierduse respectul de sine.

Piers a urcat în Porsche și a inhalat aroma alinător de scumpă a scaunelor din piele, ascultând mârâitul răgușit al motorului. Lucrurile astea îi provocau de obicei un mic fior electric de plăcere, dar acum nu a simțit nimic. De parcă toate simțurile îi fuseseră cauterizate.

A condus pe pilot automat până la gară. A parcat mașina, a luat-o pe pasarelă și s-a trezit pe peronul de unde pleca în mod normal, în ciuda faptului că nimic în lumea lui nu mai era normal acum. Iar el era o simulare. Un avatar bidimensional.

S-a gândit la ziua când înghițise boaba aceea de strugure, în urmă cu vreo două luni. Și-a amintit cu câtă disperare își dorise să trăiască, dar acum nu mai înțelegea de ce.

Nu avea niciun sens să se afle pe acest peron. Nu avea niciun sens să fie aici, în general. La drept vorbind, el însuși nu avea niciun sens.

Piers s-a dus spre margine și s-a uitat lung la șine. Un șobolan a fugit spre întuneric. Se auzea zumzetul electric al trenului, undeva, foarte departe, dar tot mai aproape cu fiecare secundă. Și cu cât se auzea zumzetul mai tare, cu atât mai irezistibilă i se părea chemarea șinelor. Ar fi teribil de simplu să pună un picior în fața celuilalt și să facă să dispară toate problemele.

Zumzetul a devenit tot mai insistent, mai poruncitor și Piers a simțit privirile lungi ale celor din jur fixate asupra lui.

Bănuitoare. În câteva secunde, șansa avea să-i scape printre degete.

Cu cât se uita mai mult la șine, cu atât mai aproape i se păreau. Foarte, foarte aproape. Nu la un salt distanță. Nici măcar la o săritură. Doar la un pas. Volumul zumzetului a crescut și s-a transformat în șuierat, care semăna foarte mult cu *sssssssaaaaari*.

— Nu! a auzit o voce în spatele lui.

Martha

Trenul de 7:59, Surbiton – Waterloo

Marthei îi era greu să priceapă că Piers cel pe care îl cunoștea acum era unul și același cu cel pe care vomitase cu doar câteva săptămâni în urmă. În dimineața aceasta, abia aștepta să îl vadă în gară. În parte pentru că reușise să își termine aseară toată tema la matematică și spera în taină să fie lăudată de un adult interesat de soarta ei. Evident, nici maică-sa și nici amantul ei nu erau incluși în această descriere. Totodată, avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția.

Azi se afișa lista cu distribuția piesei. Își dăduse voie să spere un pic că poate avea să primească un rol care să aibă câteva replici. La urma urmelor, de două săptămâni încoace primise lecții de la Iona, o *actriță adevărată,* aproape în fiecare dimineață. Audiția ei nu fusese perfectă — se încurcase la una dintre primele replici înainte să se relaxeze, dar fusese OK. Poate mai bine decât OK. Simțise un fior de exaltare când o jucase pe Julieta pe o scenă adevărată, cu un băiat de 16 ani în loc să flirteze într-un tren cu o lesbiană bătrână.

Și Iona avusese dreptate. Audiția pentru piesă o făcuse să nu se mai gândească la *chestia cu vaginul,* măcar pentru o vreme, și observase că, atunci când nu se mai gândea la asta, nu mai era ținta atâtor remarci usturătoare și priviri strâmbe. Iona spunea că gândurile acelea erau ca iarba-mâței pentru agresori. Nu întrebase ce era iarba-mâței, dar prinsese ideea. *Atragi ceea ce gândești,* spusese Iona. *Dacă ai aer de victimă, devii o țintă.* Martha a încercat să și-o imagineze pe Iona pe post de țintă și nu a reușit. Femeia aceea era blindată, nimic nu o putea atinge.

Martha l-a căutat pe Piers pe peron.

La început nu l-a recunoscut. Nu-l văzuse niciodată decât îmbrăcat în costum. Cu toate că era în blugi și pulover, Piers tot

arăta mult mai elegant decât cei mai mulți oameni în cele mai bune haine de lucru. Parcă *emana* bani prin toți porii. Nu arăta nicidecum ca un profesor, asta era clar!

— Piers! l-a strigat ea, dar el n-a reacționat.

Stătea la marginea peronului, de fapt stătea dincolo de linia galbenă de siguranță vopsită pe asfalt, privind lung șinele, de parcă tocmai aruncase o monedă într-o fântână cu dorințe și acum o voia înapoi.

— Piers, l-a strigat din nou. Ai pățit ceva?

Parcă nici nu o auzise, cu toate că de-acum era chiar lângă el. Privea fix în jos, ca hipnotizat, clătinându-se puțin. Marthei i s-a părut că i se ascuțiseră toate simțurile, fiindcă auzea zgomotele celor din jur — respirațiile, târșâitul picioarelor, smiorcăitul — mult amplificate. Simțea mirosul transpirației ce le ințepa pielea de la subraț. Și vedea exact ce avea să se întâmple — scena i se derula cu încetinitorul pe retină.

— Nu! a țipat înșfăcându-l de braț pe Piers.

Trenul ce circula fără oprire până la Waterloo a trecut în goană prin gară, cu o asemenea viteză și forță că Martha a simțit că i se face rău gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla. Dar ușurarea s-a transformat rapid în stânjeneală. Nu cumva exagerase? Nu cumva îi jucase feste imaginația? La urma urmelor, Piers nu pășise, de fapt, de pe peron; doar arătase… *straniu.*

Vidul lăsat de trenul expres a fost umplut rapid de trenul care oprea în stația aceasta, iar mulțimea din jurul lor s-a înghesuit spre ușile ce se deschideau, lăsând-o pe Martha pe peron, cu mâna încă încleștată pe brațul lui Piers și simțindu-se și mai prost decât de obicei.

Piers s-a întors și a fixat-o cu o privire goală, ca și cum nu avea nici cea mai mică idee cine era ea ori unde se aflau.

— Nu aveam de gând să sar, a murmurat el, încercând parcă să se convingă mai degrabă pe sine decât pe ea.

— Hai să stăm jos, a spus ea conducându-l la o bancă.

Ce ar spune Attenborough? *Rănit, lupul singuratic trebuie să se întoarcă la siguranța oferită de haită.*

— Ce-ar fi să o sunăm pe soția ta? a întrebat ea.

El s-a așezat, cu privirea ațintită înainte, în gol. Parcă era un aparat electrocasnic pus pe pauză — încă în priză, dar nu în funcțiune —, iar ea habar nu avea unde să îi caute telecomanda.

Martha a băgat mâna în buzunarul paltonului lui și a simțit forma cunoscută a unui iPhone. I-a luat degetul mare de la mână, crispându-se puțin când a văzut pielea din jurul unghiei, toată roasă, carne vie, în contrast șocant cu unghia manichiurată și lustruită, și i-a atins buricele de partea de jos a ecranului. Din fericire, s-a deschis. A deschis secțiunea FAVORITE din agendă și a găsit ACASĂ.

Doar cincisprezece minute i-au trebuit Candidei să ajungă la gară. A alergat până la ei și s-a așezat și ea lângă Piers.

— Mulțumesc... ăă...

— Martha, a spus fata.

— Îți mulțumesc din suflet, Martha. Mă ocup eu de el de-acum. Nu vreau să întârzii la școală. Sunt sigură că o să își revină. Probabil că i-a scăzut glicemia. N-a mâncat nimic dimineață.

— Sigur, a spus Martha, care nu era deloc sigură.

S-a urcat în tren tremurând, cu stomacul în gât, și și-a dat seama că nu îi ceruse Candidei numărul lui Piers. Cum avea să știe dacă într-adevăr era totul OK cu el? Și dacă adulții — adulții ăia serioși, educați, căsătoriți și *bogați* ca Piers — puteau să cedeze nervos în halul acela, atunci ea ce șanse avea? Ce șanse avea oricine altcineva?

— Ce ți s-a întâmplat? a întrebat o voce de lângă ea, de parcă situația se inversase și acum ea era cea care privea lung către un tren ce se apropia.

S-a întors și a văzut chipul îngrijorat al lui Jake, antrenorul personal care fusese publicul ei cu vreo două săptămâni în urmă.

— Sinceră să fiu, nici nu știu, a spus ea. Iona e în tren? Tare aș vrea să vorbesc cu ea.

— Nu, a răspuns el, arătând spre locul ei obișnuit, ocupat acum de altcineva, care aparent nu avea nici cea mai vagă idee despre semnificația locului dinspre culoar de pe rândul șapte, pe dreapta, cel cu fața spre locomotivă. Adevărul e că nu am mai

văzut-o de câteva zile. Am aflat cum o cheamă abia în ziua când te-am cunoscut pe tine, dar o remarcasem demult, normal.

— Normal, a spus Martha, și putea să jure că a văzut cum câțiva oameni din jurul lor dădeau din cap, a încuviințare tăcută.

— Îi spuneam Muhammad Ali, a zis el.

— Ăăă, asta m-a cam luat prin surprindere, a spus Martha. De ce? Că, la o adică, *tu* semeni puțin cu Muhammad Ali, dar Iona deloc.

— Fiindcă e elegantă, dar de temut. Știi tu, cum zicea el — *plutește ca un fluture, dar înțeapă ca o albină*.

Martha nu știa, dar a dat oricum din cap, fiindcă nu avea chef de o lecție de istorie antică a boxului.

— Poftim, s-ar putea să te ajute.

Jake i-a dat o băutură energizantă — genul de băutură care ar fi îngrozit-o pe mama ei, din cauza tonei de calorii goale —, dar a avut dreptate. După o singură înghițitură, a simțit cum îi reveneau forțele și își regăsea echilibrul interior.

— Să știi că eu chiar voiam să vorbesc cu tine, a zis Jake. Vezi tu, am auzit fără să vreau discuția ta cu Iona de acum câteva săptămâni. Despre copiii de la școală. Sper că nu te superi.

— Stai liniștit, a spus Martha. E practic imposibil să ignori conversațiile Ionei, corect?

— Car asta după mine pentru tine, a spus, întinzându-i un card laminat. E un abonament VIP la sala mea de fitness. Dacă nu reușești să-i învingi cu faza cu *Romeo și Julieta* pe ăia care te șicanează, măcar învață să dai un pumn.

— Mulțumesc, dar nu pot să accept, a spus ea uitându-se la numele de pe card — cel al unei bine-cunoscute, fantastic de luxoase săli de fitness — urmat de ACCES TOATE ZONELE. Trebuie să coste o avere. Oricum, Iona spune că există un proverb chinezesc care zice așa: *Dacă stai destul timp pe pod, vei vedea cadavrul dușmanului tău plutind pe râu*. Cred că înseamnă că în cele din urmă vor primi ce merită.

— Hmmm, a zis Jake sceptic. Uite ce, nu-ți face griji pentru cât costă. E sala mea. Poți să îmi plătești făcându-mi reclamă printre cunoscuții tăi.

— Uau! Păi, atunci așa rămâne. E foarte amabil din partea ta, Jake, mulțumesc, a spus Martha, punând cardul în buzunarul sacoului.

S-a întrebat cu cine se aștepta Jake să vorbească ea despre sala lui. Nu era nici pe departe vreun influencer. Ba chiar dimpotrivă. Recomandarea ei putea fi lovitura de grație pentru o afacere.

— Hei, îmi creez și eu karma bună, a răspuns el. Vezi tu, am o fată nu cu mult mai mică decât tine. Și îmi place să cred că, dacă ar păți ce ai pățit tu, s-ar găsi cineva care să vadă și să îi întindă o mână de ajutor.

Martha a zâmbit, gândindu-se ce blând, spiritual și generos era noul și uriașul ei prieten.

— Sau cineva care să-i găsească pe jegoșii care îi fac mizerii și să îi bată până se cacă pe ei. Înțelegi ce zic? a continuat el. Uneori nu e suficient să aștepți pe pod. Uneori trebuie să-l arunci pe ăla în râu și să-i ții piciorul pe gât.

Ei, doar generos, deci.

— Ne vedem la sală, a spus el.

Sanjay

Sanjay avea o zi proastă.

Iar nu dormise bine și petrecuse noaptea urmărind cum se schimbau cifrele de pe ceas. Cum de zbura timpul cu viteza luminii când încerca să ajungă pe la toți pacienții lui într-un singur schimb, dar în toiul nopții se târa aproape imperceptibil? Era atras într-un cerc vicios — cu cât își făcea mai multe griji că a doua zi avea să fie prea obosit ca să facă față la muncă, cu atât mai tare îl ocolea somnul și cu atât mai multe griji își făcea.

— Sanjay, ai o clipă? a întrebat Julie, forțându-l să se smulgă din ceața care-l învăluia și să se concentreze. Sper din suflet să mă ajuți cu ceva. Sinceră să fiu, nu-mi face deloc plăcere să te rog, dar…

— Sigur că te ajut, a spus Sanjay, certându-se imediat în sinea lui.

Zău că trebuia să înceteze să mai accepte să facă lucruri înainte să aibă toate informațiile.

— Mulțumesc, i-a zâmbit ea fericită. Știam eu că tu ești persoana la care trebuie să apelez. Vezi tu, casca de răcire[9] îmi dă niște dureri de cap de mă usucă și nici nu funcționează. Îmi cade părul cu pumnul. Îl tot culeg din scurgerea de la duș, iar azi-dimineață când m-am trezit, parcă îmi rămăsese pe pernă jumătate din cap. Și nu mai pot continua așa, Sanjay. Parcă e picătura chinezească. Vreau să îl rad pe tot.

— Te înțeleg, Julie, a spus Sanjay. Casca de răcire nu funcționează la toată lumea. Și să știi că avem un peruchier excelent. A lucrat pe vremuri la Vidal Sassoon.

Julie s-a strâmbat.

— S-ar putea să rămân la căciuli și turbane, a spus ea. Dar chestia e că speram să mă ajuți tu.

— Să te ajut să ce? a întrebat Sanjay, găsind conversația dificil de urmărit.

Până să ajungă Julie la sfârșitul unei fraze, el uitase ce spusese la început.

— Să mă razi în cap. Știu că nu e treaba ta și îți cer foarte mult, dar nu pot să o rog pe coafeza mea. I-am sugerat să îmi facă o tunsoare scurtă, cu mai mult volum și când m-a spălat pe cap și a început să-mi cadă părul, s-a pus pe bocit *Săracii copii! Sunt așa de mici!* De parcă eram deja moartă. Am plecat plângând, cu jumătate de cap încă plin de șampon.

— Dar soțul tău? a întrebat Sanjay.

— Pe el *chiar că* nu vreau să îl rog, a spus Julie cutremurându-se. Și așa e dificil să mai păstrezi un grăunte de romantism când ai cancer, dar asta ar fi lovitura de grație. *Te rog.*

Sanjay a încercat să găsească o cale de a-i spune nu. De a-i spune că nu făcea parte din îndatoririle lui. Că era prea ocupat. Că avea să aibă probleme — din nou — fiindcă ignora limitele necesare dintre pacienți și angajați. Dar era prea obosit și nu știa cum putea să o refuze pe Julie, care pierduse deja atât de mult.

— Nu știu pe cine altcineva să rog, Sanjay. Și tu ești obișnuit cu chestiile astea, așa că n-o să te afecteze.

Dacă ar ști ea…

— Am adus cu mine și foarfeci, și aparat de ras, a spus ea, simțindu-l că ezită.

— Bine. Hai să găsim o cabină neocupată.

Sanjay s-a așezat în spatele lui Julie, ca să nu îi vadă fața în timp ce îi tăia tot părul cât putea de aproape de scalp și se uita cum buclele lungi, castanii cădeau pe podea în jurul lor. Mementouri ale unei alte vieți, mai fericite, când fuseseră tapate și ridicate în cocuri și duse la dans ori fuseseră strecurate printre degete în timp ce Julie făcea dragoste. Apoi a ras-o în cap, bâzâitul aparatului mascându-i tremurul mâinii, până ce scalpul a rămas complet neted.

Sanjay a venit în fața lui Julie, s-a lăsat pe vine și i-a luat mâinile într-ale lui.

— Cum arată? a întrebat ea ștergându-și lacrimile de pe obraji.

— Bine! a spus el. Din fericire, ai un cap cu formă foarte frumoasă. Să știi că unii le au pline de denivelări. Nu-ți dorești să

vezi unul de-ăla așa de expus.

Julie i-a zâmbit deloc convinsă, și-a scos telefonul și a întors camera ca să se vadă.

— Vai, Sanjay, arăt ca Humpty Dumpty, a spus.

Și-a cuprins în palme capul proaspăt ras și a început să plângă în hohote. Expusă. Incapabilă să se ascundă în spatele alinării unei perdele de păr. Doar piele dezgolită și lacrimi.

— Dar îți mulțumesc, a spus printre degetele de pe care picurau lacrimi. E mai bine așa. Până mâine o să mă obișnuiesc, sunt sigură.

— Vine Adam să te ia? a întrebat Sanjay.

— Mă întâlnesc la cantină cu el și Sam, mezinul meu, a spus ea. Știu că o să fie îngroziți și, sinceră să fiu, nu cred că pot să îndur expresia de pe chipurile lor când o să mă vadă.

— Julie, așteaptă aici, a spus Sanjay. Pune-ți masca zâmbitoare și îi aduc eu aici. E un loc mai retras.

Coborând în goană scările de urgență către cantină, Sanjay s-a uitat la ceas. Deja era în întârziere cu o oră. N-avea să mai recupereze timpul ăsta. I-a văzut imediat pe Adam și pe Sam, la o masă din colț, aplecați peste o carte de colorat.

— Bună, a zis el lăsându-se pe vine lângă Sam. Julie m-a rugat să vă spun să veniți să o luați de pe secție. Dar mai întâi vreau să vorbesc ceva cu tine.

Sam l-a privit cu ochi mari, căprui, prea bătrâni și prea înțelepți pentru chipul lui.

— I-am făcut lui mami o tunsoare nouă. De fapt, i-am tuns tot părul, așa cum îl poartă Dwayne „The Rock“ Johnson. Îl știi?

Sam a dat din cap.

— Doar pentru puțin timp. O să crească la loc cât ai clipi. Problema e că mami se teme că n-o să-ți placă. Dar știu că tu tot frumoasă o să o vezi, fiindcă e mami a ta și e cea mai frumoasă persoană din lume, așa-i?

Sam a încuviințat din cap.

— Așa că ai putea să încerci tare, tare de tot să nu arăți trist și să nu uiți să îi spui cât e de frumoasă? a întrebat Sanjay uitându-se

în sus la Adam, care știa că acest mesaj era și pentru el, nu doar pentru fiul lui.

— Sigur că putem, nu, Sam? a zis Adam luându-și fiul de mână.

— Perfect, a spus Sanjay. Mă scuzați, dar eu trebuie să plec.

— Mulțumesc, Sanjay, a strigat Adam după el.

Când Sanjay a ajuns la ieșire, un bărbat care intra a împins ușa batantă cu atâta violență, că efectiv l-a lipit de perete.

— Pardon, a spus Sanjay.

S-a oprit în casa scărilor pustie, luminată de tuburi de neon, ținându-se de pereți și încercând să respire. Inima îi bubuia tot mai repede, iar palmele erau leoarcă de transpirație. Iar se întâmpla.

Chiar nu avea timp de asta. Nici acum, nici altă dată.

S-a lăsat pe podea și și-a pus capul între genunchi, încercând să-și încetinească respirația, încercând să ignore adevărul care îl sâcâia necontenit în acele nesfârșite ore dinaintea zorilor: nu mai putea să se descurce singur.

Avea să fie nevoit să ceară ajutorul cuiva.

[9] Acoperământ pentru cap, care scade temperatura scalpului până la 3–5 grade în timpul chimioterapiei pentru anumite tipuri de cancer, ca să reducă circulația sanguină în scalp, astfel încât substanța tratamentului să ajungă în cantități foarte mici, împiedicând astfel căderea părului.

Piers

Piers s-a uitat la ceas. Era 3 după-amiaza, însă el era în pat. Așternuturile imaculate, apretate și călcate nu făceau decât să îi accentueze sentimentul de dezgust de sine. Era o pată. O imperfecțiune. Trebuia eliminat prin dezinfectare.

Era sigur că se sculase din pat în dimineața aceea și părea să fie îmbrăcat. Oare fusese deja la muncă? A simțit cum i se forma în stomac nodul cunoscut. Nu, nu mai fusese la muncă de ceva vreme, iar acum nu mai era necesară nici prefăcătoria că se ducea la birou.

Era sigur că își amintea că o văzuse pe Martha. Poate făcuseră meditație la matematică?

S-a auzit o bătaie timidă în ușă. Tocmai încerca să își aducă aminte cum să vorbească, când s-a deschis și a intrat Candida, cu o ceașcă de ceai. A tras draperiile, apoi s-a așezat lângă el și cu o voce surprinzător de plină de compasiune, așa cum le vorbea de obicei numai copiilor și chiar și lor numai dacă erau răniți sau bolnavi, a întrebat:

— Cum te simți, Piers?

Nu știa răspunsul la această întrebare, așa că n-a spus nimic.

— Știi în ce an suntem? Numele prim-ministrului? a întrebat ea.

— N-am pierdut de tot contactul cu realitatea, a răspuns el. Din păcate, a adăugat.

— Stai liniștit. O să trecem și prin asta, a spus Candida mângâindu-l pe mână.

— Nu prea văd cum, a zis el răgușit, întrebându-se dacă avea să îl pupe ca să-i treacă, o să-i pună un plasture și apoi să-i dea niște Calpol.

— O să trecem *împreună* prin toate finanțele noastre, ne lămurim ce mai avem, consolidăm totul și facem un plan, a spus ea pe un ton ferm, dar calm, scoțându-și pantofii și băgându-se lângă el sub plapumă.

Cum de reușise s-o subestimeze atât de tare pe Candida? Crezuse întotdeauna că el era cel puternic în relația lor, și cu toate astea iat-o, ridicându-l de pe jos, sprijinindu-l. De ce nu îi spusese totul de la început și gata? Mai era posibil să salveze ceva din tot dezastrul ăsta?

Ceva s-a izbit de fereastră, făcând sticla să vibreze și Candida a sărit în sus. Piers a remarcat că toate reacțiile lui păreau întârziate. Ca învelite în vată.

— Ce mama naibii? a spus Candida ducându-se la fereastră, deschizând-o și uitându-se în jos, la aleea cu pietriș. E un porumbel, a spus.

— A pățit ceva? a întrebat el.

— Drept să spun, cred că e mort, a răspuns Candida.

Lui Piers, răspunsul ei i s-a părut cutremurător de crud. A început să plângă din nou.

— Pentru Dumnezeu, Piers, e doar un porumbel, a spus Candida. Ce crezi că ar trebui să fac cu el? Trebuie pus în coșul de gunoi normal sau în cel cu resturi alimentare? Îmi închipui că nu poate fi reciclat.

— Nu e un porumbel, e o prevestire, a zis Piers.

— Cred că ar trebui să vorbești cu cineva, a spus Candida. Cu un profesionist. Nu cred că faci față prea bine situației.

Avea dreptate. Numai prefăcătoria îl ținuse pe linia de plutire. Cât timp se făcea că era mare sculă, încă mai putea crede că era tot acea persoană. Încă se mai simțea sigur pe sine, plin de succes, unul dintre marii învingători ai vieții. Încă se mai simțea ca Piers.

În clipa în care Candida aprinsese lumina în casă și adevărul despre el fusese dat în vileag, totul se făcuse praf. Fără machiajul de scenă, a redevenit Kevin — băiatul care fusese înainte să fi schimbat totul la el, inclusiv numele. Kevin cel cu mama alcoolică, uniforma prea mică, luată la mâna a doua, și mese asigurate gratuit de școală. Kevin, al cărui tată fusese un neisprăvit, șomer și incapabil să își întrețină familia. Se părea că așchia nu sărise deloc departe de trunchi. Era inevitabil ca

trecutul să-l ajungă la un moment dat din urmă. Nu poți fugi la nesfârșit.

— O să iau de la medicul de familie o recomandare pentru un psihoterapeut și îți fac o programare, a spus Candida.

— Nu, nu face asta, a zis Piers.

Exista o singură persoană pe lume cu care se vedea discutând despre toate astea.

— Știu deja pe cineva. Mă descurc.

— Bun, perfect.

A zâmbit și l-a bătut pe umăr de parcă tocmai primise stimulent pentru „cea mai mare îmbunătățire observată la un elev".

— E competent?

— Competentă, a spus Piers, întrebându-se dacă timpul petrecut răspunzând la scrisori lacrimogene într-o revistă te făcea competent. Da, se ocupă de asta de foarte mulți ani.

Era clar că se ocupa de *ceva* de foarte mulți ani, doar că nu de ce credea Candida. Dar dacă Iona nu-l putea repara, sigur știa pe cineva care putea.

Atunci s-a întors pe cealaltă parte și a adormit la loc.

Martha

Martha era *în personaj*. După una dintre meditațiile lor, înainte să o ia razna, Piers îi sugerase *joacă teatru până când nu mai e teatru*. Îi spusese că filosofia aceasta era secretul succesului lui. Îi spusese că ar trebui să-și creeze un alter ego — unul care să aibă chiar și un alt nume — care să fie tot ce își dorea ea să fie. Așa că Martha asta a făcut. I-a spus Cealaltă Martha.

Cealaltă Martha avea tone de prieteni. Nu fiindcă era vreo frumușică, ci fiindcă avea o siguranță de sine înnăscută, o prezență, și fiindcă nu-i păsa ce gândeau alții despre ea. De fapt, cam ca Iona. Ba chiar Iona și Cealaltă Martha erau aproape sigur înrudite. Nu mamă și fiică, fiindcă relațiile acelea erau complicate. Mai degrabă mătușă și nepoată.

Cealaltă Martha era o actriță fenomenală, care fusese remarcată de un vânător de talente când juca într-o piesă la școală și primise un rol principal într-un serial dramatic produs de Netflix. Putea să vină la școală cu o sacoșă de plastic pe post de maiou și nu ar fi râs nimeni de ea. În schimb, a doua zi ar fi purtat asta toți puștii populari.

Cealaltă Martha mergea pe mijlocul coridorului școlii, cu capul sus, spre deosebire de obișnuita Martha care se furișa pe lângă pereți, cu ochii la pantofi. Toată lumea se dădea din calea Celeilalte Martha, mulțimea se despărțea în fața ei ca Marea Roșie.

Apoi a zărit un grup de fete populare, discutând frenetic, cu capetele apropiate. Când s-a apropiat, s-au oprit brusc din vorbă și s-au întors toate ca una să se uite la ea, ca un grup de suricate în deșertul Kalahari. *Familia de suricate e mereu cu ochii în patru — după pericole, după mâncare, după potențiali parteneri sexuali,* a zis David Attenborough. Nu, imaginea aceea era mult prea drăgălașă. Erau mai degrabă ca o hidră cu multe capete, ceea ce depășea cu mult până și abilitățile narative ale lui Attenborough.

Exact când avea mai multă nevoie de ea, Cealaltă Martha a dispărut într-un norișor de zăpadă carbonică, lăsând-o acolo, complet expusă. Mersi mult! Ar fi trebuit să o ducă capul să nu se ia după sfaturile unui bărbat care, după cum s-a dovedit, avea probleme mai grave chiar și decât ale ei.

Și-a fixat privirea către scările aflate în fața ei și a iuțit pasul, încercând să treacă pe lângă torționarele ei cât de repede putea.

— Hei, Martha! a strigat una dintre ele.

Oare putea să se prefacă că nu auzise?

— Băi! Martha! Ai văzut avizierul?

S-a oprit și s-a întors.

— Nu. De ce?

— Păi, atunci ai face bine să te duci să te uiți, nu? a spus alta.

Martha s-a gândit să le ignore, din principiu, dar era prea curioasă, așa că s-a întors și s-a dus înapoi, către avizierul școlii.

— Felicitări! a strigat cineva.

Doar nu ei, nu?

În timp ce se îndrepta spre avizier, lumea se dădea deoparte și o privea insistent. Dar genul de privire bună, nu ca aceea cu care era obișnuită. Așa cum s-ar uita la Cealaltă Martha.

Era afișată lista cu distribuția. Să fi primit oare vreun rol? Și-a ținut respirația și a luat lista la puricat de jos în sus. Nu era acolo. Nu era acolo. De asta se uita toată lumea la ea? Fiindcă știau că avusese tupeul să se prezinte la audiții și așteptau să îi savureze eșecul?

Martha a ajuns la ultimul nume de pe listă. Chiar cel din capul listei.

Julieta — Martha Andrews

Omul pe care-și dorea cel mai tare Martha să-l vadă era Iona. În primul rând, fiindcă abia aștepta să-i vadă fața când auzea nu doar că Martha obținuse un rol, dar și că obținuse *rolul*. Iona avea să fie în al nouălea cer de bucurie pentru ea. Dar și pentru că se temea îngrozitor că obținuse rolul numai *datorită* Ionei. Că toate lecțiile pe care i le dăduse fuseseră un fel de a trișa și, de cum

aveau să înceapă repetițiile, avea să fie *dată în vileag*. Și, având în vedere că avusese la dispoziție două săptămâni ca să pregătească o singură scenă, cât avea să-i ia să învețe toată piesa?

Poate că ar trebui să mărturisească de pe acum că e o impostoare și să lase rolul cuiva cu adevărat talentat.

Iona ar ști ce era de făcut. Iona era genul de om care nu suferise niciodată de lipsă de încredere în sine. Nici măcar o clipă. Era întotdeauna sigură de lume și de locul ei în ea. Era fără nicio îndoială persoana vârstnică preferată a Marthei. După David Attenborough. La drept vorbind, ei doi ar forma un cuplu grozav dacă Iona nu ar fi lesbiană ori măritată.

Martha știa că Iona lua trenul de la Waterloo pe la ora 18:00, așa că nu trebuia decât să găsească ceva de făcut pentru o oră după școală. A băgat mâna în buzunarul sacoului și a pipăit cu buricul degetului marginile tăioase ale unui card laminat.

De ce nu? Avea să se ducă să vadă sala lui Jake. Era exact genul de lucru pe care l-ar face Cealaltă Martha.

Martha stătea de patruzeci și cinci de minute lângă turnichețiii ce blocau intrarea pe peronul 5. Trecuseră trei trenuri spre Hampton Court, dar nu se zărea nici urmă de Iona. Poate trecuse fără s-o vadă? Nu, n-avea cum. Era imposibil să n-o vezi pe Iona.

Martha s-a simțit groaznic de dezumflată. Își tot reamintea de triumful ei senzațional, dar fără să-l poată împărtăși cu cineva, parcă își pierduse strălucirea. Și fără cineva care s-o liniștească, părea o provocare imposibilă.

A oftat, și-a pus ghiozdanul pe umăr și a intrat pe peron ca să urce în următorul tren către casă.

Iona

Trenul de 18:40, Waterloo – Hampton Court

Iona s-a pitit în magazinul de suvenire de lângă intrarea pe peron, ascunzându-se cât putea de bine după caruselul cu vederi. A rotit caruselul încet, prefăcându-se că se uita la obișnuitele poze clișeu cu Big Ben, autobuze cu etaj și poduri peste Tamisa. Uneori, toate trei în aceeași poză. Plouase, așa că în magazin mirosea a lână udă, transpirația remanentă a sute de turiști și mirosul izbitor de artificial de brad de la odorizantul chimic.

Și-a surprins propria reflecție în vitrina magazinului. Arăta ridicol. Se îmbrăcase în ceea ce Bea numea „ținuta Motanul Încălțat“, cu gândul la petrecerea pentru aniversarea a treizeci de ani la revistă. Petrecerea se dovedise a fi doar rodul imaginației ei.

Azi-dimineață se simțise senzațional în cizmele ei până la jumătatea coapsei, trase peste pantaloni strâmți, negri, jacheta la două rânduri din catifea grena, ansamblul fiind completat de o pălărie din stofă neagră. Invincibilă. Făcuse o piruetă în fața oglinzii ca prințul care se pregătește să-și cucerească Cenușăreasa. Acum se simțea ca o matroană din spectacolele burlești pentru copii, în care rolul era jucat de bărbați în travesti. Sora cea Urâtă. Oaie bătrână în haine de mielușea. Penibilă, bătrână, obiect de batjocură. *O, nu, în niciun caz! O, da, absolut!* A tras cu ochiul afară și a văzut-o pe Martha renunțând, în sfârșit, punându-și biletul în aparat și mergând pe peronul 5 către tren.

— Ai de gând să cumperi aia? a strigat vânzătorul la Iona.

A pus la loc taxiul negru miniatural pe care nu-și amintea să-l fi luat în mână și a ieșit din magazin. Apoi a băgat iar capul înăuntru, rapid, și a scos limba la vânzător.

Iona s-a uitat după trenul Marthei, care dispărea în lungul șinelor, apoi a urcat în trenul de 18:40, în vagonul 4. Un număr scârbos de *par.* Un vagon foarte familiar, dar totuși complet

diferit. Pe masa din fața ei era o pungă goală de chipsuri, abandonată. De-acum nefolositoare. Inutilă. S-a întrebat dacă avea să mai aibă vreodată motiv să prindă trenurile cu care mergea de obicei, să meargă în vagonul în care mergea de obicei. Și atunci a început să plângă. Lacrimi tăcute i s-au revărsat pe față, luând fără îndoială cu ele și vopseaua de război aplicată cu atâta grijă dimineață. Îi picurau de pe vârful nasului și cădeau pe tăblia de plastic.

Femeia așezată la masa de vizavi de Iona, care îi citea o poveste copilului ei, a ridicat vocea cu câțiva decibeli.

— N-o să ajungem niciodată la timp în gară, Thomas. Ce-o să ne facem?

A dat pagina și i-a arătat copilului poza, încercând să-i distragă atenția de la drama reală ce se desfășura de cealaltă partea a culoarului, de parcă disperarea Ionei putea fi dăunătoare pentru bebeluși.

Iona și-a amintit de articolul pe care îl scrisese pe vremea boabei de strugure, despre faptul că fiecare sfârșit era un început deghizat. Se înșelase. Unele sfârșituri erau pur și simplu brutal, nedrept de definitive. S-a blestemat pe ea, cea din trecut, și filosofia ei ieftină. Toate tâmpeniile inspiraționale de pe lume nu aveau să schimbe cu nimic situația.

Lumea urca în tren la fiecare din obișnuitele opriri de pe traseu, dar pentru prima dată în luni bune, multe locuri din jurul ei au rămas libere. Oamenii veneau spre ea, dar schimbau rapid direcția când îi vedeau fața și se așezau cât de departe puteau. Stăteau chiar și în picioare, numai să nu o vadă pe bătrâna a cărei viață se transforma în praf și pulbere.

Și absolut nimeni nu i-a adresat niciun cuvânt.

Sanjay

Trenul de 8:19, New Malden – Waterloo

Sanjay își dedicase ceva timp ca să studieze posibilitatea de a lua autobuzul în fiecare zi din New Malden până la muncă, dar renunțase la idee fără tragere de inimă, fiindcă adăuga cam o oră pe zi călătoriei, în funcție de trafic. Asta însemna că trebuia să le evite în fiecare dimineață și pe Emmie, și pe Iona. Pe Emmie, fiindcă Iona avea dreptate. Totul *se terminase*, ba chiar nici nu începuse vreodată, și de fiecare dată când o vedea, i se rupea inima. Și pe Iona o evita fiindcă era copleșit de vinovăție numai cât se gândea la ea.

Dacă ar fi știut mama lui că fusese așa de mojic cu o femeie, s-ar fi înfuriat rău de tot pe el. Știa că trebuia să-și ceară scuze, dar încă nu își dăduse seama ce naiba putea să spună.

S-a gândit cu nostalgie la vremurile când — ca aproape orice navetist britanic normal — nu cunoștea pe nimeni și nu vorbea cu nimeni în tren. Descoperise că exista un motiv foarte întemeiat pentru această reținere tradițională: când încercai să eviți anumiți oameni în timpul călătoriei zilnice, la rutina ta cotidiană se adăuga un nou și nedorit nivel de stres.

În ultimele zile o văzuse pe Emmie de mai multe ori, de la distanță. Se învățase să o găsească rapid în mulțime, ca o hienă care identifică fără greș antilopa rănită, dar cu intenții mult mai puțin sinistre, evident. Însă pe Iona nu o văzuse deloc. Ceea ce era bizar, fiindcă ea era de obicei constanta acestor drumuri.

Pentru prima dată în acea săptămână, Sanjay a avut grijă să urce în trenul cu care mergea Iona de obicei dimineața și s-a dus direct la vagonul 3. Astăzi era hotărât să o găsească, să-i ceară mii de scuze și să-i explice că nu credea nimic din lucrurile dureroase pe care i le spusese. Că îi plăcea că Ionei îi păsa de el și de viața

lui și era binevenită să se amestece oricând voia. De fapt, avea s-o încurajeze s-o facă. Avea nevoie de ajutorul ei.

Ionei putea să-i spună că nu mai dormise ca lumea de luni bune și că stresul și oboseala copleșitoare îl făceau iritabil și irațional, motiv pentru care o repezise și pe ea. Putea să-i spună de atacurile de panică și de faptul că trăia cu frica permanentă că putea să facă unul în orice clipă, iar această frică era mai debilitantă decât atacurile în sine.

Poate Iona avea să știe ce trebuia să facă. Și probabil că l-ar ajuta chiar și numai să vorbească despre asta. Nu voia să discute despre problema aceasta cu nimeni de la muncă, fiindcă dovedea, desigur, că era complet incapabil să facă față chiar naturii fundamentale a slujbei. Era un mare ratat. Normal că Emmie nu era nicidecum de nasul lui. Bărbații ca Toby nu făceau atacuri de panică. Dimpotrivă. Probabil că făcea regulat atacuri de vanitate.

S-a dus către locul Ionei. Era gol. De fapt, era singurul loc liber din vagon. A adăstat pe lângă el, întrebându-se dacă nu era cumva o lipsă de respect să se așeze acolo.

— E clar că nu vine, a spus o voce cunoscută.

— A, salut, Piers, a zis Sanjay lăsându-se în scaun și simțindu-se ca un curtean obraznic așezat pe tronul gol. Nu cred că te-am văzut vreodată în blugi. Aveți zi de ținută relaxată la birou, sau ce?

Piers i-a răspuns după o lungă tăcere.

— Am fost concediat. Mă rog, disponibilizat.

— Vai de mine! Îmi pare rău, a spus Sanjay, groaznic de jenat.

Cu toate că nu îl avea foarte tare la inimă pe Piers, nu dorea nimănui așa ceva.

— E-n regulă, a zis Piers cu o mutră care spunea exact opusul. De fapt, s-a întâmplat cu ceva timp în urmă. În ianuarie. Sunt aproape trei luni de când nu mai am serviciu.

Sanjay a rămas mască. În tot acest timp îl văzuse pe Piers în tren, etalându-și ostentativ succesul și privilegiile de bărbat alb, cu costumele lui elegante și toate accesoriile-simbol al statutului său social, iar el, de fapt, *se prefăcea că face naveta*. Sanjay a tras înapoi filmul în mintea lui, reexaminându-l într-o lumină nouă.

Poate că Piers nu etala nimic. Poate că pur și simplu asta voise el să vadă. Oare se făcea și el la fel de vinovat de gândire stereotipică, la fel ca toată lumea? Gândul i s-a înfipt în minte ca o așchie care se infecta.

— Atunci de ce ai luat trenul atâta vreme? a întrebat el.

Piers a oftat. Parcă se *micșorase* de când îl văzuse Sanjay ultima dată, în urmă cu o săptămână. Se prăbușise spre interior, ca un acordeon cu tot aerul stors din el. Sau poate că și mărimea era o chestiune de opinie personală.

— Sunt așa de multe motive, a spus el. Fiindcă nu am vrut să mă considere copiii și Candida un ratat. Fiindcă nu am vrut să accept nici eu că *sunt* un ratat. Dar în primul rând pentru că am crezut că pot repara situația. S-a dovedit că nu pot. N-am făcut decât să înrăutățesc lucrurile.

Sanjay a dat din cap, simțindu-se puțin depășit de situație. S-ar fi simțit mult mai în largul lui dacă Piers i-ar fi mărturisit că avea cancer testicular. Măcar acela era un domeniu familiar, iar cancerul testicular avea o medie de supraviețuire pe o perioadă de cinci ani de 95%. Era un tip de cancer care rareori îi provoca insomnii. Și cu toate că din punct de vedere estetic nu era ideal, bărbații puteau funcționa foarte bine și cu un singur testicul. Multă lume nu știa asta.

— Și acum unde te duci? a întrebat Sanjay, simțindu-se un pic vinovat că îl plăcea mult mai mult pe Piers acum, când era vădit nefericit și la pământ.

— Sunt aici doar fiindcă speram să dau de Iona. Nu am numărul ei de mobil și vreau neapărat să vorbesc cu ea fiindcă… mă rog, fiindcă așa. Sincer să fiu, speram să apelez la serviciile ei profesionale, a spus Piers. Știi tu, ca terapeut. Ai tu numărul ei?

— Nu, nu îl am. La drept vorbind, și eu o caut. Mă întreb unde o fi, a spus Sanjay.

Nu se putea să fie vina lui. Oare îl evita și ea pe el, fiindcă fusese așa de mitocan cu ea? Doar nu era chiar așa de sensibilă, nu?

Emmie

Trenul de 8:08, Thames Ditton – Waterloo

Emmie a scos plăcinta din cuptor și a pus-o pe masa din bucătărie, pe care deja o pregătise pentru două persoane. Rețeta aceasta îi amintea întotdeauna de mama ei. O simțea lângă ea când tăia morcovii, ceapa și țelina. *Ai grijă la degete, Emmie. Nimeni nu vrea să găsească un deget în plăcinta ciobănească. Decât dacă e degetul ciobanului. Ha-ha.*

Emmie încerca să mănânce mai puțină carne, pentru binele planetei, dar Toby refuza să renunțe de tot la ea. Îl interogase pe măcelarul local despre acest miel și el o asigurase că, deși scurtă, viața mielului fusese incredibil de fericită, petrecută păscând iarbă grasă și organică, pe un câmp din Devon, cu vedere la ocean. Apoi rânjise, ceea ce a făcut-o să se întrebe dacă nu cumva făcea mișto de ea.

De obicei, Emmie nu avea timp să gătească în timpul săptămânii, dar azi lucrase de acasă, așa cum începuse să facă tot mai regulat.

Toby era cel mai mare fan al muncii de acasă. Spunea că naveta era o relicvă din era dinaintea internetului. O inutilă pierdere de timp, energie și bani, ca să nu mai vorbim despre faptul că era o sursă de poluare și una din cauzele schimbării climatice.

Când el și Bill, partenerul lui de afaceri, porniseră firma de consultanță în IT, căzuseră de acord că un sediu ar fi fost o cheltuială fără rost. Acum lucrau pentru ei vreo douăzeci și ceva de tocilari IT-iști, majoritatea tineri fără gust vestimentar și cu o igienă personală îndoielnică, dar toată lumea lucra de acasă, mai puțin atunci când mergeau la clienți. Țineau mare parte a ședințelor prin videoconferințe, iar când aveau nevoie de întâlniri „față în față“, închiriau spațiu într-unul dintre numeroasele centre de lucru comune care apăruseră în zonă.

Toby era întotdeauna cu un pas înaintea tuturor.

— Toby! E gata cina! a strigat ea.

— Arată senzațional! a spus Toby aplecându-se s-o sărute pe ceafă. Îmi place de mor când nu trebuie să te împart cu serviciul tău.

Cât au mâncat, Toby i-a povestit o întâmplare cu unul dintre clienții lui și un sistem cu o misterioasă defecțiune, un cablu de rețea și un cățel pufos.

— Și? Ziua ta cum a fost? a întrebat el.

— Bună, a răspuns ea. Doar că nu prea îmi place proiectul ăsta cu pasta de dinți. Îmi doresc mult de tot să îmi ofer serviciile unor organizații caritabile, să mă ocup de un proiect care să merite, dar presupun că sunt doar ridicol de idealistă.

— Aiurea! a spus Toby luând-o de mână. Idealismul e unul dintre lucrurile pe care le iubesc cel mai mult la tine. De fapt, mi-a venit o idee. Voiam de mult să vorbesc cu tine despre ea.

Emmie l-a văzut că reușea cu greu să-și stăpânească entuziasmul, care ar fi trebuit să fie contagios, dar în schimb a alarmat-o puțin. Ideile lui Toby puteau fi legate de orice, de la văruitul băii de la parter la datul cu parapanta în Alpi și tot felul de alte nebunii între aceste două extreme.

— Spune, a zis ea.

— Știi cât de mult îți place când nu trebuie să te duci la birou? a spus el.

Nu era tocmai adevărat. Toby era mult mai încântat când ea lucra de acasă, dar n-a vrut să-i strice buna dispoziție corectându-l. A încuviințat.

— Păi, eu zic să îți faci firma ta, a spus el. Dă-ți demisia. La compania aia nu ai niciun viitor — e clar că nu ești pe radarul lor și tu detești să lucrezi acolo. Poți să lucrezi de acasă pe post de consultant. Te ajut eu să începi — doar am făcut-o și pentru firma mea —, înregistrarea firmei, chestiile legale și fiscale. Îți închipui? Fără șefi! Ai putea să-ți alegi clienții pe sprânceană, doar cei care îți împărtășesc filosofia. Ca mine! Aș putea fi primul tău client! Și scapi de naveta nenorocită ca să ajungi la un birou arhaic. Odată

ce o să înceapă să vină banii, putem construi un mic birou în fundul grădinii. Până atunci putem să îl împărțim pe al meu.

S-a lăsat pe spătar și i-a zâmbit larg, încântat.

— Aha, a spus ea, complet luată prin surprindere.

Era evident că Toby se gândise îndelung la fiecare detaliu al planului lui. Chiar nu voia să îi strice cheful, dar ceea ce sugera el presupunea o schimbare foarte mare.

— Nu știu ce să zic, Toby. Nu-mi detest deloc serviciul. Ba chiar în cea mai mare parte îl iubesc. Doar câteva aspecte mă nemulțumesc. Îmi place să mă duc la birou. Am prieteni grozavi și acolo și chiar și în tren. Cred că mi-ar fi dor de mersul la birou, a spus ea alegându-și cu grijă cuvintele și descoperind că erau adevărate.

— Of, Emmie, a spus Toby privind-o de parcă îl dezamăgise, de parcă nu era femeia care crezuse el că era. Nu mai gândi așa *mărunt*. Ai și tu puțină ambiție, puțin curaj! Nu ai fost votată la balul de absolvire „Fata cu cele mai mari șanse să schimbe lumea"? Păi, nu prea schimbi nimic la agenția aia insignifiantă, nu?

Emmie îi spusese povestea aceea când era beată. Știuse pe loc că făcuse o greșeală, dar nu se așteptase ca el să o folosească pentru a o întărâta în felul acesta.

— Crezi că Richard Branson a spus vreodată *Nu pot sub nicio formă să înființez Virgin Records, fiindcă mi-ar fi dor să stau la taclale în chicinetă cu niște ratați*? a continuat Toby.

Probabil că avea dreptate și era tare atent din partea lui că stătea să o asculte plângându-se și să îi pese așa de mult de fericirea ei, însă Emmie tot se simțea puțin rănită de felul în care o imitase, de tonul batjocoritor și de disprețul nepăsător cu care vorbise despre colegii ei. Și de ce credea că nu avea niciun viitor? Ea se considerase întotdeauna o femeie de succes. Ba chiar unul dintre jucătorii de top din profesia ei. Oare se mințise singură? Oare vedea el ceva ce nu vedea ea?

În noaptea aceea, Emmie a stat în pat, fără să poată dormi, sucind și răsucind în minte propunerea. Ar fi trebuit să se simtă încurajată de încrederea lui Toby în ea; în schimb, se simțea ca o

ratată, care nu era „pe radarul" angajatorilor ei. Cuvintele pe care le înghesuise în cel mai întunecat colț al memoriei ei îi tot răsunau zeflemitor în minte. *TE CREZI MARE DEȘTEAPTĂ, DAR ȘTIM CU TOȚII CĂ EȘTI O IMPOSTOARE.* Își spusese că mesajul a fost scris de o persoană invidioasă pe ea, dar poate că era o persoană pur și simplu sinceră, care spunea ceea ce gândea toată lumea.

Ideea de a-și înființa firma ei și de a face un salt curajos în necunoscut ar fi trebuit să fie extraordinar de palpitantă, deci de ce avea senzația că lumea ei se făcea tot mai mică în loc să se facă tot mai mare? De ce gândul de a nu mai face drumul până în oraș, de a nu-și mai vedea colegii sau gașca din tren o întrista așa de mult? Ba chiar o înspăimânta puțin? Era, cumva, o mare lașă?

În astfel de momente îi era lui Emmie cel mai dor de mama ei. Își iubea tatăl, dar nici înainte să se mute în California nu avuseseră niciodată genul de relație în care să-și împărtășească grijile și problemele. De la moartea mamei, avuseseră un pact nescris ca fiecare interacțiune a lor să fie cât mai veselă posibil, ca să compenseze durerea din sufletul fiecăruia dintre ei.

Emmie știa cu cine voia să discute toate acestea, în cine avea încredere că avea să-i dea sfaturile cele mai de bun-simț: Iona.

Emmie ședea în tren la masa ei obișnuită, dar locul din fața ei era gol. Să fi fost doar o coincidență sau știa toată lumea că era locul Ionei? Și unde era Iona? Acum, că se gândea mai bine, Emmie n-o mai văzuse de mult. Nici pe Sanjay.

Trenul a oprit în Surbiton și Emmie s-a uitat pe geam ca să vadă dacă nu îl zărea pe peron pe Piers. Nici el nu era acolo și nici pe el nu-și amintea când îl văzuse ultima dată. Ce bizar! S-a simțit ca într-un film de genul *Dincolo de uși,* în care undeva, într-un univers paralel, același tren mergea pe aceleași șine, cu toată gașca la bord, dar fără ea.

— Emmie? i-a întrerupt o voce viziunea. Emmie te cheamă, nu? Prietena Ionei? Eu sunt Martha.

— A, bună, Martha. Da, sigur că te țin minte. *Romeo și Julieta,* a spus Emmie.

— Crezi că Iona s-ar supăra dacă m-aș așeza pe locul ei? a întrebat Martha, mutându-se de pe un picior pe altul, de parcă cerea voie unui profesor să se ducă la toaletă.
— Sigur că nu! a spus Emmie. La urma urmelor, ea nu e aici. De fapt, n-am mai văzut-o de o mie de ani.
— Nici eu, a zis Martha. Mor de nerăbdare să-i spun vestea cea mare!
— Nu poți să mi-o spui mie? a întrebat Emmie.
— Ba da! Am primit un rol în piesă. De fapt, am primit *rolul cel mare*. Julieta, a spus Martha cu un zâmbet larg, care i-a transformat pe loc chipul, care brusc nu mai arăta asimetric.
Ba chiar, pentru o clipă, a fost de-a dreptul superb, ca al unei Julia Roberts tinere.
— Vai de mine, dar asta e extraordinar! Felicitări! Iona o să fie teribil de mândră de tine! a spus Emmie.
— Știu! a răspuns Martha. Și am mare nevoie de ajutorul ei ca să învăț rolul, fiindcă, știi tu, e actriță profesionistă.
— N-am știut, a spus Emmie. A fost în Royal Shakespeare Company sau ceva similar?
— Probabil, a răspuns Martha. În orice caz, e o instructoare excelentă. Mult mai bună decât profesorii noștri de teatru.
— Ei, mă tem că eu nu sunt, a spus Emmie. Dar dacă vrei, pot să te ajut să-ți înveți replicile.
Emmie a văzut că în Martha se dădea o luptă între dorința de a-și învăța rolul și jena de a racola ajutorul unei persoane practic necunoscute.
— Ăla e textul? a întrebat arătând spre hârtia din mâna Marthei.
După o scurtă ezitare, Martha i-a întins-o.
— Mulțumesc, a spus zâmbind timid. Tu ești doica, da? Iar eu sunt Julieta, evident.
— O, Doamne, Doamne! Unde-i păsărica? A, iat-o![10] a spus Emmie, deși vorbele nu păreau să aibă cine știe ce logică, dar cine era ea să-l contrazică pe Shakespeare?
— Doică, cine m-a chemat? a răspuns Martha.
— Chiar maica ta, a zis Emmie.

Dacă n-ar mai face naveta, i-ar lipsi aceste momente. Toate acele interacțiuni pasagere, dar înduioșătoare, cu multitudinea de persoane care îi alcătuiau fiecare zi. Barista de la cafeneaua din gară, portarul de la birou, vânzătorul de ziare cu care stătea de vorbă în fiecare dimineață. Toți o făceau să se simtă conectată la lumea din jurul ei, parte a ceva mult mai vast.

Of, Iona, unde ești?

[10] William Shakespeare, *Romeo și Julieta*, Traducere din engleză de Șt. O. Iosif, Ediție revizuită, introducere și note Dan Amedeu Lăzărescu, Editura Pandora M, București, 2009, actul I, scena a III-a, pag. 61.

Piers

Trenul de 8:13, Surbiton – Waterloo

Piers n-a avut noroc să dea de Iona nici de data asta. Trenul a tras în gara Wimbledon și s-a gândit o clipă să coboare și să se întoarcă acasă, dar, fiindcă oricum nu avea nimic de făcut toată ziua, mai bine rămânea aici, cu Martha, Emmie și Sanjay până la Waterloo, de unde trenul făcea cale întoarsă.

Acum, că toți știau adevărul despre el, Piers se simțea mult mai în largul lui cu gașca din tren și era recunoscător că nu păreau să-l judece prea aspru. Îl făcea să se întrebe de ce permisese minciunii să îi otrăvească sufletul atâta vreme.

S-a uitat pe geam și l-a zărit pe David pentru o clipă, apoi a dispărut iar în mulțime. S-a urcat în vagonul 3 și a venit spre ei, găsindu-și loc la masa de alături.

— Auzi, David, tu ai mai văzut-o pe Iona? a întrebat Emmie, dând glas prima întrebării pe care se pregăteau cu toții să o pună.

— Să știți că nu am mai văzut-o de mai bine de două săptămâni, a răspuns el. E în vacanță?

— Sunt sigură că ne-ar fi zis dacă pleca undeva, a spus Sanjay. Nu e tocmai genul secretos.

Toate fețele din jurul lui Sanjay aveau diverse grade de încruntare. Și-a dat seama că fiecare dintre ei era spița unei roți, dar Iona era centrul, axa, iar fără ea, ei toți, ca grup, nu aveau absolut niciun sens și prea puține în comun. Dacă Iona nu mai apărea niciodată, oare cu timpul aveau să ajungă să nici nu se mai salute? Sigur că nu. Mă rog, nu imediat.

— Credeți că e bolnavă? a întrebat Martha. Că, dacă ești așa bătrân ca ea, bolile se pot înrăutăți rapid. Buni a mea mergea în fiecare săptămână la bingo, la Zumba și la aqua aerobic, apoi a făcut pneumonie și după două săptămâni s-a dus.

— *Așa bătrân?!?* Dumnezeule mare, păi Iona e probabil cu vreo zece ani mai tânără decât mine. Sunt aproape sigur că nu are nici 60 de ani, cu toate că normal că nu am îndrăznit niciodată să întreb, a spus David.

Gândul de a o întreba pe Iona câți ani avea a părut să-i îngrozească pe toți.

— Îmi pare rău de buni a ta, Martha, a spus Emmie, dar am o bănuială că Iona e făcută din material mult mai oțelit. Doar o *catastrofă* ar opri-o să se ducă două săptămâni la birou. Cu atât mai mult trebuie s-o găsim. Dar nu știu cum.

— Eu când nu știu ce să fac mă întreb *ce ar face Iona?* a zis Martha.

— Și eu la fel, a spus David. Cine-ar fi crezut că o să ajung să iau decizii cruciale pentru viața mea luându-mă după o lesbiană excentrică? Dar pare să funcționeze.

A urmat o tăcere apăsătoare și Piers și-a imaginat că toți se întrebau ce ar face Iona.

— Martha, ești genială, a spus Sanjay. Emmie, Piers, mai țineți minte ziua în care ne-am cunoscut? Când ne-am cunoscut cum se cuvine, vreau să zic.

Au încuviințat din cap.

— Ei, *asta* ar face Iona.

Sanjay s-a ridicat în picioare, puțin emoționat, a tras adânc aer în piept, apoi a strigat:

— CINE DINTRE VOI O CUNOAȘTE PE IONA? a întrebat.

Sute de ochi s-au întors către el.

— E femeia care poartă haine ieșite din comun. Înainte să știu cum o cheamă, îi spuneam Doamna Curcubeu, a adăugat Sanjay.

— Eu îi spuneam Nebuna cu Câinele, a zis Piers. Din cauza câinelui ei, Lulu, și a faptului că e cam… excentrică.

— Ba e Doamna cu Poșeta Magică, a continuat Martha, fiindcă din geanta aia ies mai multe lucruri decât e posibil în acest univers. Plus că are daemon.

— Sau Muhammad Ali, a spus un bărbat care stătea în spatele lor și pe care Piers l-a recunoscut ca fiind publicul Marthei la prima ei repetiție cu *Romeo și Julieta*.

De ce Muhammad Ali? Piers n-o putea pricepe pe asta în ruptul capului, dar fiecare cu păsărica lui.

— Dacă știți despre cine vorbim, ridicați mâna, a spus Sanjay.

S-a ridicat o pădure de mâini.

Pentru o clipă, Piers s-a întrebat cum l-ar descrie pe el. Era sigur că nu ar fi fost deloc măgulitor. Și câtor oameni le-ar păsa dacă ar dispărea el? Probabil că niciunuia, cu posibila excepție a Marthei. Și, desigur, a copiilor lui.

— Mulțumesc! a spus Sanjay. Și acum vă rog să rămâneți cu mâna sus dacă ați văzut-o pe Iona în ultimele două săptămâni.

Una câte una, toate mâinile s-au lăsat în jos.

— Are cineva numărul de telefon al Ionei? a întrebat Sanjay.

Răspunsul a venit sub formă de clătinări de cap și *Nu, scuze* mormăite.

Sanjay s-a așezat la loc, descurajat.

— N-a mers la fel de bine ca atunci când Iona a făcut la fel, a zis.

— David, tu îi dăduseși vreo poreclă Ionei? a întrebat Martha. Înainte s-o cunoști.

— Știi ce? Da, îi dădusem, a răspuns el.

Toți s-au întors spre el. Până în acel moment, Piers uitase complet că era și el acolo.

— Îi spuneam „Femeia din tren“, a zis David.

— Cât de… original, a spus Piers.

— Știu cum o putem găsi! a spus Emmie. Nu pot să cred ce proastă sunt! Fizz lucrează cu ea. O sun pe Fizz.

— Vorbești cumva despre *acea* Fizz? De pe TikTok? a întrebat Martha cu ochii cât farfurioarele de dulceață, de parcă Emmie spusese că îl sună pe Bill Gates sau Richard Branson.

— Îhî, a spus Emmie tastând cifre pe mobil. Salut, Fizz! Emmie sunt. Sper să mă poți ajuta cu ceva. Sunt îngrijorată din cauza Ionei. N-a mai văzut-o niciunul dintre noi de săptămâni în șir. Știi cumva dacă a venit la serviciu?

O urmăreau toți cu sufletul la gură pe Emmie, care spunea cuvinte precum *Nu!* și *Nu pot să cred că a spus așa ceva! Ce porcărie* și *Nu?* Apoi o explozie de hohote de râs și *Tipic Iona!*

— Fizz? a spus David. E diminutiv de la Felicity sau Fiona? Nu pot să cred că există vicar respectabil care să permită ca un copil să fie botezat Fizz!

În cele din urmă, Emmie a închis telefonul și s-a întors spre ei.

— Ei, asta explică totul, a spus ea, prelungind fără niciun motiv suspansul, ca jurații de la *Dansez pentru tine* — la care Piers se uita doar pentru că îl obliga Candida, bineînțeles.

Și fiindcă unele dansatoare erau bune rău.

— Ce? au întrebat în cor.

— Și-a dat demisia acum aproape trei săptămâni, a spus Emmie.

— Dar adoră serviciul ăla, a zis Piers. N-are nicio noimă.

— Fizz spune că redactorul-șef a chemat-o la el în birou. Cică a lăsat dinadins ușa deschisă, ca s-o umilească public. I-a spus că urma să-și împartă rubrica cu un bou de 22 de ani — așa i-a zis Fizz, nu eu — pe nume Dex, ca să *o scuture puțin de praf* și s-o aducă și pe ea în secolul XXI, *târâtă de păr, dacă era nevoie*.

— Îmi închipui că vestea nu a fost primită prea bine, a comentat Piers.

— Deloc, a spus Emmie. Cică l-a făcut „pi…“ proastă, știți voi. Apoi a spus ceva de genul *Nu, pardon, îmi retrag cuvintele. Am întâlnit multe, multe „pi…“ la viața mea și toate aveau o doză mai mare sau mai mică de farmec și personalitate. Ba unele erau de-a dreptul senzaționale. Aș jigni „pi…“ dacă aș zice de tine că ești o „pi…“, chiar și proastă. Ești o PUȚĂ BLEAGĂ*. Și a plecat valvârtej. Și apoi Fizz a plecat și ea valvârtej, fiindcă oricum era acolo numai pentru că o iubește pe Iona.

De obicei era destul de liniște în vagon, cu excepția mesei Ionei, desigur, dar în acest moment tăcerea era așa deplină, că ai fi auzit și cum cade un bold pe podea. Niciun foșnet de ziare ori muzică ieșind miniatural din căști, ori glasuri drese discret. Parcă toată lumea asculta povestea despre izbucnirea Ionei.

— Să-mi trag una, a spus Sanjay. Fizz nu are numărul ei?

— Iona a trebuit să-și lase mobilul, fiindcă era de la firmă, a spus Emmie. Fizz a încercat să obțină de la HR numărul ei de acasă, dar au refuzat să i-l dea, pe motiv de protecția datelor.

— Fir-ar ale naibii de reguli de protecția datelor, a zis Piers.

— Să știți că există din motive foarte bine întemeiate, a spus David.

— Păi, și acum ce facem? a întrebat Martha.

— Cred că ar trebui să începem cu ce *știm,* a spus David.

Toată lumea s-a întors uluită spre el.

— Ce știm, a continuat el, devenind mai mare parcă pe măsură ce căpăta mai multă încredere în sine, acum, că era în centrul atenției, e că locuiește pe undeva prin apropierea gării Hampton Court. Așa că ce-ar fi să ne întâlnim toți acolo sâmbătă dimineață, la… hai să zicem 10, la cafeneaua de lângă gară și eu zic că îi putem da de urmă. Am să fac o listă cu toate magazinele, cafenelele și restaurantele locale pe care le-ar putea frecventa, le împărțim între noi și mergem să întrebăm dacă o cunoaște cineva.

— Excelentă idee, Paul! a spus Piers.

— David, a spus David.

Piers și-a dat palme-n gând. De ce naiba tot uita cum îl cheamă? D.A.V.I.D. îi aluneca din memorie ca pe ulei, fără să rămână niciodată bine înfipt acolo.

— Pot să imprim o poză de-a ei de pe internet — deși multe sunt foarte vechi — și o putem arăta oamenilor, cum fac ăia la *Crimewatch*[11], a spus Piers.

— Uită-te și pe site-ul teatrului Royal Shakespeare Company, a spus Emmie. S-ar putea să aibă un portret de pe vremea când juca.

Piers s-a uitat în jur, la toate spițele roții, care acum se învârtea cu eficiență și se pusese în mișcare, și era tare fericit că era și el una dintre ele.

[11] Emisiune britanică produsă de BBC, care reconstituie crime majore nesoluționate, pentru a obține de la public informații care ar putea ajuta la rezolvarea cazului.

Iona

Dacă un copac se prăbușește în pădure și nu e nimeni în jur să îl audă, căderea lui mai face zgomot? Dacă o persoană nu are serviciu și nu e plătită, mai are ea vreo valoare?

Un lucru era sigur: Iona se simțea inutilă. Gata? Acesta era sfârșitul vieții ei productive? Avea să petreacă următorii treizeci de ani uitându-se la seriale vechi în pijamale de finet în carouri, spionându-și vecinii și bând vin pentru gătit din ceașca de ceai?

Fusese o vreme când ideea de a nu se duce trei săptămâni la birou ar fi făcut-o să saliveze. Îi plăcuse mult gândul de a lenevi în pat până târziu, de a citi romane, de a călători și a se răsfăța. Dar trei săptămâni cu posibilitate de prelungire pe perioadă nedefinită erau o cu totul altă poveste. Păreau liniare și plicticoase. Nesfârșite. Fără noimă.

Iona încercase să creeze un fel de rutină: micul-dejun la 8:00, plimbat câinele la 8:30, aerobic cu Jane Fonda la 10:00, ceai cu Bea la 16:00, urmat de emisiunea-concurs de cultură generală prezentată de drăguțul ăla de Richard Osman etc., dar deja era cu moralul la pământ din cauza monotoniei repetitive a fiecărei zile. Păi, cum avea să se simtă după trei luni? Trei ani? Trei decenii?

Îi era dor de prietenii din tren, care deveniseră o parte așa de importantă a vieții ei. Se gândise chiar să ia trenul la ora ei obișnuită, doar ca să încerce să se simtă iar conectată cu lumea. Dar numai un țicnit ar face zilnic naveta în oraș fără să aibă un serviciu la care să se ducă.

Iona s-a întrebat dacă statutul de șomeră ar fi avut alt impact asupra ei dacă ea și Bea ar fi avut copii. Oare ar fi reușit să se lepede mai ușor de propriile ambiții, concentrându-și toată pasiunea și energia pentru a ajuta noua generație să înflorească? Poate că da. Dar uită-te la David — complet pierdut și pustiit în cuibul lui abandonat de copii. Poate că, dacă aveai copii, senzația

aceea de gol în suflet și inutilitate era doar amânată și apoi accentuată.

Jane Fonda continua să îi dea instrucțiuni, cu toate că Iona nu mai asculta de ceva timp. *Simți că-ți ard mușchii?* a țipat Jane la Iona, care nu mai simțea nimic, complet amorțită.

Iona mai fusese o singură dată așa de deprimată și imaginile de atunci — octombrie 1991, cele pe care reușise decenii la rând să le țină îngropate — îi tot țâșneau în minte, din senin. Se spăla pe dinți și brusc îi răsăreau în minte amintirea unui molar ce i se rostogolea prin gură și gustul metalic al sângelui. Săpa într-un strat de flori și o tăia o durere cumplită într-o parte — nu una nouă, ci amintirea coastelor rupte de șuturi cu un bocanc cu vârf oțelit. Cel mai rău era noaptea, când retrăia toată scena în vis. Iona, zăcând în rigola străzii Old Compton din Soho, deschizând ochii și văzând mucuri de țigări, ambalajul de la o ciocolată Bounty și curcubeul palid creat de stâlpul de iluminat reflectat într-un petic de ulei de motor.

Plecase doar pentru câteva minute de la petrecere, ca să fumeze o țigară. Nu fiindcă pe atunci nu puteai fuma în interior, ci fiindcă îi promisese Beei că avea să se lase. Nici acum nu știa dacă o așteptaseră anume pe ea, ori fusese un atac ocazional — în orice caz, rezultatul era același.

— Limbistă împuțită! Târfă lesbi! strigaseră la ea de pe trotuarul de vizavi.

Era obișnuită cu agresiunea verbală — partea urâtă a celebrității ei în creștere. Se întorsese să-i înfrunte, cu țigara într-o mână, și încet, fără grabă, a ridicat către ei degetul mijlociu de la cealaltă mână. Gaz pe foc.

Nu-și amintea cum a ajuns lungită pe stradă, dar își amintea senzația asfaltului rece și aspru sub obraz și ploaia de șuturi în spinare, față și abdomen. Își amintea că se făcuse ghem și închisese strâns ochii, dorindu-și cu disperare să se termine. Își amintea că auzise prohaburi deschizându-se și mirosul înțepător de amoniac al urinei, sunetul ei pleoscăind în jurul ei, acompaniat de râsete ca niște lătrături și căldura ei umedă îmbibând rochia pe care o împrumutase de la Christian Lacroix.

Apoi țipetele Beei. Își dorise cu disperare să-i spună să intre înapoi, în spațiul sigur al restaurantului, dar avea gura plină de sânge și un dinte scos, iar mandibula părea desprinsă.

— Am chemat poliția, ticăloșilor! țipase Bea. Lăsați-o în pace!

Și o lăsaseră, dar nu înainte să strige la frumoasa, scumpa de Bea cuvinte pe care nici măcar subconștientul ei nu suporta să și le amintească.

Iar Bea îngenunchease în stradă lângă ea, îi strecurase mâna sub obraz ca să i-l protejeze de răceala asfaltului și avusese grijă să n-o miște până la sosirea ambulanței. O auzise pe Bea rugându-se de trecători să-i dea o haină ca să o acopere pe Iona, care era scuturată de frisoane violente. Simțise că Bea o ținea de mână în ambulanță, șoptindu-i la ureche cuvinte de alinare, în timp ce Iona era injectată cu medicamente ce îndepărtau durerea, dar și, din fericire, realitatea.

— Ți-am zis eu că fumatul îți face rău, spusese Bea mângâindu-i părul.

Iona încercase să râdă, dar fusese imediat înghițită de neant.

Și atunci își dăduse demisia de la revistă, prea înfricoșată de ideea de a se întoarce în lume și de a-și continua viața atât de fățiș, în public, preferând să rămână în siguranța oferită de umbre. Dar se dăduseră peste cap s-o convingă să se întoarcă, îi trimiseseră flori în fiecare zi, mesaje și delegații formate din cei mai convingători angajați, cu promisiuni de măriri de salariu și prime și un șofer — Darren — care să le ducă și să le aducă de la evenimente, care să aibă grijă să fie în siguranță în coconul căptușit cu piele al Mercedesului lui.

Bineînțeles, Bea fusese cea care o readusese pe linia de plutire.

— Dacă renunți, câștigă ei, draga mea, spusese ea. Ei *vor* să ne umilească, așa că trebuie să pășim în lume cu capul sus. Vor să fim invizibile, așa că trebuie să fim văzute. Vor să ne reducă la tăcere, așa că trebuie să ne facem auzite. Vor să capitulăm, așa că trebuie să luptăm.

Și au luptat. Luptaseră pentru egalitatea vârstei consimțământului, pentru a ridica interdicția ca persoanele gay să se înroleze în armată și pentru abolirea Secțiunii 28.

Participaseră la paradele Gay Pride și militaseră pentru căsătoria între persoane de același sex. Și câștigase și lupta cu nicotina. Nu mai pusese niciodată țigara în gură, în mare parte datorită faptului că timp de mai multe săptămâni avusese mandibula legată cu sârmă ca să se vindece fractura.

Dar cum putea acum să lupte? Cu ce inamic ar trebui să lupte? Mama Natură? Trecerea timpului? Propriul ei corp trădător, aflat în continuu proces de deteriorare?

Nu putea rezolva această problemă influențând parlamentari, organizând marșuri de protest la parlament, împrăștiind broșuri prin cartiere sau adunând semnături pentru petiții. Nu putea rezolva nicicum această problemă. Nici ea, nici apriga, scumpa ei Bea.

Sanjay

Trenul de 9:10, New Malden – Hampton Court

Părea o dimineață obișnuită, dar, în același timp, total diferită.

În primul rând, era mai târziu ca de obicei, iar în al doilea rând, de la New Malden o luase spre sud, trecând pe lângă gări pe care în mod normal nu ajungea să le vadă: Berrylands, care era un nume înșelător de drăguț, având în vedere că părea să fie mai degrabă o stație de epurare a apelor reziduale, și apoi Surbiton. Și oamenii din tren erau altfel. Nu tu costume ori expresii ce trădau stresul constant, doar haine confortabile, entuziasm nestăvilit și o groază de copii zgomotoși. Excursioniști.

Sanjay se temea întotdeauna să nu întârzie. Probabil din cauza lui taică-su, care decidea întotdeauna în ultima clipă că uitase ceva crucial, ceea ce însemna că multe dintre amintirile din copilărie ale lui Sanjay erau cu toată familia așteptându-l înghesuită în mașină, mama lui uitându-se obsesiv la ceas și toți ajungând cu întârziere la nunți, meciuri de fotbal sau ceremonii de premiere la școală. În consecință, a luat un tren mult mai devreme decât era necesar și nu văzuse tot drumul pe niciunul dintre ceilalți.

Trenul s-a oprit la Thames Ditton. Și iat-o! Poate că și ea își luase o marjă de siguranță de douăzeci de minute. Încă o dovadă că erau făcuți să fie împreună. Tot restul vieții ar fi putut avea pe cineva cu care să stea de vorbă când ajungeau jenant de devreme la petreceri.

— Bună, Sanjay! a spus ea.

Ca de obicei, avea în mână o carte.

— Bună, Emmie! Și tu ai ajuns devreme, a zis el.

Avea ea ceva, de îl făcea să spună întotdeauna lucruri evidente. A făcut semn din cap către carte.

— Ce citești?

— *Fata din tren,* a spus Emmie.
— Ha! Ce coincidență! a zis Sanjay.
— De ce? a întrebat Emmie.
— Ăăă, fiindcă și tu ești o fată din tren, a spus el.
— Aha, a răspuns ea, uitându-se la el de parcă era cam tâmpit, ceea ce evident că era.
— Apropo de cărți, nu ți se pare că parcă suntem într-un roman de Agatha Christie? Ce palpitant! a spus ea, aplaudând, efectiv.
— Numai să nu se transforme în *Crima din Orient Expres,* a spus Sanjay.
— Exact! a zis ea. Mă rog, aș zice că e mai degrabă opusul *Crimei din Orient Expres*. Adică, în povestea aceea, toți pasagerii din tren au un motiv pentru care vor să omoare unul dintre personaje, dar în cazul nostru, cred că avem fiecare motivul nostru personal pentru care vrem să o găsim.
— Eu sigur am, i-a scăpat fără să vrea lui Sanjay. Tu?
— Da, a răspuns ea cu un aer nesigur care nu o caracteriza deloc. Am de luat o decizie foarte importantă și tare mi-ar plăcea să o analizez cu Iona. Tu?
— Ăăă, sincer să fiu, eu trebuie să îi cer scuze. Am fost impardonabil de mojic cu ea.
Lui Sanjay nu-i venea să creadă cât era de prost. Se prezenta singur într-o lumină deloc favorabilă. Tipul care e rău cu bătrânelele.
— Mă bucur că te-am regăsit, Sanjay. Mi-a fost dor de tine, a spus Emmie.
Îi fusese dor de el!
— Mi-a fost dor de voi toți.
Deci nu era deloc special.
— Nu te-am mai văzut în tren de nici nu mai știu când. Am început să cred că mă eviți! Apoi a dispărut și Iona, și Piers, și parcă eram în *Zece negri mititei,* în rolul uneia din ultimele victime.
— A, am lucrat de noapte o vreme, a spus el, ceea ce era adevărat, dar nu totalmente adevărat, desigur. Și presupun că ai auzit ce s-a întâmplat cu Piers, nu?

Emmie a dat din cap.

— Asta ca să vezi că nu știi niciodată ce se petrece cu adevărat în mintea oamenilor, nu-i așa? a spus Emmie.

La drept vorbind, lui Sanjay i se părea un mare noroc că Emmie nu știa ce se întâmpla în mintea lui. Și-a promis să nu o mai evite de acum. Nu conta că nu le era sortit să fie împreună. Putea să se împace cu acest gând. Chiar i-ar plăcea mult să fie prieteni. Nu trebuia decât să se învețe să nu și-o mai imagineze goală. Fir-ar, tocmai o făcuse iar.

— Am ajuns! a spus Emmie.

Trenul s-a oprit zgâlțâindu-se și parcă a scos un oftat ușurat.

— Să mergem să ne luăm o cafea cât îi așteptăm pe ceilalți?

— Sigur, a spus Sanjay, rugându-se ca universul să strice toate semnalele de pe traseu, ca niciun tren să nu mai ajungă la Hampton Court măcar vreo două ore.

De ce întârziau trenurile întotdeauna când încercai să ajungi urgent undeva și niciodată când sperai și tu să ai parte de câteva minute de intimitate în plus cu fata pe care o iubeai în secret? S-a corectat rapid: *cu fata pe care voiai s-o cunoști mai bine ca să legați o prietenie platonică*.

— Poți să mă pui la curent cu pregătirile de nuntă, a spus el, dându-și seama pe loc că vorbele care i-au ieșit pe gură erau o formă de autovătămare.

Putea la fel de bine să-și bage mâna în apă clocotită.

Pe trotuarul din fața cafenelei era o masă liberă, cu vedere directă către ieșirea din gară — perfect ca să îi aștepte pe ceilalți.

— Emmie, ocupă tu masa, a spus Sanjay. Îți iau eu cafea. Ce vrei?

— Un cappuccino cu lapte de soia, te rog, a spus ea. Dar poți să întrebi dacă cumva cafeaua provine din sistemul Fairtrade? Dacă nu, vreau un ceai verde.

Și după cum s-a dovedit, acestea au fost ultimele ei cuvinte, fiindcă atunci când a ieșit din cafenea, cu două cappuccino etice și o felie de chec cu banane cu certificare Fairtrade — fiindcă toată lumea iubește checul cu banane —, Emmie dispăruse.

Piers

Trenul de 9:45, Surbiton – Hampton Court

Viața lui Piers se îmbunătățise considerabil după *dimineața pierdută* așa cum îi plăcea să îi spună, fiindcă o făcea să pară aproape romantică, nu înfricoșătoare, cum era în realitate.

Candida își suflecase mânecile și preluase controlul pe toate fronturile, iar el se lăsa dus de val și făcea ce i se spunea. La urma urmelor, așa cum subliniase soția lui brutal, dar pe ton blând, *încercările lui de a repara lucrurile fuseseră un dezastru.*

Candida adunase toți banii rămași din pachetul de disponibilizare și îi băgase într-un cont de economii, cu dobândă mică și foarte sigur. El încercase să sugereze ceva cu randament mai mare, dar se alesese cu una dintre privirile ei sugestive.

În întâlniri pe care le descria ca fiind *necesare, dar umilitoare,* îi convinsese pe cei de la școala lui Minty și creșa lui Theo să renunțe la costurile pentru ultimul trimestru din acel an școlar, obținând astfel puțin spațiu de manevră ca să hotărască ce aveau să facă în viitor. Porsche-le dispăruse, desigur, și Candida vânduse și padocul lor vecinului de alături, care râvnea la el de ani buni. Poneiul lui Minty fusese mutat la școala de călărie locală, care o adăpostea și hrănea gratuit, deoarece elevii lor o puteau călări atunci când nu o făcea Minty. Banii din vânzarea padocului acoperiseră o bună parte din ipotecă. Și, în sfârșit, Candida acceptase că buticul ei avea să fie întotdeauna o gaură neagră ce înghițea bani, nu o sursă de venit, și era pe cale să îl vândă unei prietene al cărei soț era la fel de bogat și nesăbuit cum fusese cândva și Piers.

Candida plătea pe rând toate facturile pe care Piers le ascunsese în sertarul lui cu șosete, plătea pe cât posibil cardurile de credit și îi dădea lui Piers bani de buzunar. Piers accepta să fie tratat ca al treilea copil al soției lui. La urma urmei, asta merita. O mințise

luni bune și le pusese în pericol întregul stil de viață. Și era bizar de relaxant să cedeze altcuiva orice urmă de responsabilitate. Parcă se întorsese într-o copilărie sigură, protejată, așa cum nu avusese niciodată.

Peronul gării era mult mai pustiu decât în timpul săptămânii, așa că i-a fost ușor să o zărească pe Martha.

— Martha! a spus. Mă bucur mult că te-am prins singură. Voiam să-ți mulțumesc între patru ochi. Candida mi-a spus ce ai făcut în dimineața aceea. Eu nu-mi amintesc mare lucru. Probabil că te-ai speriat îngrozitor. Îmi pare nespus de rău. Sper că știi că niciodată nu aș fi…

A lăsat fraza în suspensie.

— Sigur, a spus Martha care, după expresia chipului, nu părea deloc să-l creadă. Serios, n-ai pentru ce să-mi mulțumești. Bine că ești în regulă. *Ești* în regulă, da?

— Normal! a spus Piers cu mult mai multă convingere decât simțea. De fapt, aș vrea să reîncepem meditațiile, dacă vrei și tu. Am nevoie să-mi umplu timpul cu ceva util!

Martha a zâmbit larg și a încuviințat. La apropierea trenului, Piers a stat la câțiva metri distanță de marginea peronului. Când s-a oprit, l-au întrezărit pe David prin geamurile groase, parțial opace.

Piers știa că îl chema David fiindcă, hotărât să nu mai uite iar, scrisese mărunt *David* cu pixul pe interiorul încheieturii mâinii, unde era ascuns de manșetă.

— Bună, David, a spus sigur pe el.

— Piers! Martha! a zis David. V-am păstrat locuri și ia uitați!

David a băgat mâna în rucsacul de lângă el și a scos un termos și pahare de plastic.

— M-am luat după tine, Martha, și mi-am spus *Ce-ar face Iona?* Deci băuturi!

A turnat ciocolată fierbinte în trei pahare, cu o expresie teribil de mândră, de parcă își prezenta creația personală juraților de la *The Great British Bake Off*.

— Martha, sper că pe mama ta nu a deranjat-o că vii azi cu noi, a spus el.

— Am o bănuială că a fost în al nouălea cer că ea și iubitul pot să umble despuiați prin casă și să flirteze toată dimineața, a spus ea. I-am zis că mă duc în parcul Wimbledon să mă văd cu niște băieți superbi, dar periculoși.
— Serios? a spus David puțin șocat. Nu i-ai spus mamei tale că ești cu noi?
— Doamne ferește. Și așa crede că nu sunt *o adolescentă normală*. Dacă i-aș zice că îmi petrec ziua cu o gașcă de bătrâni ca să căutăm o tanti Millie, l-ar suna imediat pe psihologul de copii, a spus Martha. Ar prefera de o mie de ori mai mult să fumez iarbă și să fac sex ca toți adolescenții.
— Nu e o tanti Millie, e terapeut de revistă — a spus Piers făcând cu ochiul — și mai ușor cu treaba cu *bătrânii*. Eu n-am nici 40 de ani, iar Sanjay și Emmie au abia 20 și ceva de ani!
— Ție ți s-o părea o vârstă practic embrionară, dar de aici — arătă spre ea — păreți antici. Scuze. Iar tu ești genul de om în mașina căruia suntem avertizați să nu urcăm nici dacă ne oferă bomboane.
— Ești sigură că n-ai prefera să fii în parc, cu niște băieți superbi, dar periculoși? a întrebat Piers. Trebuie să-ți părem teribil de plictisitori.
— Adevărul e că prefer să îmi petrec timpul cu adulții, a spus Martha. E ușor să discuți cu adulții. Știu care sunt regulile. *Strânge-le mâna ferm, cu încredere în tine. Prezintă-te. Privește-i în ochi. Evită subiectele controversate și nu înjura.* Simplu. Și în general, mă plac foarte mult. E *muuult* mai complicat să vorbesc cu alți adolescenți. În primul rând, nu poți să te duci, așa, la cineva și să începi să vorbești. Trebuie să știi unde se situează în ierarhia popularității în comparație cu tine, iar eu sunt aproape întotdeauna către fund. Și apoi, chiar dacă *poți* să vorbești cu persoana respectivă, trebuie să te strecori, cumva, în discuție fără să pari prea disperat și trebuie să fii la curent cu toate referințele și limbajul. Care se schimbă permanent. E un adevărat teren minat.
— Dumnezeule mare! a spus Piers.

Oare să fi existat toate regulile acestea și când era el la școală? Poate că da și el le înțelesese instinctiv.

L-au zărit pe Sanjay de cum au ieșit din gară la Hampton Court. Murmura ceva ca pentru sine și părea să spună *aluminiu, silicon, fosfor,* dar sigur nu putea fi asta.

— Ce-ai spus, Sanjay? a întrebat Piers.

— Ăăă, nimic, a răspuns Sanjay.

— Acum mai lipsește doar Emmie și suntem toată gașca, a zis Piers. Putem fi Cei Cinci Celebri[12]. Eu sunt Julian!

— Nu, tu ești clar Dick[13], a spus Martha.

Piers era oarecum convins că o spusese cu drag. Dar nu era sută la sută sigur.

— Emmie nu mai e, a spus Sanjay cu aer nenorocit.

— Cum adică nu mai e? a întrebat David.

— Adică, acum era aici, așezată la masa aia cât m-am dus să-i iau o cafea. Apoi, când am ieșit, nu mai era, a spus el.

— Of, Doamne. Era vorba că am venit aici să găsim oameni, nu să-i pierdem. Ai jignit-o cu ceva? a întrebat Piers.

— Nu, sigur că nu, a strigat Sanjay, teribil de jignit.

— Iartă-mă, a spus Piers. Doar că și eu pățeam mereu așa ceva la vârsta ta. Fetele își aminteau mereu că trebuie să se vadă urgent cu o prietenă la toaletă sau că trebuie să dea un telefon, sau să se ducă să-și ia ceva de băut.

Sanjay a mai mormăit ceva în barbă, ceva ce suna foarte mult a „Cred și eu".

— Din fericire, era întotdeauna prin zonă altă fată care să ocupe locul rămas vacant. Ha-ha. De obicei una mai bună. În fine, nu ai numărul lui Emmie? a întrebat Piers.

— Nu, de unde să știu că o să am nevoie de el? a spus Sanjay. Că doar era *chiar aici*! a arătat spre masa de lângă ei.

— Fraților, haideți să nu ne certăm, sunt sigur că o să apară, a zis David, cel mai improbabil lider, dar care — în lipsa Ionei — părea să fi preluat rolul. Și până atunci trebuie să fim o echipă dacă vrem să reușim.

[12] *The Famous Five* — serial britanic de aventuri, pentru copii, difuzat între 1978 și 1979.

[13] Dick — diminutiv de la Richard, dar și cuvânt de argou însemnând atât penis, cât și nesimțit, măgar etc.

Martha

Martha spera din suflet că aveau s-o găsească repede pe Iona, fiindcă fără ea toți ceilalți adulți păreau ba să se ciondănească mereu, ba să dispară. Crezuse toată viața că adulții aveau toate răspunsurile și doar ea încerca să navigheze prin viață fără necesarul manual cu instrucțiuni. Dar devenea tot mai evident că deseori și ei erau la fel de pierduți ca și ea. Nu era sigură dacă asta o liniștea sau o îngrozea. Oare toată lumea se prefăcea?

David avea un rucsac, ceea ce era antiteza stilistică a genții magice a Ionei și probabil că aparținuse cândva fiicei lui, fiindcă avea pe el un abțibild care declara „Îmi plac Backstreet Boys“ și poza unor tipi care arătau ca One Direction, dar cu tunsori oribile. A băgat mâna în el și a scos niște printuri.

— Așa, a zis el. Am făcut o listă cu toate magazinele, cafenelele și restaurantele locale. Fiecare dintre voi are subliniată o secțiune diferită a listei. Să sperăm că nu vom avea nevoie și de lista lui Emmie, dar dacă o să avem, și ea tot nu o să apară, o putem împărți între noi. Piers, ai pozele?

David a împărțit foile, fiecare cu numele lor scrise sus, cu majuscule, împreună cu una dintre pozele imprimate ale lui Piers. Mai lipsea să le dea tuturor o hartă, o busolă și pantaloni impermeabili, și ar fi fost exact ca în expediția de orientare în teren pe care o făcuseră în ultima excursie cu școala.

Martha s-a uitat la poza Ionei. Era mai tânără și îmbrăcată elegant, ca pentru un eveniment de gală, cu gene false exagerate, care aduceau cu niște miriapode prea bine hrănite și o diademă adevărată pe cap. Dar era, fără îndoială, ea. Sub brațul Ionei era suprapusă o poză cu un buldog francez, luată de pe undeva, de pe internet. Piers nu nimerise proporțiile și falsa Lulu era cam cât un labrador mare.

— Hai să facem împreună prima locație de pe listă, a zis David. În felul acesta ne putem pune de acord în privința celei mai bune

tehnici de abordare. Sper că îi vom da de urmă până după-amiază!

L-au urmat pe David în cafenea și când el s-a îndreptat spre tejghea, au rămas stingheriți în spatele lui, de parcă ar fi fost cei mai neverosimili și nearmonizați cântăreți de acompaniament din lume.

— Fiți amabil, a spus el.

Proprietarul cafenelei l-a privit bănuitor. Probabil credea că David era de la inspectoratul pentru igiena alimentară. Avea el un aer anume, asta era clar.

— Căutăm pe cineva și speram să ne puteți ajuta.

David i-a întins una dintre poze.

— A, e Iona! a spus proprietarul. Deși Lulu arată de parcă a pus pe ea niște kile serioase. Bine, eu vorbesc!

S-a bătut pe burta generoasă, pe care șorțul alb se chinuia s-o cuprindă.

— Vai de mine, ce noroc pe noi! Strașnic! a spus David, care uneori vorbea ca un prezentator de emisiuni pentru copii de pe vremuri. Știți unde locuiește?

— Undeva, pe malul râului, a răspuns proprietarul. Vânzătorul de presă de alături îi livrează ziarele. El o să știe să vă spună adresa exactă.

S-a oprit și l-a privit pe David cu ochii mijiți.

— Nu ești vreun recuperator sau ceva, nu?

— Nu, nu. Suntem prietenii ei. Ne facem griji pentru ea, a spus David.

— Nu pentru Iona trebuie să vă faceți griji, ci pentru Bea, a spus patronul. Iona e indestructibilă.

Martha se pregătea să întrebe de ce ar trebui să-și facă griji pentru Bea, dar David, dând dovadă de o fenomenală lipsă de curiozitate, se îndrepta deja spre ușă. Hercule Poirot și-ar fi smuls părul din cap.

David i-a recitat aceeași poezie și vânzătorului de ziare, care a scos un registru imens și l-a pus pe tejghea. A frunzărit paginile cu nume în ordine alfabetică până a ajuns la pagina cu „I“ și și-a

trecut degetul în jos peste lista de nume. Degetul s-a oprit în josul paginii, iar el s-a uitat la ei peste ochelarii de citit.

— Am adresa ei, a zis.

Toți s-au aplecat spre el.

— Dar mă tem că nu pot să v-o dau. Știți cum e cu protecția datelor… Îmi pare rău.

S-a oprit, cu degetul tot pe pagină, s-a uitat direct la Martha și ea ar fi putut să jure că *i-a făcut cu ochiul*. A bătut cu degetul de două–trei ori în pagină, apoi a închis registrul și l-a băgat la loc sub tejghea.

— Fir-ar să fie de treabă, a spus David la ieșirea din magazin.

Martha și-a dat seama că pentru el era înjurătura maximă pe care o rostise vreodată.

— Tocmai când credeam că o să fie ușor.

— Hurst Road, numărul 24, a spus Martha.

S-au holbat toți la ea.

— Am învățat să citesc rapid cu susul în jos ca să știu ce crede cu adevărat despre mine psihologul. Sinceră să fiu, nimic de bine. Dar așa cum știe toată lumea, informația e putere.

— Mda, nu sunt sigur că e tocmai etic, dar presupun că scopul scuză mijloacele, a spus David.

A băgat adresa în telefon și a început să facă faza aia pe care o fac bătrânii cu Google Maps, când se învârt în loc, iar și iar, cu ochii în telefon, încercând să-și dea seama în ce direcție trebuie s-o ia.

Până la urmă, a ridicat telefonul și l-au urmat cu toții, ca un grup de turiști în excursie. După vreo zece minute, erau la ușa Ionei.

Era o casă tradițională, veche și puțin ciudată, dar bine întreținută, ca și Iona. Prin fereastra din față, care avea ochiuri mici, aranjate ca un grilaj, Martha vedea sufrageria cu lambriuri de lemn, un șemineu, un pian vertical și un candelabru de sticlă ce atârna din tavan. Martha nu crezuse că lumea mai avea sufragerii. Avea insule de bucătărie, bar pentru micul-dejun și Deliveroo.

David a apăsat pe sonerie și au auzit-o pe Lulu lătrând tot mai tare, pe măsură ce se apropia în goana mare de ușă.

Martha s-a întrebat dacă vreunuia dintre adulți i se părea cam aiurea toată situația. Când descoperiseră că nu o văzuse nimeni pe Iona de săptămâni în șir, li se păruse normal să o caute, dar acum, că erau *aici,* părea puțin cam inoportun, ba chiar avea un vag aer de hărțuire. Poate că până la urmă chiar ar fi trebuit să găsească niște băieți frumoși, dar periculoși cu care să o ardă în parc.

Martha s-a întrebat dacă era singura care își ținea respirația așteptând să se deschidă ușa. Nimic. Doar Lulu lătrând la ușă. Sanjay s-a aplecat, a împins ușița fantei pentru scrisori și a tras cu ochiul înăuntru.

— Nu o văd nici pe ea, nici pe Bea. Dar n-are cum să fie departe, fiindcă nu ar lăsa-o prea mult singură pe Lulu, a spus el.

— Ai dreptate. Nu poți sta despărțit de daemonul tău, a spus Martha.

— Stați să văd dacă nu pot intra prin spate, a spus Piers.

Probabil că fața Marthei i-a trădat șocul, fiindcă a adăugat:

— Am învățat să sparg case când eram mai mic ca tine. Dar jur că nu am furat niciodată decât mâncare. Îți dai seama ce-or fi crezut oamenii ăia când descopereau că le intrase cineva în casă și vedeau că doar își făcuse un sendviș cu unt de arahide?

Dumnezeule, Piers nu era deloc așa cum părea. Martha și-a șters pe loc din minte imaginea pe care și-o formase despre copilăria lui Piers, petrecută într-un conac din piatră din Cotswold, cu una dintre acele imense mașini de gătit AGA, cu cuptoare multiple, cu o cămară cu provizii, o mamă care făcea dulceață în casă și o pereche de căței cocker spaniel asortați, cu nume aristocratice, care amuzau pe toată lumea, precum Jeeves și Wooster sau Gin și Tonic. Și a înlocuit această imagine cu… ce?

— Sanjay, poți să mă ajuți? a spus Piers. Nu mai sunt așa agil ca pe vremuri.

Sanjay l-a ajutat cu multă stângăcie să sară peste poarta din spate, făcută din lemn. David amuțise șocat la vederea acestei

nesăbuite ilegalități. Ceea ce probabil că era mai bine pentru toată lumea.

Și iar s-au pus pe așteptat.

Iona

Pe fereastra sufrageriei, Iona și-a zărit prietenii din tren, veniți la ușa ei. S-a ascuns după perdele, apoi s-a furișat iute în salonul din spatele casei, unde s-a așezat pe podea, cu spatele lipit de zid, s-a făcut ghem, ca să fie cât mai mică și invizibilă posibil, și a așteptat să nu se mai audă soneria.

Casa se cufundase în tăcere de niște minute bune și până și Lulu încetase să mai latre, așa că Iona a crezut că putea să se miște, însă chiar atunci, la glasvandul dinspre grădină a apărut un chip. Iona a început să țipe.

— Iona, sunt eu, Piers!

Tonul părea să fie strigat, dar volumul era înăbușit de sticlă.

— Deschide-mi ușa.

— Pleacă! a strigat și ea.

— Te rog! a implorat-o el.

Apoi, în stil tipic masculin și confirmând vechiul proverb cu lupul care nu-și schimbă năravul, a trecut la o tactică mai agresivă:

— Sau o să trebuiască să sparg geamul.

Iona a oftat și s-a dus să deschidă glasvandul, blestemând încăpățânarea arogantă a lui Piers.

— Ce vreți? a întrebat.

— Ne-am făcut griji pentru tine, Iona, a răspuns el. Voiam doar să vedem dacă ești bine.

— N-am nimic, a spus ea. Așa că puteți pleca.

— E clar că nu e așa, a zis Piers. În primul rând, ce *dumnezeu* ai pe tine?

S-a holbat la salopeta turcoaz din lycra, apoi a arătat spre gleznele ei.

— Jambiere, a spus Iona. Știi tu, ca puștii din musicalul *Fame*. *Aici începi să plătești. Cu sudoarea frunții!* a parodiat ea replica, folosind un accent american tărăgănat.

Piers s-a uitat la ea de parcă înnebunise de tot. Poate că așa și era.

— Făceam programul de aerobic al lui Jane Fonda. Ăla original, dar rămâne cel mai bun. Vezi? N-am nimic.

— Am auzit de serviciul tău, Iona. Îmi pare rău, a spus Piers.

Și cu acele vorbe, i-a spulberat bravada și i-a distrus șarada. Iona s-a lăsat la loc pe podea și a început să plângă. Piers s-a așezat lângă ea. Iona spera din suflet că nu avea să încerce s-o atingă.

N-a încercat, iar asta a făcut-o să-și dorească puțin s-o fi făcut.

— Știu cum te simți, a spus el.

Cum ar fi putut? El era în *floarea vârstei*. Mai avea decenii până să eșueze pe același țărm ca și ea. *Habar nu avea*.

— Am fost dat afară acum trei luni, a zis el.

— Glumești, cred, a spus Iona ștergându-se la nas cu dosul mâinii. Dar ai făcut naveta tot timpul.

— Mă prefăceam, fiindcă nu puteam să privesc adevărul în față. Îmi era prea rușine, a spus el.

Și la auzul acelor cuvinte, Iona a simțit că lumile lor separate s-au conectat pentru câteva secunde și a avut senzația caldă, mângâietoare că era văzută cu adevărat.

— Piers, tu ai uitat Prima Regulă a Navetei, a zis ea.

— Care-i aia? a întrebat el.

— Trebuie să ai un serviciu la care să te duci, a spus ea, și și-au zâmbit.

În holul de la intrare a răsunat din nou soneria, și Lulu s-a apucat iar de lătrat cu și mai mult aplomb.

— Crezi că îi putem lăsa și pe ceilalți să intre? Sigur te-au auzit țipând. Mă tem să nu cheme poliția, a spus Piers.

— Bine. Lasă-mă doar un minut, să mă spăl pe față, a zis Iona.

Când Iona și-a făcut apariția din toaleta de la parter, Piers deschisese deja ușa, și David, Sanjay și Martha intraseră pe rând în hol. Studiau cu toții peretele, care era acoperit de o imensă fotografie alb-negru înrămată, cu un șir de dansatoare de cancan în mărime naturală. Picioarele lor imposibil de lungi erau azvârlite în sus, printr-o învolburare de jupoane albe, bogat

încrețite. Toate purtau ciorapi negri opaci și chiloți identici albi, cu volănașe.

David se holba la una dintre dansatoare, chiar din mijlocul șirului. Capul lui era cam la nivelul sânilor ei, care erau presărați cu ștrasuri și modelați într-o neverosimilă formă conică.

— Iona, tu ești asta? a întrebat el arătând cu degetul spre perete.

— O, bravo, istețule! Ce ochi ai! a spus Iona, care descoperea că simpla prezență a prietenilor ei redeșteptase în ea ceva din vechea ei nerușinare. M-ai recunoscut după coapse?

— Nu, după față, a răspuns David îmbujorându-se.

— Acela e un spectacol pe care l-am ținut la Folies Bergère, când stăteam la Paris, a spus Iona.

— Nu prea arată a Shakespeare, a zis Sanjay.

— Normal că nu, a spus Iona. De ce ar arăta?

— Emmie mi-a spus că înainte să te faci… ziaristă, ai fost la Royal Shakespeare Company, a zis Sanjay.

— A, nu, aia e vina mea, a intervenit Martha. I-am spus lui Emmie că ai fost actriță și probabil că a presupus pur și simplu că ai fost la Royal Shakespeare Company.

Iona și-a zvârlit capul pe spate, râzând pentru prima dată de la *ziua aceea*. Parcă regăsea un vechi prieten, de care îi fusese tare dor.

— Hai că sunteți simpatici. Martha, eu ți-am spus că am fost *pe scenă,* iar tu ai presupus pe loc că am fost actriță! Nu, eu și Bea am fost dansatoare de cabaret — așa ne-am cunoscut, a spus Iona. Uite-o pe Bea. Bea de la Beatrice, dar și de la beatific.

Iona a arătat către superba dansatoare neagră pe care o ținea de umeri în poză. Toate celelalte fete se uitau fix în cameră. Iona și Bea se uitau una la alta.

— Așa. Dragilor, mergeți și instalați-vă confortabil acolo — a fluturat din mână spre salon — și vin și eu imediat.

De cum au dispărut din raza vizuală, Iona a rupt-o la fugă în sus pe scări și, gâfâind, a aplicat procedura „machiaj de cinci minute în caz de urgență“. Apoi a luat o eșarfă de mătase Hermès neagră cu argintiu și și-a ascuns părul într-un turban — mult mai simplu decât să încerce să îl aranjeze în viteză. Și-a pus o curea

lată din piele argintie peste halatul din catifea stacojie pe care-l aruncase deasupra ținutei de sport, și-a scos jambierele, și-a pus o pereche de saboți cu toc înalt… *et voilà!*

Iona a coborât în fugă înapoi în bucătărie și a făcut un ceainic de ceai Earl Grey, pe care l-a așezat pe o tavă, cu cinci ceșcuțe de porțelan și niște chec, apoi s-a dus în salon să fie gazdă pentru prietenii ei. *Capul sus, Iona,* și-a spus. Bea spunea că era crucial să păstrezi o atmosferă animată și veselă când aveai musafiri, fie ei și apăruți pe nepusă masă. Asta dacă voiai să mai vină, ceea ce bănuia că voia.

Piers, Sanjay, David și Martha studiau peretele pe care îl numea „Peretele Celebrităților“. Bea îl numea „Panoplia vanității Ionei“, ceea ce nu era frumos din partea ei.

Păreau să fie acolo sute de poze înrămate cu Iona și Bea în anii lor de Fete-Bombă, împreună cu tot felul de oameni extraordinari, de la Sean Connery la Madonna. Erau și niște goluri, ca niște dinți lipsă, acolo unde îi îndepărtase pe Jimmy Savile și Gary Glitter. Nu dorise să arunce asemenea artefacte istorice, așa că îi surghiunise în Sertarul Pedofililor, unde aveau să-și petreacă eternitatea încuiați împreună în întuneric. Ionei îi plăcea să creadă că orice acțiune are niște consecințe.

Prietenii ei s-au întors spre ea.

— Am auzit ce s-a întâmplat la tine la birou, Iona, a spus Sanjay. Cum te simți?

Iona a deschis gura ca să mintă și din ea s-a rostogolit adevărul.

— Groaznic, a spus. Păi, sunt *tânără*. Am doar 57 de ani. Sunt în *floarea vârstei*. Dar se pare că sunt de prisos. Irelevantă. Surplus inutil. Sinceră să fiu, nu știu cu ce să-mi ocup timpul.

— Iona, a spus Sanjay. *Nu* ești inutilă. Nu uita, ești unul dintre cei mai mari terapeuți de revistă din țara asta. Tu mi-ai spus asta! Și Emmie spune că rubrica ta e distribuită la greu pe toate rețelele sociale.

— Îți mulțumesc, dragul meu băiat — a spus ea —, dar realitatea e că sunt o impostoare. Singurul motiv pentru care am făcut vâlvă în ultimul timp e că am furat toate ideile de la voi. M-au

înlocuit cu o amibă pe nume Dex. Nu mai are nimeni nevoie de mine.

— Iona — a intervenit David pe un ton care i s-a părut Ionei foarte sever —, dacă ar fi adevărat, nu am mai fi aici. *Noi* avem nevoie de tine. Ne-a fost dor de tine. Uite ce efect ai asupra tuturor celor din jur! Mi-aș dori și eu așa ceva. Parcă alunec prin viață fără să las absolut nicio urmă. De multe ori lumea uită că m-a cunoscut și chiar dacă își amintește de mine, uită cum mă cheamă.

A urmat o pauză stânjenitoare, fiindcă nu știa nimeni ce să spună. Din fericire, David a continuat oricum să vorbească.

— Și-apoi cum să ne punem viețile în ordine fără tine? a întrebat el.

— Aiurea, a zis Iona. Nu aveți nevoie de mine ca să vă faceți ordine în viață. Spuneți și voi așa, ca să mă simt eu mai bine.

— Ba avem. Într-un fel sau altul, fiecare dintre noi e în belea până-n gât, a spus Martha. Mai ales adulții.

Pe Iona au emoționat-o așa de tare aceste vorbe, că s-a așezat pe sofa și a început să plângă din nou. Ceea ce era groaznic de enervant, fiindcă „machiajul de cinci minute pentru cazuri de urgență“ nu putea îndura nici măcar o ploicică, darămite șiroaie de lacrimi.

Prietenii Ionei s-au adunat stingheriți în jurul ei.

— Iona, tu ești acolo? a întrebat Martha încercând, bănuia Iona, să îi distragă atenția de la treaba cu hohotele incontrolabile de plâns.

— Da, a spus Iona întorcându-se spre portretul de deasupra șemineului, la care Martha se uita stăruitor. E de Julian Jessop. M-a pictat în 1988. Aveam 26 de ani și el trebuie să fi fost cu vreo treizeci de ani mai bătrân. Bea și cu mine tocmai veniserăm de la Paris și făceam oarece vâlvă prin societatea londoneză. I-am pozat în micul lui studio adorabil, de lângă Fulham Road, și cât picta am cântat amândoi în gura mare Queen și Sex Pistols. Tare bine ne mai distram împreună!

— Parcă i-am văzut recent anunțul mortuar, a zis Piers. Nu era un Don Juan notoriu?

— Ba da, a spus Iona. Pentru orice eventualitate, Bea mă punea să iau la mine spray paralizant de fiecare dată când mă duceam să pozez. Dumnezeu știe de ce îi suporta nevasta toate porcăriile. Pe mine mă adora, fiindcă toată lumea știa că eram lesbiană, deci nu eram o amenințare.

Iona a scos un snop de șervețele din cutia de pe măsuță și și-a suflat nasul.

— În fine, gata cu ale mele, a spus ea. Ia spuneți-mi, voi ce-ați mai făcut? Ce noutăți aveți?

— A dispărut Emmie, a spus Sanjay cu avântul unui om disperat să împărtășească informația cu prima ocazie.

— Nu te supăra, dar cred că exagerezi un pic, a spus David. Trebuia să vină azi cu noi și s-a întâlnit cu Sanjay, dar probabil că s-a răzgândit și s-a întors acasă.

— Dacă a fost așa, de ce nu și-a luat rămas-bun? a întrebat Sanjay, pe bună dreptate.

Emmie nu-i dăduse niciodată Ionei impresia că era prost crescută. Ba dimpotrivă.

— Sanjay, a zis ea cu cel mai blând ton posibil. I-ai zis tu ceva care a supărat-o?

— Și tu, Iona? Nu. Am zis *Vrei o cafea?* sau ceva pe-acolo, a spus Sanjay. Apoi, când am ieșit din cafenea cu cafelele și niște chec cu banane…

— Vai, ce-mi place checul cu banane, a spus Iona, sperând că poate Sanjay îl adusese cu el.

Martha i-a aruncat o privire.

— Scuze, nicio legătură cu ce vorbeam, a zis fluturând din mână ca să alunge vorbele ca pe un roi de muște agasante.

— Când am ieșit din cafenea, nu mai era, a spus Sanjay.

— La toaletă ai căutat-o? a întrebat ea.

El a dat ochii peste cap, exasperat.

— Ei, sunt convinsă că n-a pățit absolut nimic, dar n-ar strica s-o sunăm, ca să fim siguri.

— Dar nu avem numărul ei, a spus Sanjay, care, după părerea Ionei, arăta de parcă i se înecaseră corăbiile.

Nu era de mirare că Emmie o tulise. Probabil că se temea să nu se înece și ea.

Piers a întins mâna după ceainic ca să-și toarne încă o ceașcă de ceai și atunci Iona a văzut ceva pe încheietura lui. Un tatuaj?

— Ce înseamnă DIVAD? l-a întrebat ea.

Apoi și-a dat seama că îl citea pe dos. Scria „David“. Ce bizar!

Piers n-a răspuns; în schimb, i-a pus el o întrebare. Una la care Iona habar nu avea cum să răspundă.

— Unde e Bea?

Sanjay

S-au ridicat și s-au uitat la Iona, în tăcerea tot mai apăsătoare. Până la urmă, Iona s-a așezat și a tras adânc aer în piept.

— Mă întrebam când o să mă întrebați, a zis ea, apoi a mai urmat o pauză. Știți, nu e aici. Adevărul e că n-a mai fost de ani buni.

S-a oprit iar și s-a uitat lung la portretul de deasupra șemineului, ignorând cu bună știință privirile lor nedumerite, întrebătoare.

— Dar ai spus…, a spart Piers tăcerea insuportabilă.

— Nu, Piers, n-am spus niciodată. Doar ai presupus. Știi, trebuie să ai grijă când faci presupuneri despre viețile altora. Aș fi crezut că tu trebuia să știi asta mai bine ca oricine.

— Deci unde e? a întrebat Martha.

— Bea a fost diagnosticată acum vreo șapte ani cu Alzheimer cu debut precoce, a spus în cele din urmă Iona, rostind cuvintele pe îndelete, separat, de parcă fiecare necesita un efort monumental din partea ei. Uita de ceva vreme tot felul de lucruri: numele oamenilor, apoi cuvinte uzuale. O găseam înlemnită în fața mașinii de spălat, fiindcă nu reușea să-și aducă aminte cum se pornește și mă întreba același lucru de mai multe ori în aceeași zi.

Am crezut că de vină era menopauza, știți cum e. Nu, probabil că nu știți. Menopauza e vinovată de foarte, foarte multe lucruri, dar s-a dovedit că nu și de acesta. Am găsit modalități de a compensa pierderile de memorie: bilețele lăsate prin casă care să-i amintească Beei unde sunt diverse lucruri și ce planuri avea în ziua respectivă. Apoi, într-o seară, am primit un telefon de la vânzătorul de ziare de lângă gară. O găsise pe Bea plângând în fața magazinului lui. Nu își amintea cum să ajungă acasă.

Cu mâna tremurând, Iona și-a mai turnat niște ceai, a sorbit din el și s-a strâmbat.

— S-a răcit, a zis.

Niciunul dintre ei n-a scos o vorbă, temându-se să nu rupă vraja. Iona s-a oprit un minut–două, apoi a continuat:

— La scurt timp după aceea, am primit diagnosticul oficial. La început, am avut eu grijă de ea. Nu am mai ieșit aproape deloc în oraș, nu prea am mai primit nici musafiri. Presupun că atunci am pierdut legătura cu majoritatea vechilor mei prieteni. Am găsit pe cineva care să aibă grijă de ea cât eram la birou. Serviciul era legătura mea cu lumea. În rest, eram doar eu și Bea, în mica noastră bulă, care, în ciuda eforturilor mele, i se părea tot mai înfricoșătoare și derutantă. În cele din urmă, pur și simplu nu am mai putut face față singură. I-am găsit un cămin pentru persoane cu probleme psihice.

— Trebuie să-ți fi fost foarte greu să-ți pierzi jumătatea în felul acesta, a spus Sanjay.

Iona l-a săgetat cu privirea. Era evident că spusese ceva foarte rău, dar nu prea își dădea seama ce.

— Bea nu era, *nu este,* „jumătatea“ mea, a spus Iona.

— Ăă, nu, sigur că nu, a spus Sanjay.

Nu era?

— Nicio femeie nu e „jumătatea“ cuiva. Toate suntem oameni întregi, de sine stătători. Compleți și total unici. Dar uneori, când pui la un loc doi oameni compleți, foarte diferiți, are loc un fel de vrajă, de alchimie. Bea spunea că eu eram oul și zahărul, iar ea era făina și untul, iar când ne combinai, eram mai mult decât amestecul ingredientelor noastre, eram *un tort de toată frumusețea*. Și problema e că, atunci când ești obișnuit să fii un tort magnific și delicios, e foarte, foarte greu să te obișnuiești să fii din nou doar ou și zahăr.

Sanjay nu prea știa ce să răspundă. S-a hotărât să evite toată analogia cu tortul și să recurgă la varianta mai sigură a unui răspuns standard.

— Trebuie să-ți fie foarte dor de ea, a spus el.

— Foarte, a răspuns Iona. Mă simt vinovată zi de zi pentru ce am făcut. O vizitez cât pot de des, dar de multe ori nici nu știe cine sunt. Cel mai confortabil se simte în trecut, așa că acolo ne petrecem acum cea mai mare parte a timpului. Și muzica ajută. O

transportă înapoi în acele vremuri. De obicei habar nu are ce zi e ori ce a mâncat la micul-dejun, dar își amintește fiecare vers al fiecărui cântec lansat în anii 1980.

Sanjay crezuse întotdeauna că Iona era impunătoare. Invincibilă. Dar în acest moment părea mică și vulnerabilă. Ou și zahăr. Ou spart, fără coajă. Au murmurat cu toții tradiționalele platitudini prăfuite, fiindcă... ce altceva poți să spui? *Îmi pare tare rău, ce greu trebuie să-ți fie, săraca Bea, nu ai avut de ales,* dar vorbele au rămas suspendate în aer, fără efect.

— Vedeți voi, ăsta e încă un motiv pentru care serviciul meu e așa de important, a spus Iona. Aproape fiecare bănuț din salariul meu se duce pe taxa căminului Beei. O să trebuiască să o mut într-un loc mai ieftin, ceea ce îmi frânge inima, fiindcă pentru ea familiaritatea și continuitatea mediului în care trăiește sunt extrem de importante. Sau va trebui să vând casa. Iar acesta e singurul lucru care mi-a mai rămas din cea care a fost Bea.

— Iona, de ce nu ne-ai spus nimic din toate astea? Cum se poate să faci carieră din ajutarea oamenilor și să nu fii capabilă să ceri ajutor când ai tu nevoie? a întrebat Sanjay, care zău că încerca să se gândească doar la Iona și Bea, dar nu putea să nu se simtă puțin jignit. Suntem prietenii tăi, nu?

— Da, dragule, sigur că sunteți, a spus Iona. Doar că îmi plăcea că mă credeați fericită și în culmea succesului. V-am lăsat să faceți acele presupuneri. Mă ajuta să mă simt iar ca persoana aceea, de pe vremuri, măcar pe durata scurtelor noastre călătorii. Și m-ați făcut să mă simt conectată la lume, mi-ați distras atenția de la ale mele și m-ați ajutat să-mi mai păstrez slujba câteva luni. Așa că, după cum vedeți, m-ați ajutat și vă sunt profund recunoscătoare.

Iona s-a ridicat și s-a dus la glasvand, ocolind un puf galben-canar, teribil de nelalocul lui în acea cameră.

— Auziți? Ce-ați zice să mergem să vă arăt grădina? E mândria Beei. Eu nu mă pricep nici pe jumătate cât ea, așa că are mare nevoie de o toaletare bună, dar tot arată spectaculos. Cam ca mine!

Și-a dat capul pe spate și a scos un hohot de râs, arătând exact ca Iona pe care o știau din tren. Cea care își dorea cu atâta

disperare să fie.

Sanjay n-a putut fi atent în timpul turului grădinii, fiindcă era prea preocupat să găsească o cale s-o poată prinde singură, ca să-i ceară scuze în privat și să-și liniștească mustrările de conștiință. Până la urmă a identificat momentul oportun și în timp ce toată lumea se minuna de eleganții pești koi, superb de orientali, din iazul ei, el a tras-o deoparte.

— Iona, te rog să mă ierți că am fost așa de rău cu tine atunci. Purtarea mea a fost complet inadmisibilă. Am crezut sincer că de aceea ai dispărut, a zis el.

— Sanjay, cred că amândoi trebuie să învățăm că lumea nu se învârte întotdeauna în jurul nostru și al problemelor noastre, nu crezi? a spus ea. Recunosc, atunci m-am simțit puțin rănită, dar totul e dat uitării. Sincer. Bănuiesc că aveai altele pe cap, corect? Eu am fost doar victimă colaterală.

— Să știi că așa și e, a spus el, alegând să se uite la straturile de flori, și nu la Iona, ca să nu-și piardă curajul. Și nu e doar treaba cu Emmie. Știi, e ceva vreme de când am probleme cu somnul. Din cauza serviciului. Mă face să mă simt groaznic de stresat și anxios și nu reușesc să mă detașez de el nici când mă duc acasă. Mă urmărește peste tot, chiar și în vise.

— Vai, Sanjay, a spus Iona pe un ton din care răzbătea îngrijorarea sinceră. Anxietatea ta e reversul medaliei la empatia ta. Bănuiesc că de aceea și ești un asistent așa de bun. Dar trebuie să existe o cale prin care să găsești un echilibru mai sănătos pentru tine — să îți pese din tot sufletul de pacienții tăi, dar protejându-te și pe tine în același timp. Nu ții minte cum se zice: *trebuie să îți pui întâi tu masca de oxigen ca să-i poți apoi ajuta pe alții să și-o pună?*

— Asta-i bună! Tu vorbești? a replicat Sanjay.

— Ai dreptate, a spus Iona râzând. Dar ce rost ar fi avut să vă cer ajutorul? Nu mă puteți face mai tânără. Nici nu puteți împiedica lumea să idolatrizeze tinerețea. Și cu siguranță nu o puteți vindeca pe scumpa Bea.

— Deci ce să fac? a întrebat Sanjay.

— Nu se poate să nu aveți în spital un terapeut, nu? a spus Iona.

— Nu se poate să afle spitalul cât de greu îmi este, a zis Sanjay, gândindu-se că poate toată această conversație era o greșeală. N-am să fiu niciodată promovat dacă se află că nu pot gestiona povara emoțională. Cum să aibă încredere să-mi dea în grijă pacienți vulnerabili dacă ar ști că lucrul cel mai mărunt îmi poate provoca un atac de panică?

— Sanjay, a spus ea foarte sever. Pot să-ți dau în scris că nu ești primul om din sistemul medical care are astfel de probleme și cu siguranță nu ai să fii ultimul. Doar e un *spital,* ce Dumnezeu? Dacă poate să te ajute cineva, acolo îl găsești. Uite ce, fă o încercare. Uită-te întâi pe panoul cu anunțuri al angajaților. Te rog eu. Vezi dacă nu există, poate, un grup de sprijin. Sunt sigură că va fi confidențial.

El a dat din cap.

— Știi ceva? Ar trebui să ți-o prezint pe mama, a spus el. Tare mai semănați.

De cum i-au ieșit vorbele din gură și-a dorit să le tragă înapoi. Ce naiba era în capul lui? Ar fi un adevărat coșmar ca Meera și Iona să lucreze împreună, formând un fel de clește matern. N-ar avea nicio șansă să li se împotrivească.

— Mi-ar plăcea mult, a spus Iona. A, apropo de mama ta, cum a fost întâlnirea cu igienista?

— Nu prea cred că se poate numi întâlnire, a zis Sanjay, și amintirea l-a făcut să se crispeze. Purta vizieră de plastic și mănuși chirurgicale și îmi punea întrebări la care nu puteam răspunde, fiindcă tocmai îmi răzuia tartarul de pe molarii din spate cu un obiect ascuțit, din metal.

— Aha, înțeleg de ce n-a fost tocmai o situație ideală, a spus Iona. Și ai invitat-o în oraș, să beți ceva, poate? Părea drăguță… dincolo de vizieră?

— Da, dar…

— …dar nu ca Emmie? a terminat Iona propoziția.

Și au oftat amândoi.

— Ce-am făcut de am pus-o pe fugă în halul ăsta? a zis Sanjay, dorindu-și cu disperare să fie asigurat că nu era vina lui.

— A, sunt convinsă că n-a avut nimic de-a face cu tine, a spus Iona.

Și-a dorit să o creadă, dar bănuia că nici ea nu credea ce spunea.

Piers

Piers era obligat să se prefacă interesat de ciudații peștișori aurii mutanți ai Ionei, în timp ce Sanjay îi acapara toată atenția ca un egoist ce era. Era disperat să o prindă cumva pe Iona singură. Iona și Sanjay li s-au alăturat, în sfârșit, și au pornit cu toții în direcția unui pavilion cam părăginit, dar tot extraordinar de romantic, acoperit aproape în totalitate de caprifoi și iasomie.

Înainte să ajungă acolo, Piers a prins ocazia și a apucat-o pe Iona de braț, trăgând-o sub pergolă.

— Vai de mine, sunt ani buni de când mi-a făcut cineva așa ceva, a spus Iona făcându-i cu ochiul. Ai de gând să mă săruți pasional și să îmi ceri să fiu prietena ta?

Și-a țuguiat buzele, ceea ce i-a amintit lui Piers, spre stânjeneala lui, de un fund de pisică.

— Ăăăă, nu, a spus Piers, încercând să își ascundă oripilarea. Voiam să te rog să fii terapeuta mea.

— Aoleu, a spus Iona. Presupun că, având în vedere discuția de mai devreme și toată treaba cu „naveta simulată", e cât se poate de clar că e nevoie de serviciile unui terapeut și sunt flatată că te-ai gândit la mine, dar nu am calificările oficiale necesare ca să practic această meserie. Asta dacă nu consideri calificare faptul că sunt o fostă petrecăreață de lux, incurabil băgăreață.

— Știu asta, Iona, a spus el. Dar i-am promis Candidei că o să vorbesc cu cineva și tu ești singura persoană cu care vreau să vorbesc. Ce-ar fi să facem o încercare și dacă nu ne convine niciunuia din noi, poți să mă trimiți la un profesionist?

A urmat o pauză și a văzut că Iona îi cântărea propunerea.

— Știi ce? a zis ea într-un final. Hai s-o întrebăm pe Lulu ce părere are.

Iona s-a aplecat și a luat câinele în brațe, apoi l-a pus față în față cu Piers.

— Hai, întreab-o, a spus ea.

— Ăă, Lulu, a zis Piers, simțindu-se ca un tâmpit. Crezi că Iona ar trebui să fie terapeutul meu?

Lulu nu a spus nimic, evident, dar a scos limba și l-a lins pe nas, încet și meticulos.

— Iona, ăsta a fost un da sau un nu? a întrebat el, ștergându-și saliva câinelui de pe nas cu mâneca Armani.

— A, e un da, categoric, a spus Iona așezând-o pe Lulu la loc pe jos. Bine, dacă Lulu e de acord, ne vedem aici de două ori pe săptămână. Dar nu te pot lăsa să mă plătești, fiindcă am să vorbesc cu tine doar ca prietenă, nu ca un terapeut legitim.

— Dar, Iona, ai nevoie de bani, a spus Piers.

— Și tu la fel, scumpule, a zis Iona. Fiindcă nici tu nu ai niciun venit.

La drept vorbind, nu se înșela. Cu toate că potențialul onorariu al Ionei era doar un strop în oceanul fără fund al cheltuielilor lui lunare.

— Poți să-mi aduci un buchet mare de flori la fiecare vizită. Îmi place foarte mult să am flori în holul de la intrare.

— Sigur, a spus Piers. Dar nu e ca și cum aș aduce castraveți grădinarului?

A arătat spre straturile ei de flori, care dădeau pe-afară de abundența de flori de primăvară.

— Păi, da, dar florile de la tine ar fi de ochii vecinilor. O să aibă parte de ore de plăcere bârfind despre tânărul frumos care mă vizitează de câteva ori pe săptămână. Sunt puține lucruri care-mi fac mai mare plăcere decât să fiu vorbită pe la spate, a spus Iona.

— Mă cam prinsesem de treaba asta, a zis Piers.

— În special maiorul de alături o să fie încântat, a continuat Iona. A descris întotdeauna sexualitatea mea ca fiind „o alegere" și „o etapă prin care trec". De fapt el a fost ultima persoană care m-a tras sub pergola asta. Și nu ca să fiu terapeutul lui.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Piers.

— Un genunchi plasat cu precizie, dar cu forță acolo unde nu ajunge soarele, asta s-a întâmplat, a răspuns ea. Iar Bea s-a răzbunat aruncând peste gard, în grădina lui, toți melcii pe care îi găsea în straturile noastre cu flori, până ce și-a pus el camere de

supraveghere și a prins-o. În orice caz, n-a mai încercat a doua oară.
— Cred și eu că nu, a spus Piers, întrebându-se dacă era totuși o idee bună să se întâlnească singur cu Iona de două ori pe săptămână.
S-ar putea să nu scape cu viață.

Iona

Iona s-a demachiat, tonifiat și hidratat, fredonând în tot acest timp.

Ultima dată când se uitase în oglinda din baie — adică nu mai demult decât în dimineața aceea — o privise de acolo reflecția unei bătrâne singure și inutile. Femeia care o privea acum era cu totul altfel. Avea prieteni cărora le era dor de ea, care erau așa de îngrijorați pentru ea că-și petreceau sâmbăta încercând să-i dea de urmă. Și, după cum s-a dovedit, era folositoare. Agenda de piele de pe biroul ei, care — cu excepția ceaiurilor regulate cu Bea — ședea neatinsă și albă ca întinderile arctice, avea acum în ea o mulțime de adnotări, scrise îngrijit cu stilou cu cerneală turcoaz.

Fusese abordată nu doar de Sanjay și Piers, ci și de micuța Martha, care rămăsese în urmă când pleca toată lumea și i-a spus de piesa de la școală. Iona n-ar fi fost așa de mândră nici dacă ar fi primit ea însăși rolul. Și, sincer vorbind, să interpreteze o virgină de 13 ani ar fi fost o mare realizare la vârsta ei. După aceea Martha o întrebase dacă putea să vină de vreo două ori pe săptămână după școală, ca s-o ajute cu replicile, acum, că Iona nu mai lua trenul. Nu părea s-o deranjeze câtuși de puțin că Iona fusese dansatoare de cabaret, nu actriță shakespeariană.

I-a spus Marthei că își lua foarte în serios rolul de a fi *in loco parentis*[14], așa că avea să accepte doar cu condiția ca Martha să-și facă toate temele la masa din sufragerie, înainte să înceapă repetițiile. Martha îi răspunsese că, de când cu noul ei iubit, mama ei era mai mult *loco*[15] decât *parentis* și că ar fi mult mai bucuroasă să-și facă temele cu Iona decât acasă.

Iona s-a urcat în pat, urmată imediat de Lulu. Picioruşele lui Lulu erau prea scurte și burtica prea mare ca să poată sări pe pat, așa că Iona investise într-o scăriță la comandă, pe care putea să urce. Bea ar fi fost îngrozită. Cu toate că era extrem de deschisă la

minte în privința celor mai multe lucruri, avea vederi ciudat de adânc înrădăcinate și plicticos de conservatoare în privința animalelor și a paturilor.

Iona și-a luat noul telefon, pe care-l cumpărase în locul celui rechiziționat cu mojicie de Brenda-de-la-HR. Acum era plin de contactele tuturor prietenilor ei din tren, astfel încât să nu mai aibă niciun motiv să o ia din nou prin surprindere, înainte să apuce să se machieze.

Își dorea să fi avut și numărul lui Emmie, ca să poată afla ce se întâmplase cu ea. Cu ce-ar fi putut s-o supere Sanjay așa de tare? Trebuia să fie o îngrozitoare neînțelegere la mijloc.

Apoi i-a venit o idee. Era imposibil ca Emmie să nu aibă o pagină de Instagram, nu? Din fericire, era expertă în Instagram. Câte femei de 50 și ceva de ani puteau spune asta, ei?

Nu i-a luat mult să găsească pagina lui Emmie. S-a uitat un pic prin ea. Emmie nu postase cine știe ce, doar câteva poze vanitoase cu ea și Toby în locuri incredibil de frumoase, mâncând mâncăruri incredibil de perfecte și făcând o serie de activități ce arătau cât de energici, mărinimoși și creativi erau ei. Apoi a văzut o fotografie ce i s-a părut teribil de familiară. Era ea, în haina ei ca smaraldul și bocanci Doc Martens, la intrarea în labirint. S-a uitat la explicația de dedesubt. Scria *Când o să mă fac mare, vreau să fiu ca ea*. Probabil o făcuse când se îndepărtase ca să vadă păunul. Ionei i s-a pus un nod în gât și a fost copleșită de un imens val de afecțiune pentru Emmie. Un fel de emoție *maternă*. Sau, mă rog, așa cum își închipuia că era emoția simțită de o mamă.

A apăsat butonul pe care scria „mesaj“ și a tastat. *Bună, Emmie, Iona sunt. Voiam doar să văd dacă ești bine. Dacă ai nevoie de mine, mă găsești la Hurst Road numărul 24, East Molesey*. Și-a adăugat și numărul de telefon, câteva inimioare și a apăsat trimite. Probabil că își făcea griji inutil, dar măcar acum mingea era în curtea lui Emmie.

Și-a închis telefonul și l-a băgat în sertarul noptierei. Scrisese mai multe articole despre efectul nociv al luminii albastre a telefonului asupra ritmului circadian.

Iona și Bea iubiseră întotdeauna clipele magice dinainte de a adormi. Stăteau întinse în pat în întuneric, ținându-se de mână, atingându-și degetele de la picioare, povestindu-și frânturi din ziua încheiată, folosind povestirile despre bârfele din culisele teatrului și ultimele întâmplări de la revistă ca să-și împletească și mai strâns lumile. Bea, care era o imitatoare extraordinară, putea să aducă la viață în tăcerea dormitorului lor toată distribuția spectacolului ei curent, toți certându-se și flirtând unii cu alții.

— Somn ușor, Lulu, a zis ea.

O auzea pe Lulu lingându-se și a încercat să nu-și imagineze care parte a corpului ei se bucura de atenție.

Ca în fiecare noapte de la plecarea Beei la cămin, Iona a pornit vechiul casetofon de lângă pat și a ascultat litania liniștitoare a prognozei meteo pentru navele aflate în larg. Mult mai eficientă decât somniferele și fără risc de dependență.

— De la Mull of Galloway la Mull of Kintyre, incluzând Firth of Clyde, a spus crainica.

Iona s-a întors spre jumătatea de pat pe care dormise atâția ani Bea. Nu spălase fața de pernă a Beei de când plecase, dar oricât de tare se străduia, nu reușea nicicum să găsească vreo urmă din parfumul ei.

— Somn ușor, Bea, a spus Iona pernei goale. Te iubesc.

— Vânt variabil, în principal din est și nord-est, două până la patru noduri, ploi trecătoare, abundente, ocazional moderate, a venit răspunsul.

---

[14] În locul părinților (în lb. latină, în orig.)
[15] Nebun (în lb. spaniolă, în orig.)

Martha

În dimineața aceea, Martha nu prea se concentra la adunarea școlii. Directorul se uitase la prea multe prezentări TED Talks și își făcuse obiceiul să susțină monologuri inspiraționale excesiv de lungi, presărate cu expresii precum *fii cea mai bună variantă a ta* și citate din Brené Brown, Rumi și — deoarece credea că îl face să pară modern — Taylor Swift. Martha a despăturit pe furiș foile pe care le îndesase în buzunarul sacoului și a început să citească actul trei, scena cinci, rostindu-și replicile în șoaptă.

Cum? Vrei să pleci? Te prinde nerăbdarea?
Nu ciocârlia, ci privighetoarea
Cu trilul ei duios ți-a săgetat
Auzul ce-i firește-îngrijorat.[16]

Pe marginea paginii tradusese cu aproximație replicile drept *te rog, nu pleca încă*. Descoperise că Shakespeare nu folosea niciodată doar cinci cuvinte când putea folosi șaisprezece. O fi fost el bun la treaba asta cu piesele, dar ar fi fost varză la scrisul instrucțiunilor pentru evacuarea de urgență pentru o linie aeriană.

Viața Marthei se schimbase infinit de când îl cunoscuse pe Sanjay în tren. Încă nu reparase pe deplin relația cu vechile ei prietene de la școală. Lăsând la o parte orice alte considerente, i se părea imposibil să mai aibă încredere în ele, având în vedere că o abandonaseră când avea mai mare nevoie de ele. Dar acum s-a trezit că era într-o nouă gașcă: distribuția.

Zilele astea, când intra în cantină în pauza de prânz nu mai era sugrumată de groaza că trebuia să stea singură sau — mai rău — cu inadaptații care nu făceau parte din nicio clică și nu se plăceau nici măcar unii pe alții. Acum găsea întotdeauna un grup de la piesă care făcea schimb de bârfe și se testau unii pe alții dacă își știau replicile. Nu strica deloc că Romeo era jucat de cel mai pe

bune superb băiat din anul ei. Muuult peste nivelul ei, evident, dar chiar și faptul că știa cum o cheamă o făcea să crească automat în ochii celorlalți. Dacă și colegii de piesă știau de poza cu vaginul — și sigur știau —, nu pomeniseră niciodată de asta. Din punctul lor de vedere, ea era Martha și Julieta — colegă de scenă și prietenă.

În plus, notele Marthei se îmbunătățiseră odată cu statutul ei social. Datorită lui Piers, ajunsese la înălțimile amețitoare din partea de sus a părții de jos a clasamentului la matematică, iar profesorul ei îi fluturase chiar pe sub nas posibilitatea promovării în eșalonul de mijloc.

De când începuse să-și facă mare parte din teme acasă la Iona, rezultatele se îmbunătățiseră și la alte materii. La drept vorbind, Iona nu îi era de niciun ajutor. Spunea că tot ce-și amintea de la școală, care trebuie să fi fost în Evul Mediu, era cum se formau brațele de râu moarte, că hidrogenul scotea un țiuit când ardea și că avea o pasiune neîmpărtășită pentru antrenoarea de baschet.

Însă ignoranța entuziastă a Ionei a făcut-o pe Martha să-și dea seama cât de multe *știa ea,* ceea ce i-a crescut enorm încrederea în sine. Și, după cum îi spunea Iona tot timpul, în viață, încrederea în sine e totul. *Martha, dacă e să greșești, măcar asigură-te că greșești ÎN STIL MARE! N-au cum să nu-ți dea o notă bună măcar pentru stil, nu?* Martha fusese nevoită să-i explice că nu așa mergea treaba la examene.

— Aș vrea să vi-l prezint tuturor pe Kevin Sanders, a trăncănit în continuare directorul. Sau *domnul Sanders*, cum o să-i spuneți voi.

— E cam sexy pentru un profesor, a spus o fată așezată în spatele ei.

— Îhî. Dacă te uiți printre gene, aproape că zici că e Keanu Reeves, a răspuns prietena ei.

— Ar trebui să ai ditai genele, a replicat prima fată, mijind ochii cât putea de tare.

Martha a ridicat ochii și o fracțiune de secundă nu a realizat la ce se uita. Era Piers! De ce îl prezentase directorul drept *Kevin*? Nu arăta nicicum a Kevin. Și categoric nici cu Keanu Reeves nu semăna. A mijit ochii. De fapt, poate că arăta, dar numai puțin.

Dacă Keanu își concedia antrenorul personal și trecea câteva luni pe o dietă cu gogoși.

— Domnul Sanders o să dea o mână de ajutor departamentului de matematică până la sfârșitul trimestrului. O să ofere meditații în bibliotecă zilnic, în pauza de prânz, tuturor celor care au nevoie de ajutor la teme sau la recapitulările pentru examene. Totodată, va ține și sesiuni săptămânale pentru aceia dintre voi care credeți că v-ați dori să aplicați la *Oxbridge*.

Directorul spunea întotdeauna „Oxbridge" de parcă era la fel de magic ca Hogwarts, ceea ce, presupunea ea, pentru generația și profesia lui așa și era. Dar se îndoia că aveau bufnițe. Sau portrete vorbitoare.

Martha știa unde avea să se ducă în pauza de prânz.

Martha îl privea pe Piers cum explica răbdător teorema lui Pitagora unei fete din clasa a șaptea.

— Acum ai înțeles? a întrebat el.

— Da! a răspuns ea. Pare foarte simplu așa cum explicați dumneavoastră. Mulțumesc.

Piers părea sincer încântat că reușise să o ajute. Martha s-a întrebat cât o să-i ia până să devină la fel de blazat și deziluzionat precum ceilalți profesori. Era relativ simplu să predai așa, unu la unu. Cum ar face față dacă i-ar da drumul într-o clasă plină cu adolescenți? El a ridicat privirea.

— Martha! Chiar mă întrebam dacă am să reușesc să dau de tine azi! Când colo, m-ai găsit tu pe mine, a spus el.

— Piers, ce cauți aici? a șoptit ea. Și de ce crede directorul că te cheamă *Kevin*?

— Ia loc! a spus Piers bătând ușurel scaunul de lângă el. Se pare că am o pauză între pacienți cu deficiență de matematică.

Martha s-a așezat, și-a încrucișat brațele pe piept și a așteptat să-i explice.

— Păi — a zis el —, mi-ai spus că școala ta nu are destui profesori de matematică, mai ții minte? Așa că mi-am stabilit o întâlnire cu directorul și l-am întrebat dacă pot să vin să fac practică la locul de muncă.

Martha și-a dat palme în gând. Ar fi trebuit să țină minte că adulții rețin deseori informații pe care le oferi accidental și apoi le folosesc împotriva ta, exact cum face Facebookul. Și practica nu era ceva ce făceau elevii din clasa a zecea? Nu moșii ca Piers. Adevărul era că nu o deranja că apăruse la ea în școală; ba era chiar foarte bucuroasă să îl vadă. Doar că își dorea să o fi avertizat.

— Dar de ce incognito? De ce faza cu Kevin? Că doar nu ești vreun agent dublu, a zis Martha.

— Nu, din păcate nu sunt, a spus Piers. De fapt, Kevin e numele meu real. Mi l-am schimbat legal în Piers când aveam 18 ani. Ții minte că ți-am zis „joacă teatru până când nu mai e teatru“?

Martha a încuviințat, amintindu-și de Cealaltă Martha.

— Ei bine, Piers era cine voiam să fiu, alter egoul meu.

— Deci Kevin era ăla care spărgea casele oamenilor ca să-și facă un sendviș cu unt de arahide? a întrebat Martha punând cap la cap niște lucruri.

— Da, a zis Piers. Tata cheltuia toți banii de coșniță la pariuri, iar mama era deseori prea beată ca să-i pese, așa că eram flămând cam tot timpul. Dar Iona îmi spune că nu prea e sănătos să fugi de trecut, indiferent cât de neplăcut ar fi el. Și, ce e drept, putea fi mult mai rău. Nu m-a bătut nimeni. Deși se băteau ei foarte des. Deci iată-mă: Kevin. Dar poți să-mi spui în continuare Piers dacă preferi.

La drept vorbind, Martha nu era sigură că Iona îi făcea cine știe ce serviciu lui Piers. Toată chestia asta cu împărtășitul emoțiilor era aiurea rău din partea unui adult și mai ales din partea unui profesor. Parcă trebuiau să fie scorțoși și reprimați, nu? Iar Piers era un nume de o mie de ori mai interesant decât *Kevin*. Martha habar nu avea ce să-i răspundă.

— Super, a zis.

— Nu-i așa? a spus fericit Piers.

Kevin. Cum l-o chema.

— Dar avem totuși o problemă, a zis Martha.

— Care? a întrebat îngrijorat Piers.

— Dacă o să te văd în tren și o să fie în zonă careva de la școală, să știi că s-ar putea să trebuiască să mă fac că nu te cunosc, a spus Martha. Fără supărare, dar sunt pe cale să îmi croiesc drum spre ieșirea din Siberia Socială și nu dă bine să fraternizez cu angajații, chiar dacă seamănă un pic cu Keanu Reeves. Ceea ce nu e cazul, clar.

— Sigur că nu, a spus Piers. O să te iert.

A făcut o pauză, apoi a adăugat, sugându-și burta:

— Și zi așa, Keanu Reeves.

Martha a dat ochii peste cap.

[16] William Shakespeare, *ibidem*, p. 226.

Piers

Trenul de 17:30, Waterloo – Surbiton

Piers parcă plutea.

Într-un fel, senzația îi amintea de zilele de la începuturile slujbei la bursă — concentrarea intensă necesară ca să înveți un nou set de abilități și imensa senzație de împlinire când îți ieșea ceva cum trebuie. Însă în cazul de față această senzație nu era însoțită de bănuiala că era un impostor, că într-un fel juca un rol care nu era al lui și scăpa basma curată, ori de frica paralizantă permanentă că avea să fie dat de gol.

Într-un fel, când agenții de pază de la bancă veniseră la biroul lui cu cutia goală în mână, se simțise ușurat. Când lucrul de care te-ai temut așa de mult timp se întâmplă, în sfârșit, nu mai are de ce să-ți fie frică. Știuse întotdeauna că avea să vină și acel moment; doar că îi luase cu cincisprezece ani mai mult decât se așteptase.

Slujba asta nu era deloc așa. Nu era nevoit să își invoce un alter ego ca să-și poată face treaba. Nu avea nevoie de scandările satisfăcătoare cu *Midas! Midas! Midas!,* de ritualurile pentru îmblânzirea universului ori de primele ce-i măguleau orgoliul. Era de ajuns să fie el însuși, cu dragostea lui pentru cifre și dorința sinceră de a face, în sfârșit, ceva altruist. Depusese cererea pentru programul oficial al școlii de pregătire a profesorilor, care urma să înceapă în septembrie, și spera că tot timpul pe care îl dedica practicii, fără să fie plătit, avea să îi asigure un loc.

Îl surprindea cât de tare îi lipseau călătoriile cu trenul de pe vremuri, cu Iona, care nu erau la fel fără ca ea să joace rol de magnet pentru mica lor trupă de inadaptați. Era evident că schimbarea de carieră îl făcea sentimental.

Piers s-a uitat la vechea ei masă. Emmie era acolo. Habar nu avea ce să-i spună după ce dezertase din expediția lor fără nicio

explicație, așa că s-a răsucit pe călcâie și s-a dus în celălalt capăt al vagonului. Nu voia să-și strice ziua așa de bună cu o conversație incomodă.

Piers s-a dat jos la Surbiton și s-a oprit la taraba cu flori de la ieșirea din gară. A luat un buchet de trandafiri albi excesiv de ostentativ, așa cum le prefera Candida. Costul era mult peste posibilitățile unui salariu de profesor — mai ales al unuia care încă nu era plătit —, dar Candida merita cu vârf și-ndesat. Apoi s-a oprit la magazinul local de delicatese și a ales un *boeuf bourguignon* făcut în casă și o sticlă de vin roșu bunicel, deoarece Candida îi vânduse colecția de vinuri fine.

Lui Piers îi era rușine de cât de mult o subestimase pe Candida. Crezuse că mariajul lor devenise o prefăcătorie, o mascaradă, o formă fără fond, ca și restul vieții lui. Dar, după cum descoperise, era mult mai rezistentă decât își imaginase. Cum era și Candida.

Pe tot parcursul acestei crize, fusese calmă, concentrată și puternică. Îl culesese de pe jos și-l ținuse de mână, iar el își croise drum târâș-grăpiș înapoi spre sănătatea mintală; ea le restructurase finanțele ca să aibă o fundație mică, dar solidă pe care să-și clădească viitorul. În seara aceasta avea să se asigure că știa cât îi era de recunoscător.

— Deci — a spus Piers stând la masa din bucătărie scăldată în lumina lumânărilor — am vrut doar să-ți spun cât de recunoscător sunt pentru tot ce ai făcut. Ești extraordinară. Chiar nu știu cum m-aș fi descurcat fără tine.

— N-ai de ce, a zis Candida. Păi, doar nu puteam să te las așa, distrus, pe peronul acela, nu? Te simți mai bine acum, nu? Te ajută terapeutul la care mergi?

— Da. Mă simt alt om, a răspuns Piers. Nici nu-mi vine să cred în ce hal eram. Iar schimbarea asta de carieră o să îmi afecteze enorm viața. Viețile noastre. Știu că o să însemne o reducere a cheltuielilor, mai puține vacanțe, școli de stat și așa mai departe, dar cred sincer că un stil de viață mai simplu, mai cinstit va fi benefic pentru toți. Inclusiv pentru copii. Vor crește mai puțin răzgâiați și aroganți. Va fi media perfectă între copilăria ta excesiv

de privilegiată și cea defavorizată a mea. Un foarte sănătos nivel mediu.

I-a zâmbit Candidei, gândindu-se la nunta lor și la cât de splendidă era pășind spre el în biserică. Acesta nu era decât un alt capitol al vieții lor. Diferit, dar în multe feluri mai bun. Avea să-i apropie mai tare.

— Piers — a spus Candida, și fruntea ei botoxată a format ceva ce semăna vag a încruntare —, îmi pare foarte rău dacă ai judecat greșit situația.

— Poftim? a spus el.

— Uite ce, mă bucur sincer că îți merge bine, a zis Candida, așezând meticulos cuțitul și furculița pe farfurie, lângă o bucată de carne abandonată, care evident nu se ridicase la înălțimea standardelor ei exigente. Și am vrut să mă asigur că te-ai pus pe picioare. Ești tatăl copiilor mei. Vrem, nu vrem, ei ne leagă unul de altul pentru tot restul vieții. Și, într-un fel, încă te iubesc.

Candida a făcut o pauză.

Într-un fel?

Piers a avut senzația că era în fostul lui Porsche și se îndrepta cu toată viteza către un obiect de neclintit. Vedea ce urma să se întâmple, dar în niciun caz nu putea frâna suficient de tare încât să împiedice catastrofa.

— Însă credeam că am fost cât se poate de clară că aceasta nu e viața pe care mi-o doresc, a continuat Candida calmă, de parcă discutau pe ce insulă grecească să meargă la vară în vacanță. Cu siguranță nu la asta m-am înhămat. Eu nu sunt „doamna Sanders, nevasta profesorului de matematică“. Nu vreau să duc o viață măruntă, de profesor, pe un salariu mărunt, de profesor, a spus ea. Și să știi că eu nu cred că nivelul mediu *este* sănătos. Când am aspirat eu vreodată să fiu ca media? Vreau pentru copiii mei o creștere mult *peste* medie. Și, ca să fiu sinceră, nu vreau să fiu măritată cu un *Kevin*. Bărbatul cu care m-am măritat a ales — și foarte bine a făcut — să lase toată acea viață în trecut.

— Știu că așa ai spus — a zis Piers —, dar chiar dacă aș găsi un alt serviciu în City, nu l-aș vrea. Cred din tot sufletul că, dacă m-aș întoarce în lumea aceea, mi-aș pierde mințile.

— Dar nu îți cer asta, dragă, a zis Candida. Spun doar că n-o să îți fiu alături pe acest drum. De aceea am pus la punct toate finanțele noastre. Ca să îți putem cumpăra un apartament undeva, în apropiere, și să creștem copiii împreună. Sunt sigură că putem gestiona situația civilizat și cu maturitate, nu? Ne putem despărți conștient, ca Gwynnie și Chris Martin. Nu are sens să cheltuim și mai mulți bani din plata ta compensatorie pe avocați scumpi și bătălii juridice, folosindu-ne copiii ca pioni.

Piers și-a amintit de porumbelul mort. De prevestirea care în acest moment putrezea în containerul lor de compost. Se simțea de parcă și el zburase fericit către viitorul lui rozaliu, fără să-și dea seama că în fața lui se afla o barieră de netrecut, din sticlă închisă ermetic. Zburase direct în el și acum se prăvălea către pământ, amețit și însângerat. Cum putea Candida să fie așa de *calmă*? Cu siguranță, nici statutul de mamă singură, trăind dintr-o pensie alimentară modestă, nu făcea parte din planul ei de viață, nu?

În mintea lui a început să prindă contur o imagine încețoșată, ce a devenit tot mai clară, dezvăluind tot adevărul.

— Ți-ai găsit deja următorul sponsor, așa-i? a spus el, simțindu-se mai degrabă groaznic de sleit de puteri decât furios, deși bănuia că furia avea să vină și ea mai târziu. Cine e?

— Nu-l cunoști, a spus Candida privindu-și unghiile impecabil manichiurate.

Unghii de nevastă de bancher bogat. Unghii care deja zgâriau spinarea următorului bancher bogat.

— Era în peisaj și înainte să se întâmple toate astea? N-avea cum să nu fie.

— Nu fi așa, dragă, a zis Candida. O fată trebuie să aibă întotdeauna un plan de rezervă. Era doar o mică distracție amuzantă cu care-mi umpleam timpul și fără îndoială că așa ar fi și rămas dacă tu nu ne-ai fi distrus viețile cu atâta egoism.

— Nu poți să-mi faci asta, Candida, a zis el. Cum rămâne cu *la bine și la rău, în bogăție și în sărăcie*?

— Auzi? Dacă e să ne certăm care e ăla virtuos și fără prihană dintre noi, ceea ce ar fi insuportabil de plicticos — a spus Candida —, atunci nu uita că tu m-ai mințit *luni bune,* punându-

ți costumul în fiecare zi ca să „te duci la birou". Apoi ai jucat și pierdut taxa pentru școala copiilor și dacă nu eram eu, am fi rămas fără nimic.

— Dar cum rămâne cu copiii? a spus el. Au *nevoie* de mine. Și eu am nevoie de ei.

— Știu asta, a răspuns ea. Dar o să îi vezi mult mai mult decât atunci când lucrai zi-lumină. Și gândește-te ce vacanțe lungi o să ai ca profesor! În plus, ești binevenit să îi ajuți la teme după ce vin de la școală cât de des vrei tu — știi că nu suport să fac asta. Măcar dacă ești profesor, ne-am luat de-o grijă pentru totdeauna, nu mai e nevoie să le angajăm meditatori. Și dacă ai să-ți poți găsi post într-o școală *serioasă,* s-ar putea să-ți facă reducere la taxe. Tot răul spre bine! Uite ce, eu mă duc să mă culc. Ne vedem dimineață, când putem discuta pașii următori pe care trebuie să-i facem.

Candida și-a împins scaunul de la masă și l-a lăsat înconjurat de farfurii murdare și rămășițele vieții lui distruse. Trandafirii albi erau abandonați în chiuveta din bucătărie, tot în celofan. Candida s-a oprit în ușă, l-a privit peste umăr și a spus scoțând un mic hohot de râs cristalin:

— Știi, tăticul a spus întotdeauna că ești *soțul meu de încercare.*

Nu-i venea să creadă cât de dură era soția lui dincolo de chipul acela frumos. Dacă îi scoteai pielea umanoidă, dădeai de Terminator.

Încă din ziua în care o văzuse venind spre el în biserică, la brațul tatălui ei, știuse că era mult peste nivelul lui, că nu era nici pe departe destul de bun pentru ea și în adâncul sufletului îl rosese mereu teama că într-o zi avea să-l părăsească. Ca și atunci când agenții de pază veneau spre biroul lui cu cutia de carton, știuse mereu că era doar o chestiune de timp.

Iona

Trenul de 19:35, Hampton Court – Wimbledon

— Stai cuminte, scumpete, a zis Iona. Mami nu vrea să-ți dea cu săpun în ochi!

Lulu a privit-o prin aburii cu parfum de lavandă, cu o expresie care spunea *Mi se pare teribil de umilitoare toată treaba asta, așa că te rog, dă-i bătaie și termină cât mai repede*.

Iona a ridicat-o din baie, a înfășurat-o într-un prosop roz pufos și a dus-o în dormitor s-o usuce cu föhnul.

Având în vedere că oficial era șomeră, Iona fusese groaznic de ocupată.

Își dedicase atâta vreme s-o pregătească pe Martha, încât, dacă în seara cu pricina Romeo avea să sufere vreun accident îngrozitor, pierzându-și vocea ori vreun membru important, ea ar fi putut să-i ia locul într-o clipă, deși i-ar fi dat mari bătăi de cap garderobierei.

Și Piers venea cu regularitate, aducându-i flori, conform instrucțiunilor. Iona era puțin cam îngrijorată, fiindcă avea senzația că în cea mai mare parte a timpului vorbea ea despre ea însăși în loc să vorbească el, și era aproape sigură că nu așa trebuiau să decurgă sesiunile de psihoterapie. Așa că lipise pe perete o hârtie pe care scria TACI, IONA, aflată în câmpul ei vizual, dar ascunsă privirii lui Piers și jurase să își limiteze contribuția la vorbe de genul *Și ce ai simțit în acel moment?* și *Vorbește-mi despre relația cu mama ta*.

Nu ajutase cine știe ce. Nu fusese niciodată în stare să primească instrucțiuni nici măcar de la ea însăși, după cum se dovedea.

Însă ceva bun tot făcea, fiindcă Piers era tot mai vioi de fiecare dată când îl vedea și se transforma treptat din măgărușul Eeyore în Tigru. Îl învățase ca, în loc să îi fie rușine de copilăria lui

nefericită și să fugă de ea, să se împace cu sine însuși și să fie mândru de cât de mult evoluase. *Experiențele tale din trecut,* îi explicase ea, *sunt fundația pe care îți construiești viitorul. Construiește-l pe mândrie, nu pe rușine. Dacă-ți renegi trecutul, îți lași casa fără fundație, ridicată pe nisip, permanent în pericol de prăbușire.* Era foarte încântată de analogie. Să nu uite s-o folosească în rubrica ei. Numai că nu mai avea nicio rubrică.

Piers îi spusese de declarația de aseară a Candidei, precum și o poveste despre un porumbel, pe care nu prea o putuse urmări. Dar nici măcar asta nu părea să-l fi afectat prea rău. Poate încă nu digerase informația? Era mult mai preocupat de copii decât de soție, dar era convins că avea să fie implicat mai mult în viețile lor, nu mai puțin.

Dacă era sinceră cu ea însăși, bănuia că transformarea lui Piers era mai degrabă datorată noii lui cariere decât sesiunilor ei de „terapie". Dar putea să-și asume o parte din merit și pentru noua lui slujbă, nu? La urma urmelor, a fost aproape în întregime ideea ei.

Problema era că, în ciuda eforturilor făcute ca să strângă cureaua — își anulase și abonamentul lunar la coșul cu delicatese de lux de la Fortnum & Mason —, economiile Ionei se topeau văzând cu ochii. În curând, avea să trebuiască să accepte situația și să-l sune pe agentul imobiliar.

S-a uitat în jur la casa ei, fundația pe care ea și Bea își construiseră viața împreună, și a cuprins-o o tristețe sfâșietoare. Lulu, care fusese binecuvântată cu darul telepatiei, a privit-o în ochi și a lins-o pe obraz.

Iona mai era îngrijorată și pentru Emmie. Nu răspunsese mesajului lăsat pe Instagram și nimeni nu vorbise cu ea din ziua când dispăruse, cu toate că spuseseră că au văzut-o în tren, deci nu fusese răpită și nici nu era în spital, în comă. Ceva nu era în regulă, era sigură. Avea instincte impecabile pentru lucrurile de felul ăsta.

A sunat telefonul și o clipă a crezut că era Emmie, invocată prin puterea minții. L-a luat repede în mână. Pe ecran scria DAVID.

— Bună, David! a spus ea cât a putut de energic și vesel, ca să-și ascundă dezamăgirea.

— Iona, a spus David. Ce faci acum? Ai putea veni încoace? La Wimbledon?

— Dragule, a spus Iona. Ăsta e cumva un telefon de tăvăleală? Sunt flatată, dar sper că știi că nu am înclinații în direcția aceea, da?

A urmat o tăcere prelungă și apăsătoare. Oare îl făcuse să se simtă prost ori încerca să-și dea seama ce era telefonul de tăvăleală? Uita mereu că majoritatea celor „de vârstă mijlocie“ nu erau așa de familiarizați cu argoul modern cum era ea. S-a hotărât să-i curme suferința.

— Glumesc, inimioară. Da, mi-ar face mare plăcere să văd cum e *chez David*. Dă-mi mesaj cu adresa și sar instant în tren.

Iona și-a dat seama că era casa lui David fără măcar să se uite la număr. Toate celelalte proprietăți de pe stradă fuseseră modernizate — aveau anexe din sticlă strălucitoare, porți electrice elegante și perechi identice de lauri cu luminițe delicate împletite în ei, de-o parte și de alta a ușilor lăcuite de la intrare —, dar aceasta era înțepenită într-o bulă din trecut. Ca și proprietarul ei, nu se schimbase absolut deloc de decenii întregi.

— Intră, intră, a spus David. Pentru mine? Ce drăguț din partea ta! Mulțumesc.

Iona i-a dat buchetul exagerat de scump de trandafiri albi pe care i-l adusese Piers mai devreme. Din fericire, nu apucase să îi scoată din celofan înainte să sune David. Refolosirea darurilor era benefică pentru planetă. Ar fi un subiect bun de articol. Of, Doamne, trebuia să înceteze cu asta.

David a condus-o într-o sufragerie confortabilă, dar demodată. Pe parchet erau întinse covoare prețioase vechi și mobila din lemn închis la culoare era aranjată în jurul principalului centru de interes al încăperii: un șemineu uriaș, deschis. Fără îndoială că un agent imobiliar ar fi descris-o ca fiind *plină de detalii originale, fidele epocii, și de oportunități de modernizare.*

David a dus florile în bucătărie și s-a întors cu ele puse într-o vază. Avea în mână un cartonaș alb.

— *Draga mea Candida*, a citit el de pe cartonaș. *Îți mulțumesc pentru tot. Te iubesc.*

Se pare că nu era singura care credea în refolosirea darurilor.

— Ce bizar! a spus ea.

După care, nemaiputând să-și țină curiozitatea în frâu și dornică să-i distragă atenția lui David de la bilețelul lui Piers, a întrebat:

— Vrei să te ajut cu ceva?

— Sincer să fiu, deja m-ai ajutat enorm, a spus David.

— Serios? a spus Iona, încercând să-și dea seama ce făcuse.

— Da. Tu și ceilalți din tren m-ați făcut să-mi dau seama în ce rutină prăfuită intrasem. Așa că încerc să *mai schimb câte ceva*. M-am înscris la niște cursuri pentru adulți!

— Minunată idee, a zis Iona. Ce înveți?

— Limba rusă la nivel conversațional marțea și cum să demontez și să reconstruiesc un motor de mașină joia.

— Excelent, a spus Iona. Poți să te angajezi ca șofer la un oligarh exilat.

David a ignorat-o, ceea ce probabil că era mai bine.

— Și încet-încet lucrurile merg tot mai bine și între mine și Olivia. Încep să cred că până la urmă s-ar putea să nu fie totul pierdut.

— Vai, asta *chiar e* o veste bună, David, a zis ea.

— Așa că, înțelegi, am vrut să fac ceva ca să te ajut. Știi că sunt avocat, da?

Iona nu știuse, dar să recunoască ar fi însemnat să dea dovadă de o fantastică lipsă de interes pentru prietenul ei. Îl întrebase vreunul dintre ei cu ce se ocupa? Vinovăția a făcut-o să dea din cap mai viguros decât o cerea situația, luptând, în același timp, să-și înăbușe un val de gelozie. David era cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât ea și, cu toate astea, părea să fie în continuare luat în serios în profesia lui. De ce bărbații cu păr sur și riduri deveneau impunători și distinși, pe când femeile bine conservate ca ea deveneau invizibile?

— Ei, sunt specializat pe contracte și legea dreptului de proprietate, a spus David, așa că nu-ți sunt de mare ajutor decât dacă te bate gândul să te muți.
— Din păcate, așa se pare că stau lucrurile, a spus Iona.
— Poate că nu, a zis David, apoi s-a oprit, când s-a auzit soneria. Iat-o, exact la timp, ca de obicei.
— David, sper că nu încerci să îmi faci lipeala cu cineva, i-a spus Iona lui David, care se ducea deja să deschidă ușa.
— Ba, să știi că da, a spus David, întorcându-se în încăpere cu o femeie de vreo 40 și ceva de ani, cu aer inteligent. Cu o avocată specializată în Dreptul Muncii. Ea e Deborah Minks. Lucrează la firma mea și mi-am permis să discut cu ea despre situația ta. Sper că nu te deranjează.
— Nu văd de ce, a spus Iona, precaut.
— Iona, pot să-ți pun câteva întrebări? a întrebat Deborah, care era evident că nu credea în discuții de complezență.

Probabil că îți pierdeai obiceiul când erai plătit cu ora. Deborah s-a așezat și a scos un dosar subțirel din servieta urâtă, dar practică, asortată numai bine cu pantofii ei comozi, dar bătrânicioși. Iona a încuviințat din cap.
— Am înțeles corect, nu ai primit salarii compensatorii? a spus ea.
— Da, fiindcă nu m-au disponibilizat. Mi-am dat demisia. Mă rog, corect ar fi să spun că am ieșit valvârtej, după ce l-am făcut pe redactor pi…

David a ridicat mâna într-un gest autoritar, oprind-o.
— Ei bine, impresia noastră despre ce s-a întâmplat e că n-a fost, de fapt, o demisie, ci o *concediere implicită*. Ai descrie situația ca fiind intolerabilă, astfel încât nu ai mai putut rămâne în acel post?

Deborah a privit-o peste ochelari. Iona a dat iar din cap.
— Ai putea spune că, de fapt, atmosfera devenise complet toxică și că te-ai simțit ținta discriminării din cauza vârstei tale? a întrebat ea.
— Clar! a răspuns ea.

Cu cât părea Deborah mai gravă și mai matură, cu atât mai adolescentină se simțea Iona, ajungând să vorbească precum Martha.

Deborah a luat un fursec Jaffa de pe platoul pe care David îl pusese în fața lor, a luat o mușcătură perfectă, apoi l-a pus la loc, fără să-l termine. Iona a căzut în admirație profundă la vederea acestei demonstrații perfecte de control și reținere. În ciuda pantofilor, Deborah era categoric genul de femeie pe care o voiai de partea ta.

— Ai senzația că poate ai fost chiar manipulată ca să îți dai demisia? a întrebat Deborah.

Iona și-a amintit cum Red îi făcuse cu ochiul Brendei-de-la-HR când ea aruncase în el cu legitimația, și a aprobat din cap.

— Nu vreau să ajung la tribunal, Deborah, a spus ea. Nu pot suporta gândul de a irosi și mai mult timp din viața mea pe pi…

David a ridicat iar mâna. Zău că era un pic prea sensibil.

— Iona, nu cred că o să ajungem acolo, a spus Deborah. Am bănuiala că vor fi deosebit de bucuroși să ajungă la o înțelegere și să evite publicitatea negativă. Tot ce vrem e să fii plătită așa cum meriți după… cât timp?

— Treizeci de ani, a răspuns Iona.

— Perfect, a spus Deborah, și s-a lăsat zâmbind pe spătarul scaunului. E mai mult decât suficient. Acum tu vorbești și eu iau notițe.

Și așa a făcut. I-a spus lui Deborah de discuția cu dinozaurii pe care o auzise la toaletă și despre toate micile comentarii, toate răutățile de genul *Iona n-o să înțeleagă asta* și *pe vremea ta, în timpuri imemoriale,* despre cum o excludeau de la ieșirile în grup la prânz și la ceva de băut, seara, despre cum se opreau din vorbă când se apropia de un grup aflat lângă cafetieră. Despre felicitarea de Crăciun din partea redacției, care avea pe ea o poză cu toți angajații, chiar și paznicul, iar pe ea o omiseseră „din greșeală“.

Iona i-a explicat că îi luaseră una câte una așa de multe din responsabilități, că își dedica o mare parte din ziua de lucru și din energie ca efectiv să se prefacă ocupată, urmărind limbile ceasului de pe perete târându-se cu viteza melcului spre ora de plecare. Și

apoi, în final, a povestit în detaliu ziua în care i s-a spus să dea la verificat tot ce scria unui băiețel care își presăra fiecare propoziție cu chestii care nici măcar nu erau cuvinte. OMG, IRL, BTW[17]. Iar cuțitul răsucit în rană a fost faptul că atunci când fusese angajată de revistă cu surle și tobe, și comunicate de PR triumfătoare și măgulitoare, el nici măcar nu era născut.

Și pe măsură ce vorbea, Iona se simțea tot mai ușoară, de parcă îi era luată de pe umeri povara anilor și a insultelor. Înțelegea acum că tot ce trăise era mai subtil și perfid decât bullyingul cu care avusese de-a face Martha, dar rănile erau la fel de adânci.

— Vă mulțumesc, Deborah și David, a zis când a ajuns la sfârșitul șirului de povești umilitoare.

— N-ai pentru ce, a răspuns Deborah punând capacul la stilou cu un clic sec, de parcă băga pistolul înapoi în toc. Hai să-i facem arșice, ce zici?

[17] În limbajul internauților: OMG (Oh my God) — Dumnezeule mare; IRL (In real life) — În realitate, în lumea fizică, nu virtuală; BTW (By the way) — Apropo.

Emmie

Trenul de 8:08, Thames Ditton – Waterloo

O clipă, Emmie a crezut că Sanjay avea să vină să se așeze lângă ea, dar de cum a ridicat privirea și i-a zâmbit, el s-a întors cu spatele și s-a așezat în altă parte. Exact ca data trecută. Și ca data dinainte.

Fără îndoială, merita să fie tratată cu răceală. Fusese groaznic de nepoliticoasă. Dar chiar și așa purtarea lui părea puțin exagerată. Ba chiar infantilă. Și o ustura. Fiecare pas făcut de el în direcția opusă și fiecare zâmbet pe care îl ignora era ca atacul unui roi de viespi furibunde.

Emmie știa că trebuia să-i ceară iertare, dar Sanjay nu-i dădea ocazia să facă nici măcar atât. În adâncul sufletului, se simțea ușurată, fiindcă nu putea să-și explice nici ei ce se întâmplase, darămite altcuiva. De câte ori relua în minte filmul întâmplării, ea părea slabă, iar Toby părea paranoic și agresiv, și niciuna dintre aceste impresii nu era adevărată, nu?

Oare o găsiseră pe Iona? Încă mai tânjea să stea de vorbă cu ea despre teama ei că lumea i se micșora, ajungând să-i conțină doar pe ea și pe Toby, în bula lor confortabilă și somptuoasă. Dar conta? Nu era suficient? Nu cumva era egoistă că voia mai mult? Iona ar ști răspunsurile la întrebările astea, era convinsă.

Dar, spre surprinderea ei, s-a trezit că îi era dor de Sanjay aproape mai tare ca de Iona. Și-l tot imagina ieșind din cafenea zâmbitor, cu cafeaua ei în mână, ca să descopere că dispăruse. Dumnezeu știe ce-o fi crezut despre ea. Se simțise așa de confortabil în compania lui, fusese așa sigură că aveau să fie prieteni și uite cum îi răsplătise ea bunătatea.

Din nou, Emmie s-a gândit la ziua aceea, derulând în minte desfășurarea evenimentelor și încercând să-și dea seama cum ar fi putut schimba rezultatul.

Sanjay intrase în cafenea — aruncându-i peste umăr un zâmbet larg —, iar ea se așezase la măsuța de afară, scăldată în soarele de primăvară. Simțise mici furnicături pe ceafă, așa cum simți când te privește cineva. Se întorsese și chiar acolo, oprită pe marginea drumului, unde parcarea era interzisă, se afla o mașină exact ca a lui Toby. O privise cu atenție, căutând diferențe — o aripă îndoită, poate un portbagaj pe capotă sau un abțibild cu *Bebe la bord*. Din câte știa ea, Toby nu fusese niciodată la Hampton Court. N-avea cum să fie el.

Exact când se lupta cu acest mister, s-a deschis geamul și a apărut capul lui Toby.

— Treci în mașină! a șuierat el. Acum!

Emmie era nedumerită și îngrijorată. Pe chipul logodnicului ei era o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată. Oare să se fi întâmplat vreo nenorocire? Poate cu tatăl ei? Dar de unde a știut Toby unde să o găsească? S-a dus la el.

— Toby. Ce faci aici? Ce s-a întâmplat? Nu înțeleg, a spus ea.

— Emmie, nu putem vorbi ca lumea când tu ești pe trotuar, în fața tuturor, a spus el. De ce nu urci în mașină?

Emmie a ocolit mașina și a urcat lângă el. Fără să-i spună o vorbă, Toby a pornit motorul.

— Stai! Toby! Nu poți pleca! a țipat Emmie. Sunt cu prietenii mei. Avem planuri. Dacă e vreo urgență, trebuie măcar să le spun la revedere.

— *Prieteni?* a zis Toby. N-am văzut decât un *prieten*. Presupun că ăla cu care erai așa de *prietenoasă* e Sanjay.

Cum era posibil ca un cuvânt cum era „prietenoasă“ să sune așa de dușmănos?

— Am văzut eu cum se uita la tine și categoric nu ți-e doar prieten.

Toby a împins schimbătorul de viteze într-a-ntâia de parcă încerca să pedepsească mașina pentru ceva.

— Și m-ai mințit, a spus el. Mi-ai zis că te duci la cumpărături în West End.

Toby a tras de volan și a intrat în traficul ce se mișca rapid, tăind fața unei dubițe care a frânat brusc și l-a claxonat.

— Fă bine și pune-ți centura, a spus el.

Emmie a simțit că i se întoarce stomacul pe dos. Mințise, da, și știa că era inadmisibil să îl minți pe bărbatul pe care-l iubești mai mult decât orice pe lume, cel în care aveai atâta încredere, încât urma să-ți petreci cu el tot restul vieții. Dar de când Emmie fusese ultima dată la Hampton Court, Toby îi antipatiza cu o intensitate irațională pe Sanjay și Iona, în ciuda faptului că nu îi văzuse niciodată. Detesta până și *gândul* că existau.

Era doar gelozia normală, care însoțea întotdeauna iubirea pasională. Știa asta. După vreo câțiva ani de căsnicie, probabil că n-o să-i mai pese nici cât negru sub unghie unde se ducea sau cu cine și ea avea să-ți amintească cu drag de aceste zile cu emoții intense. Dar până atunci era mai simplu pentru ea și mai bine pentru el să spună o minciunică nevinovată.

Dacă era să fie sinceră cu ea însăși, într-un fel gelozia lui Toby i se părea flatantă. Chiar liniștitoare. Dovada profunzimii sentimentelor lui. Dar știa că din cauza asta se purta în moduri care o făceau să se simtă stingherită. O transformase într-o mincinoasă.

— Îmi pare rău că am mințit, a spus ea. Sincer. Dar știam că o să faci urât. Nu înțeleg de ce ai o problemă cu prietenii mei din tren, dar e evident că ai. Și oricum, dacă tot vorbim despre încredere, de ce mă urmărești?

— Nu te-am urmărit, a spus el. Doar că am auzit la radio că era o problemă gravă pe traseul de cale ferată către Waterloo și m-am gândit să fiu cavalerul tău în armură și să vin să te iau. Am folosit aplicația Find My iPhone ca să văd unde ești. Spre marea mea surprindere, în loc să te văd luând-o spre nord, către Londra, tu te duceai spre sud.

A luat curba cu asemenea viteză, că Emmie a fost azvârlită în portieră și centura i-a intrat în carne.

— Toby, mai încet, te rog! a spus Emmie.

Își dorea cu disperare să îi spună să o ducă înapoi, ca să-și ia măcar rămas-bun de la Sanjay, dar dacă îi rostea numele acum, ar fi înrăutățit însutit situația. Își dorea să-i fi trecut prin cap să-i

ceară numărul, dar nu se așteptase să aibă nevoie să-l sune în scurtul interval cât fusese în cafenea.

— Toby, am căzut de acord să ne împărtășim locațiile pentru situații de urgență, nu ca să ne pândim fiecare mișcare, a spus Emmie. Nu mi se pare normal. E o invazie a intimității. Puteai să mă suni și gata!

— Emmie, tu ești aia care m-a mințit în față, apoi s-a dus să se întâlnească pe ascuns cu un bărbat la cafenea. Nu cred că ai căderea să îmi dai mie lecții de comportament și morală. Doar nu te aștepți să cred că nu e nimic între voi, nu? Încearcă să vezi lucrurile din perspectiva mea!

S-a întors ca s-o sfredelească cu privirea.

— Pentru Dumnezeu, uită-te la drum! Ai să ne omori pe amândoi! Înțeleg cum trebuie să îți fi părut, dar normal că nu e nimic între noi. Nu ți-aș face niciodată așa ceva. E doar un prieten, jur!

— Ei, de-acum n-ai să te mai vezi niciodată cu el, a replicat Toby, pe tonul unui copil bosumflat.

— Toby, nu poți să-mi spui cu cine am voie să mă văd și cu cine nu, a răspuns ea, încercând să se țină tare, dar trădată de vocea tremurătoare. Oricum, n-am cum să nu îl văd. De cele mai multe ori, mergem cu același tren.

Toby n-a mai spus nimic și au făcut tot restul drumului în tăcere. De fapt, n-a mai vorbit cu ea tot restul weekendului, iar ea se simțise insuportabil de singură.

Acum, trei săptămâni mai târziu, totul revenise la normal, iar Toby se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ba chiar era mai afectuos și mai atent ca oricând. Dar pe Emmie tot o sâcâia acel episod. Înțelegea de ce Toby se purtase cum se purtase, dar de atunci era neliniștită. În alertă. Știa că era irațional, fiindcă Toby o adora — nici prin cap nu i-ar trece vreodată să îi facă rău. Mai degrabă era exagerat de protector.

Prin mintea ei se rotea la nesfârșit o întrebare incomodă, ca un fluture de noapte dând ture în jurul unui bec, în ciuda fierbințelii chinuitoare: *Cum faci diferența dintre grijă și control?*

Desigur, Emmie nu avea de gând să îl evite pe Sanjay din cauza geloziei lui Toby, dar s-a dovedit că nu prea avea de ales, fiindcă Sanjay nu avea de gând să mai stea de vorbă cu ea. De fiecare dată când îl zărise de la distanță, el o luase în direcție opusă. Dinadins.

Emmie era hotărâtă să repare relația. Și-a luat poșeta și-a pornit pe interval către el.

— Bună, Sanjay, a zis. Te deranjează dacă stau aici?

Sanjay

Trenul de 8:19 New Malden – Waterloo

— Mersi, a spus Emmie de parcă o invitase să stea cu el, ceea ce nu făcuse.

Cu toate astea, s-a așezat pe locul din fața lui.

— Mor să aflu dacă ați găsit-o pe Iona. E totul în regulă cu ea?

— Da, a spus Sanjay.

— Da, ați găsit-o sau da, e totul în regulă? a întrebat Emmie.

— Ambele.

Știa că Emmie voia mai multe informații, dar nu credea că le merita. Îi dăduse de înțeles cât se putea de clar că nu voia să petreacă nicio secundă cu el. În ultimele săptămâni o văzuse de câteva ori, de la distanță. Deci nu fusese răpită de extratereștri ori de vreo sectă, nici nu suferea de amnezie ca urmare a vreunei lovituri îngrozitoare la cap. Era doar necioplită și nicidecum fata care crezuse el că era.

— Auzi? a spus Emmie. Știu că ești furios pe mine și ai și de ce. A fost o mitocănie incredibilă din partea mea să dispar fără nicio explicație și îmi pare foarte, foarte rău.

Sanjay n-a zis nimic. Al naibii să fie dacă avea de gând să îi ușureze situația. S-a uitat pe geam, unde peisajul vast și relativ verde al suburbiilor lăsa loc cărămizilor, betonului și sticlei înghesuite unele în altele din centrul Londrei.

— A apărut logodnicul meu. Era ceva oarecum urgent. A fost o zi foarte grea, a spus ea.

— Asta nu explică de ce ai plecat fără să-ți iei măcar rămas-bun, a zis Sanjay. Îți cumpărasem cafea. Și chec cu banane. Făcut cu banane cultivate responsabil.

S-a înjurat în gând. Ce avea una cu alta?

— Păi, era cam nervos. Nu eram unde am zis că o să fiu și uneori devine puțin gelos. La drept vorbind, cred că e chiar flatant, a

spus Emmie.

I-a zâmbit stingherită, iar el nu era sigur pe cine încerca să convingă: pe el sau pe ea însăși.

Sanjay a simțit cum supărarea i se transformă în nedumerire, apoi în îngrijorare.

— Emmie, te *urmărea*?

— Nu, nu chiar, a răspuns ea.

El a așteptat să-i dea mai multe detalii.

— Ne împărtășim locația pe Find My iPhone. Știi tu, pentru urgențe. A auzit de o problemă gravă pe traseul trenului și s-a uitat unde eram ca să vadă dacă mă putea ajuta. Ceea ce a fost superdrăguț din partea lui.

Sanjay și-a ținut gura, fiindcă se temea de ce ar fi putut să spună. Era foarte posibil — chiar probabil — ca neliniștea lui să nu aibă nicio legătură cu Toby, să fie doar disperare mascată. Nevoia de a găsi un motiv ca să-l deteste pe logodnicul lui Emmie, o fisură în personajul „Domnul Absolut Perfect".

— Toby a vrut întotdeauna să aibă grijă de mine, să mă protejeze. Încă de la început. Așa ne-am cunoscut, înțelegi? Mi-a furat cineva portofelul la metrou. M-a găsit la turnicheți fără bilet și fără bani și m-a salvat.

Al dracu' Toby. Ăsta era un clișeu pe două picioare, cu tot teatrul lui de cavaler pe cal alb venit să o salveze pe domniță.

— Uau. Ce romantic! a spus el.

Sunase sarcastic? Spera din suflet că nu.

— Emmie, nu că vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala și știu că nu e treaba mea, dar să fii puțin atentă la toată treaba asta cu gelozia, atâta tot.

A văzut-o că voia să-l întrerupă, dar tot a continuat, fără să se oprească să se întrebe ce voia să zică, de teamă să nu-i piară curajul.

— Știai că am lucrat la Primiri Urgențe? Ei, am văzut acolo o mulțime de femei al căror partener „devenea puțin gelos". Îmi povesteau că la început relația era sălbatică, obsesiv de pasională, dar după aceea el începea să le dicteze unde se puteau duce și unde nu, pe cine aveau voie să vadă și pe cine nu, ce aveau voie

să poarte și ce nu și chiar și cum își cheltuiau banii, asta dacă aveau voie să aibă bani la ele. Și după o vreme descopereau că, dacă încălcau regulile, ajungeau să „cadă pe scări“ sau să „intre cu capul într-un colț de dulap“. Apoi ajungeau în cele din urmă să-mi plângă în hohote pe umăr în camera familiilor, spunându-mi că știau că trebuie să-l părăsească, dar nu vedeau nicio cale de scăpare. Nu vreau să ajungi așa.

Sanjay s-a oprit și s-a uitat neliniștit la Emmie. Devenise foarte tăcută și complet neclintită și se uita în jos la pumnii pe care-i strângea și-i desfăcea ritmic. Sărise calul. Și-a dorit să înșface vorbele cu ambele mâini și să le îndese la loc în gură, ca să le înghită, dar știa că și dacă ar fi putut, i-ar fi rămas în gât.

— Sanjay, a spus ea aproape șoptit. Știu că ai intenții bune, dar habar nu ai ce spui. Nu mă cunoști, și pe Toby nici atât. Mă iubește și îl iubesc. Așa că, te rog, vezi-ți de pacienții tăi, care au nevoie de ajutorul tău, și lasă-ne pe noi în pace.

— Cum zici tu, Emmie, a spus el. Știu că nu-l cunosc pe Toby, dar nu eu sunt ăla care are de gând să se mărite cu el. Tu ești, așa că, te rog mult, asigură-te că îl cunoști cu adevărat foarte, foarte bine. Întotdeauna te asiguri în mod activ că toată lumea e tratată corect și etic; te rog doar să te asiguri că și tu ești tratată la fel.

— Nu *am de gând* să mă mărit cu Toby, Sanjay. *Mă mărit* cu el, a spus Emmie sfredelindu-l cu o privire furioasă.

Și în acel cel mai prost moment, trenul s-a oprit cu o scuturătură în gara Waterloo. Înainte ca Sanjay să apuce să se ridice de pe scaun, Emmie coborâse deja pe peron, strecurându-se cu viteză prin mulțime, cât mai departe de el.

Sanjay a reluat în minte conversația toată ziua, punându-și la îndoială motivele, reanalizând acțiunile lui Toby din toate punctele de vedere. Uneori, un set de simptome cu diagnostic aparent evident, puse cap la cap, puteau duce la un diagnostic complet diferit. O tumoră suspectată a fi malignă putea fi deseori complet benignă. Știa asta.

Poate că Toby era pur și simplu Domnul Perfecțiune. Înnebunit să îi poarte de grijă preaiubitei logodnice și să se asigure că era

fericită și în siguranță. Și chiar nu-l putea învinovăți pe Toby că era un pic gelos, nu? La urma urmelor, Sanjay clocotise de gelozie săptămâni în șir, dar asta nu însemna că era un agresor.

Poate că tocmai periclitase degeaba orice șansă de a fi prieten cu Emmie. Dacă și-ar fi ținut, naibii, gura, ar fi putut să îi fie alături ca s-o sprijine dacă se întâmpla ceva rău.

Într-un rar moment de respiro, Sanjay a fugit la cantină, și-a luat o ceașcă de ceai și un KitKat și s-a așezat la o masă. A deschis aplicația pe care o folosea ca să verifice mersul trenului cu care făcea naveta și a introdus căutare pe *întârzieri Hampton Court – Waterloo* și data excursiei lor în căutarea Ionei. A căutat și a tot căutat, fără să găsească nimic. Nicio întârziere, nicio problemă, pe niciun sens. Nimic până pe seară, când se stricase un tren lângă Vauxhall.

Ori îl mințea Emmie, ori o mințea Toby pe ea.

Emmie

Toată ziua, la muncă, Emmie studiase pe toate părțile vorbele spuse de Sanjay. *Începea să le dicteze unde se puteau duce și unde nu, pe cine aveau voie să vadă și pe cine nu, ce aveau voie să poarte și ce nu și chiar și cum își cheltuiau banii.* Și-l vedea în minte pe Toby spunându-i că nu mai avea voie să-l vadă pe Sanjay. Apoi își amintise de costumul pe care i-l făcuse cadou chiar săptămâna trecută, cel superb croit și groaznic de scump, dar care o făcea să arate ca o stewardesă sfioasă de vârsta a doua de la British Airways. *Acum, că ai să fii proprietara propriei tale companii, trebuie să arăți ca atare,* spusese el zâmbindu-i încântat. *Adică gata cu fustele mini și decolteurile…* Părea să ignore faptul că ea încă nu se hotărâse să-și dea demisia de la serviciu. Din punctul lui de vedere, era ceva bătut în cuie.

Emmie și-a amintit cât insistase Toby ca salariile să le fie plătite într-un cont comun, cum lua la puricat extrasele de cont cu markerul în mână și cum, tot mai des, o lua la întrebări despre cumpărăturile făcute. *Facem economii pentru nuntă, Emmie. Nu poți să tot dai banii pe prostii precum fardurile.* Apoi, ca de obicei, alina usturimea mustrării cu vorbe drăgăstoase: *Oricum, eu cred că ești frumoasă exact așa cum ești.*

Apoi un gând, mai zdrobitor decât toate celelalte. Cuvintele pe care Emmie nu le discutase cu nimeni, fiindcă o făceau să se simtă rușinată și înspăimântată: *FUSTA AIA ROZ TE FACE SĂ ARĂȚI CA O CURVĂ. TE CREZI MARE DEȘTEAPTĂ, DAR ȘTIM CU TOȚII CĂ EȘTI O IMPOSTOARE. NU MERIȚI UN ASEMENEA BĂRBAT.* A împins cu toată forța cuvintele afară din minte. Toby o adora. Nu i-ar fi subminat niciodată dinadins încrederea în sine în felul acesta.

Cu siguranță, Sanjay era cel exagerat de protector, nu Toby. O făcea să fie paranoică, creând fără să vrea o fisură chiar prin mijlocul relației ei perfecte. Parcă studia rochia aceea care făcuse

vâlvă pe internet cu câțiva ani în urmă. Ce vezi? E neagră cu albastru sau albă cu auriu? N-are cum să fie și una, și alta.

Emmie a rămas în prag, încercând să-și calmeze respirația. Toby scotea la cină niște clienți în seara asta, așa că o să aibă timp la dispoziție, să se gândească în liniște.

— Bună, Toby! a spus ea pe un ton normal, scoțându-și pantofii și haina și aranjându-le în zonele desemnate lor, așa cum făcea în mod normal.

Toby a venit în hol.

— Bună, Emmie! Ce-ai pățit? Ești bine? a întrebat el.

Deci nu chiar așa normal.

— Sunt doar obosită, a răspuns ea. A fost o zi grea.

— Sărăcuța de tine, a spus Toby. Cu cât îți dai demisia mai repede, cu atât mai bine. Ce-ar fi să faci o baie fierbinte și să te bagi în pat devreme? N-ai uitat, sper, că ies în oraș în seara asta, nu?

— Nu, a răspuns ea. Mai bine. N-aș fi o companie prea plăcută acum.

Uneori, cea mai simplă minciună e adevărul.

Emmie a urmat ritualul de seară pe pilot automat. Parcă se uita la reluarea unui vechi film cu ea, făcut în vremuri cu totul diferite. Imaginea arăta ca ea, dar era bidimensională și fără substanță.

Ca să-și ocupe mintea cu altceva, Emmie și-a deschis Instagramul. Intra foarte rar în contul ei personal. Când petreci atâta vreme la muncă pe rețelele de socializare, nu te trage ața s-o mai faci și de acasă. Și-a deschis mesajele. Unul sărea în ochi, de la un cont pe care nu-l cunoștea: @ionandbeaandlulu. L-a deschis. *Emmie, dacă ai nevoie de mine, mă găsești la Hurst Road numărul 24, East Molesey.* Apoi un număr de mobil și cuvintele*: Sunt îngrijorată. Iona.* Fusese lăsat cu săptămâni în urmă. În ziua în care se duseseră s-o caute. Ziua în care începuseră să apară crăpături în lumea ei perfectă. Crăpături care se părea că se lărgeau până la dimensiuni de prăpăstii fără fund.

Emmie a rămas cu degetul deasupra ecranului, însă nu avea idee ce să răspundă. De unde putea să înceapă? Avea să o lase pe

altă dată. Dar a strâns tare în suflet îngrijorarea Ionei pentru ea, ca pe un talisman.

Ușa casei s-a închis, în sfârșit, după logodnicul ei și corsetul care-i zdrobea coastele s-a mai lărgit puțin.

Cât de bine îl cunoști de fapt, Emmie? a întrebat vocea din mintea ei, parafrazând vorbele rostite dimineață de Sanjay. Dar îl *cunoștea*, n-avea cum să nu-l cunoască, nu? Erau împreună de doi ani și trăiau împreună de luni bune. Și existau și avantaje la obsesia lui Toby cu ordinea și la filosofia lui cu *un loc pentru fiecare lucru și fiecare lucru la locul lui*. Știa ce conținea fiecare sertar și dulap din casa lor și — fiind o construcție nouă — nu existau scânduri desprinse în podea sau ascunzători pitite în șeminee străvechi. Niciun loc în care să ascundă de ea secrete.

Exista un singur loc care rămăsese mereu o enigmă. Biroul lui Toby, pe care îl numea deseori râzând *peștera masculului*. Emmie nu intra decât când era el acolo și chiar și atunci numai după ce bătea la ușă.

A deschis ușa biroului. În aer încă plutea parfumul lui Toby. Inima îi bubuia în piept și toate simțurile erau în alertă, gata de fugă sau de luptă, de parcă în orice clipă putea să simtă o mână pe umăr.

Încăperea era la fel de imaculată ca restul casei. Pe birou, doar o coală de sugativă, un stilou, un organizator de corespondență și un deschizător de scrisori vechi, din argint, toate aranjate în linii drepte perfecte, în unghiuri drepte unul față de altul. În tăcerea din casă, ticăitul blând al unui ceas de epocă de pe bibliotecă răsuna tare și amenințător, ca mecanismul activat al unei bombe.

Emmie s-a așezat pe scaunul de la biroul lui Toby, simțind cum șezutul capitonat din piele se lăsa puțin cu un oftat, adaptându-se la o formă și o greutate nefamiliare. Și-a trecut palmele pe tăblia lucioasă. Imitație de stil edwardian, imitație de mahon. Oare și Toby era o imitație?

Și-a pus cu precauție degetele pe tastatura lui Toby. Mai folosise de vreo două ori computerul lui, când laptopul ei făcea figuri. Și-a amintit că râsese când îi spusese parola. Emmie20111990. Ziua ei

de naștere. Nu i-ar fi spus parola din proprie inițiativă dacă ar fi avut ceva de ascuns, nu?

A tastat-o și ecranul a prins imediat viață.

Emmie s-a uitat prin e-mailurile și fișierele lui. Hardul lui Toby era la fel de ordonat și organizat ca toate lucrurile din viața lui. Nu vedea nimic nelalocul lui. Ce era în capul ei, de îi încălca intimitatea fără motiv? Comitea exact infracțiunea de care îl acuzase ea pe el recent.

A împins scaunul în spate și a deschis sertarele unul câte unul, dând la iveală pașapoarte, documente, fotografii, toate stivuite cu grijă — nimic neobișnuit, nimic care să sară în ochi. Ar fi trebuit să se oprească. Nu avea niciun motiv întemeiat să se poarte așa, cu excepția unei conversații tulburătoare în tren. Măcar știa ce căuta?

Apoi a ajuns la ultimul sertar de jos și nu l-a putut deschide. A tras iar de mânerul strălucitor de alamă, dar sertarul era încuiat. Nici urmă de cheie, nicăieri. A scos un mârâit frustrat.

Pune-ți mintea la contribuție, Emmie. De ce ar ține Toby un sertar încuiat? Poate doar ca să protejeze conținutul de hoți sau ca să-l ascundă de ea. *Cât de bine îl cunoști de fapt, Emmie?*

A luat deschizătorul de scrisori — în formă de pumnal în miniatură — și a înfipt vârful în mica broască. L-a învârtit și zgâlțâit în sus și-n jos, trăgând și împingând în același timp de mânerul sertarului.

Până la urmă, mai mult printr-o combinație de noroc și forță decât de îndemânare, sertarul s-a deschis cu un mic pârâit de lemn rupt. Și-a dat seama că lui Toby avea să-i fie imediat cât se poate de clar ce făcuse și a simțit frica împlântându-i-se ca un pumnal între coaste. Cum avea să-i explice?

S-a uitat în sertar. La început nu a văzut absolut nimic.

Încercând să-și păstreze calmul, a băgat mâna în adâncurile lui și a simțit forma subțire, precisă a unui iPhone. Vechiul telefon al lui Toby. Cel pe care ea crezuse că l-a reciclat când trecuse la un model mai nou, de Crăciunul trecut. A apăsat butonul lateral, așteptându-se ca bateria să fie descărcată, dar ecranul s-a luminat aproape imediat. Avea nevoie de un pin din patru cifre. A

încercat anul nașterii lui. Apoi al ei. Apoi 2017, anul când se cunoscuseră. Victorie. Toate parolele lui aveau legătură cu ea, însă acum, în loc s-o facă să zâmbească, acest lucru a făcut-o să se cutremure.

Telefonul trebuie să fi fost repus pe setările din fabrică, fiindcă nu avea niciuna dintre aplicațiile preferate ale lui Toby. Nimic altceva decât funcțiile de bază. A apăsat simbolul mesageriei ținându-și respirația. Un singur mesaj și ea știa fiecare cuvânt de parcă era ars cu fierul roșu pe sufletul ei. *TE CREZI MARE DEȘTEAPTĂ, DAR ȘTIM CU TOȚII CĂ EȘTI O IMPOSTOARE.*

Pereții s-au prăbușit peste Emmie, sufocând-o. A pus degetul tremurător pe simbolul căsuței poștale, știind deja ce avea să găsească. Două e-mailuri, amândouă trimise ei. De la un.prieten@gmail.com. Telefonul îi ardea mâna, așa că l-a lăsat să cadă pe birou, apoi a băgat iar mâna în fundul sertarului.

Degetele ei au cuprins un obiect așa de cunoscut, că amprentele ei erau imprimate în pielea uzată. Emmie și-a ordonat să continue să respire, încercând să sugrume șerpii care i se zvârcoleau în stomac. Era vechiul ei portofel. Portofelul care-i fusese furat din geantă în metrou în ziua când îl cunoscuse pe Toby. Toby, care o găsise neajutorată lângă turnicheți, fără bilet. Toby, care o ridicase din disperare și o salvase. Cavalerul ei în armură de cașmir moale.

L-a deschis și iat-o — poza pe care crezuse că nu avea să o mai vadă niciodată, cu ea și mama ei. Toate cardurile bancare și de credit pe care fusese nevoită să le anuleze, dar niciun ban. Oare o salvase atunci împrumutându-i propriii ei bani?

Și de ce păstrase portofelul? Fiindcă intenționa ca într-o zi să mărturisească totul și să i-l dea înapoi? Sau era un fel de trofeu? Pentru el, echivalentul unui cap de leu pus pe peretele casei de la țară sau al unui fluture prins cu boldul într-un insectar?

Brusc, vedea totul limpede. Toby nu era salvatorul ei, era temnicerul ei. Asta fusese tot timpul. Crease pentru ea o colivie aurită, iar ea intrase acolo de bunăvoie, recunoscătoare și iubitoare, zâmbind și purtând pe deget un inel cu diamant. Îi subminase încrederea în ea, o făcuse să se îndoiască de ea cu

mesajele lui anonime, apoi începuse să-i blocheze accesul la toate ieșirile, îndepărtând-o de toți potențialii salvatori, de prietenii ei din tren și de colegii de serviciu. *Îți place să lucrezi de acasă, Emmie.*

Cum putuse să fie așa de oarbă? Era chiar așa de disperată să creadă în fericiți-până-la-adânci-bătrâneți, că nu a mai văzut ce se întâmpla chiar sub nasul ei?

Și-a scos inelul de pe deget și l-a pus în mijlocul biroului. Apoi l-a mutat vreo șapte centimetri mai la stânga. Toby nu suporta când lucrurile nu erau perfect centrate.

Și-a luat portofelul și a fugit sus, în dormitor, a tras o valiză dintr-unul dintre dulapurile de sus și a început să-și arunce hainele în ea. În timp ce făcea asta, a revăzut în minte mesajul citit mai devreme pe Instagram: *Dacă ai nevoie de mine, mă găsești la Hurst Road numărul 24, East Molesey.*

Emmie s-a oprit în holul de la intrare, s-a dus la șirurile înghesuite de pantofi ai lui Toby, toți perfect aliniați, cu vârful în față, ca soldații la paradă. Cu mâini tremurătoare, a luat câte unul din fiecare pereche și, în drum spre gară, i-a aruncat în containerul de gunoi al unui vecin. Apoi a vomitat în rigolă.

Sanjay

Trenul de 19:15, New Malden – Hampton Court

La ieșirea din spital, Sanjay s-a oprit la unul dintre principalele panouri cu anunțuri ale personalului. A trecut în revistă colajul de bilețele cu oferte de slujbe, cu obiecte găsite și pierdute, apartamente de închiriat și biciclete de vânzare, până ce, chiar în colțul de jos, l-a găsit. Un bilețel fără ornamente și înflorituri pe care scria ÎNTÂLNIRE GRUP DE SPRIJIN PENTRU CLINICIENI, ÎN FIECARE LUNI, LA 13:00. TOATĂ LUMEA E BINEVENITĂ, urmat de numele și numărul de telefon al organizatorului. Și-a scos telefonul și a pozat bilețelul. N-ar strica să se ducă o dată, doar ca să vadă cum e, nu?

Sanjay a urcat ultimul rând de trepte către apartamentul lui și a dat colțul pe palier. Crezuse că mirosul vag de biryana era doar în mintea lui, dar nu. Chiar acolo, în pragul apartamentului lui, se afla o sacoșă burdușită, pe care era așezată o foaie A4 îndoită, cu numele lui scris deasupra cu majuscule groase.

Sanjay a desfăcut foaia: CA SĂ ÎMPARȚI CU O PRIETENĂ, zicea, cu un scris ce îi era aproape la fel de familiar ca al lui: scrisul mamei lui. Jos, adăugase, ca de obicei: P.S. ÎNCĂLZEȘTE LA FOC MIC. NU BĂGA ÎN CUPTORUL CU MICROUNDE.

Mama lui Sanjay, Meera, își arăta dragostea prin intermediul mâncării, dar acum, că el și frații lui plecaseră toți de acasă, i se părea imposibil să gătească doar pentru doi. Făcea mâncare în oale cât o cadă, o servea cu polonice imense și pur și simplu nu știa să gătească porții mici. Așa că, de câte ori taxiurile tatălui lui primeau o comandă în direcția New Malden, umplea portbagajul șoferului cu mâncare pentru fiul ei.

Meera avea și cheie. Insistase să îi dea, pentru situații de urgență. La începuturile coabitării lui Sanjay cu colegii de apartament, apărea din când în când neanunțată și făcea

curățenie generală în apartament. După vreo două incidente foarte jenante, legate de un prezervativ folosit și colecția secretă de reviste porno a lui Ethan, căzuseră cu toții de acord că nu mai avea voie să intre în apartament decât dacă unul dintre ei era pe moarte. Și chiar și atunci, Meera trebuia să fie însoțită de un membru al serviciilor de urgențe și nu avea voie să atingă nimic.

Colegilor de apartament ai lui Sanjay le plăcea mâncarea mamei lui aproape la fel de mult ca și lui, și livrările astea erau ocazia perfectă ca să ia niște bere și să mănânce mâncare indiană adevărată vizionând împreună un film. Dar, uitându-se la bilet, Sanjay și-a dat seama că în seara asta voia să își împartă cina cu o prietenă. Își dorea chiar foarte mult.

Și-a scos telefonul.

* * *

— Intră, Sanjay! l-a întâmpinat Iona cu un zâmbet strălucitor. Există un singur lucru mai bun decât un tânăr frumos care-ți apare la ușă, și acela e un tânăr frumos care aduce cu el cina.

I-a întins sacoșa.

— Vai, ce interesant! a spus Iona. E greu de preparat? Eu sunt o bucătăreasă groaznică. Bea spunea că atunci când voia să slăbească, mă lăsa pe mine să mă ocup o lună de bucătăreală.

— Nu e deloc greu, a spus Sanjay. Doar o bagi la microunde. A, să nu uiți să o scoți înainte din folia de aluminiu, altfel îți explodează cuptorul. Ethan a uitat o dată. Ne-a luat o veșnicie să răzuim turmericul de pe tavan. Așa, ia zi, Iona, ce-ai mai făcut? Pari cam… înfierbântată, a zis Sanjay.

— Ce drăguț din partea ta, dragule. A trecut ceva vreme de când mi-a spus cineva că sunt „fierbinte“, a răspuns Iona făcându-i indecent cu ochiul.

Nu era sigur dacă îl înțelesese greșit dinadins sau nu.

— Scumpa de Martha e încă aici. O învăț să danseze cancan. Hai și tu — ne facem poftă de mâncare și apoi încălzim ce ai adus. Îți trebuie o fustă.

Ușor îngrijorat, Sanjay a urmat-o pe Iona în sufragerie. Masa și scaunele fuseseră împinse lângă un perete și covorul rulat, dând la iveală parchetul lustruit.

— Salut, Sanjay! a spus Martha, care părea și mai înfierbântată decât Iona.

Încă era îmbrăcată în uniformă, dar peste fusta regulamentară bleumarin avea una voluminoasă, multicoloră, cu o mulțime de jupe crețe.

— Poftim! a spus Iona dându-i un veșmânt similar, cu betelie pe elastic.

Lui Sanjay i-a fost foarte clar că nici nu intra în discuție să opună rezistență. Și-a tras fusta peste pantaloni.

Iona s-a dus la un pick-up străvechi.

— Folosim clasicul cancan al lui Offenbach, *Orfeu în Infern,* a spus Iona. Cam banal, dar teribil de distractiv.

Și câteva minute mai târziu, Sanjay se învârtea și-și ridica picioarele ca un profesionist. Și-a amintit că s-a întâlnit cu colegii de apartament când se îndrepta spre gară și că făcuseră mișto de el când descoperiseră că îi ducea mâncare unei „fete". *Ooooo, Sanjay are o întâlnire! A dat Domnul!* Dacă l-ar vedea acum, ar face mișto de el tot restul vieții.

Martha s-a holbat la el și a început să râdă. Mai tare decât era cazul, după părerea lui. Râdea cu atâta poftă, că Sanjay s-a temut că avea să se sufoce. S-a prăbușit pe podea, apoi s-a întins pe spate și a privit tavanul cu pupilele dilatate.

— Uuuuu, se învârte camera, a spus ea.

— Martha, a zis Iona îngrijorată. Când te-ai dus în bucătărie să îți iei un pahar cu apă, ai mâncat cumva unul dintre fursecurile mele?

— Sinceră să fiu, da, a răspuns Martha. Eram lihnită de foame. N-am crezut că o să te superi. Sunt așa bune, că îți tot vine să mănânci. Faza ciudată e că parcă după aia mi s-a făcut *și mai foame.*

— Aoleu, a zis Iona. Acelea sunt fursecurile mele speciale. Le mănânc pentru artrită.

Sanjay s-a uitat la Iona, apoi la Martha și deodată totul avea sens.

— Iona, i-ai dat cumva Marthei un fursec cu canabis? a întrebat el.

— Nu i l-am *dat,* scumpule. L-a luat. Stai liniștit, o să-i treacă repede. O să fie bine. Și nici n-o s-o doară încheieturile mult timp de-acum încolo.

— Și acum sunt bine, zău! Mai mult decât bine, a spus Martha. Numai să nu mă spuneți mamei.

Cu muzica dată tare și hohotele de râs ale Marthei, probabil că soneria suna de ceva vreme până s-o audă ei.

— Iona! Ce se aude? Îmi zornăie mie creierul? a strigat Martha ca să acopere zgomotul.

Iona a ridicat acul de pe disc.

— Sună cineva la ușă. Vai de mine, n-am mai avut atâția musafiri pe nepusă masă de când Bea a pus pe foc cartofii prăjiți și s-a dus să facă o baie, uitând complet de ei. Am avut invitat la cină tot Departamentul de Pompieri din Kingston. A fost fantezia sexuală a oricărei femei heterosexuale. Complet irosită pe noi. Stați aici, mă duc să văd cine e, a spus Iona.

Sanjay s-a uitat la telefon. Avea un mesaj de la mama lui:

Mama: AI GĂSIT O PRIETENĂ CU CARE SĂ-ȚI ÎMPARȚI CINA?

Se pregătea să-i răspundă, când Iona s-a întors în încăpere.

— Ia uitați cine-a venit să stea o vreme la mine, a spus ea.

În spatele ei era Emmie. Cu o valiză.

Da, a tastat Sanjay.

Mama lui i-a răspuns cu un emoticon cu o față zâmbitoare, confetti și o inimă.

Meera folosea deseori greșit emoticoanele. Intrase în tot felul de belele folosind greșit vânăta. Dar în situația de față reușise să descrie exact ce simțea Sanjay.

Însă bucuria lui s-a transformat pe loc în îngrijorare când Emmie s-a prăbușit grămadă pe podea și a început să plângă în hohote.

Piers

Trenul de 8:13, Surbiton – Waterloo

Cât lucra Martha la ecuațiile pe care i le dăduse să le rezolve, Piers s-a uitat pe ultimele proprietăți locale scoase la vânzare pe site-ul Rightmove. Primiseră deja o ofertă pentru casă, așa că acum căutau ceva modest pentru Candida și copii și un apartament în apropiere pentru el. Problema era că „modest“ nu era un atribut cu care Candida era familiarizată, așa că dura ceva vreme.

Lui Piers nu-i venea să creadă cât de puțin îl deranja că vindeau casa. Fusese aleasă de Candida, decorată de un designer și întreținută de o armată de angajați. El plătise pentru tot, dar nu simțise niciodată că era casa lui. I se părea teribil de ironic că luase o casă obscen de uriașă, și cu toate astea el gravita tot timpul către cele mai mici și intime colțuri ale ei. În adâncul sufletului, abia aștepta să-și creeze propriul cămin, undeva, într-un loc fără pretenții, relaxat și confortabil. Un loc în care lui Minty și lui Theo să le facă plăcere să vină după școală și în weekenduri.

Martha i-a întins încrezătoare hârtia cu ecuațiile.

— În curând nu o să mai ai nevoie de mine, Martha, i-a spus Piers uitându-se pe răspunsurile corecte și rezolvările meticuloase.

— Sunt tot mai bună, așa-i? a spus ea. Auzi? Ți-ai dus costumele la magazinul ăla de caritate de care ți-am zis, cel pentru șomerii care nu reușesc să-și găsească serviciu?

— Da. Mi le-au smuls, efectiv, din mână. Au spus că vor fi perfecte pentru clienții lor când se duc la interviuri. Am păstrat unul, în amintirea vremurilor trecute. Martha, pot să-ți cer un sfat?

— Mie? a spus Martha, uluită de inversarea rolurilor.

— Da, ție. Știi, săptămâna trecută m-a chemat directorul în biroul lui. A spus că e foarte mulțumit de prestația mea și mi-a oferit să predau la o clasă, a spus Piers.
— Uau! Ce tare!
— Ei, nu e, dacă vrei să știi. Ba chiar a fost un dezastru total, a spus Piers crispându-se la amintirea care i se repeta în minte în buclă, copleșindu-l de rușine. Nu mi-au dat nici cea mai mică atenție. Au continuat să vorbească între ei, aruncând cocoloașe de hârtie prin clasă și uitându-se în telefoane, pe care nu am avut curajul să le confisc. Erau vreo câțiva puști pe rândurile din față care făceau eforturi vitejești să urmărească lecția, dar era imposibil în toată hărmălaia aceea. Sunt un fiasco total, Martha.

Piers a avut brusca revelație că, doar cu câteva luni în urmă, nici prin cap nu i-ar fi trecut să aibă o astfel de conversație, una în care își destăinuia eșecul, slăbiciunea și lipsa de încredere în sine. Cu siguranță nu unei adolescente și categoric nu într-un mijloc de transport în comun. Dar propria lui călătorie până la marginea abisului și sesiunile de „terapie“ cu Iona care urmaseră parcă stârniseră în el, o nevoie de a *împărtăși*. Spera că era un lucru benefic, fiindcă nu știa cum să închidă la loc cutia Pandorei.
— A, nu-ți face griji, a spus Martha. Așa e de obicei. Facem asta tuturor profesorilor suplinitori. E ca un test de inițiere. Deși majoritatea nu se mai întorc.
— Dar azi am altă oră, a spus Piers simțind că-i venea să vomite. Și ce mă fac dacă directorul trece pe la oră și vede iureșul ăla din clasă? Pot să-mi iau adio de la cursul de pregătire a profesorilor.
— Te-ai uitat vreodată la un documentar de David Attenborough? l-a întrebat Martha, complet din senin.
— Da, normal că m-am uitat, a răspuns el.
— Ei, ceea ce trebuie tu să înțelegi e că adolescenții sunt ca fauna din Masai Mara. Trebuie să le înțelegi psihologia. Crede-mă, am studiat treaba asta ani buni, a spus Martha. E singurul lucru care m-a ținut în viață până acum.
— Bine, spune-mi mai multe, a zis Piers încercând să-și ascundă scepticismul.

— Când intri în clasă — sau locul de adăpat, dacă vrei —, trebuie să fii masculul alfa. Știi tu, goriloiul-șef, a spus Martha. Există gorile în Mara? Nu cred. Să zicem că suntem în Rwanda. În fine, trebuie să nu arăți *nici urmă de frică* și, cel mai important, e obligatoriu să *nu* te străduiești prea tare. Dacă te străduiești prea tare sau pare să îți pese în vreun fel de părerea lor despre tine, atunci le conferi lor puterea. Masculul alfa nu are de ce să se străduiască să fie alfa, el este și gata. Înțelegi?
— Da, cred că da, a spus Piers gândindu-se la vremurile petrecute în sala de tranzacții, care era o veritabilă junglă, cu maimuțe, lei mâncători de oameni și șerpi veninoși.
— Și trebuie să te prinzi cine e pretendentul la titlul de alfa, a continuat Martha. E cineva admirat de toți, care se va lupta cu tine pentru dominație. Trebuie să îl / o izolezi și să îl / o *pui la punct*. Din start. Apoi trupa — ăsta e substantivul colectiv pentru gorile, apropo — te va accepta ca lider.
— Și cum „îl pun la punct“? a întrebat Piers.
— Sau „o“, a adăugat Martha pe ton sever.
— Sau „o“, a repetat Piers, rezistând tentației de a-și da ochii peste cap. Sper că nu mă pui să-mi arăt colții și să mă bat cu pumnii în piept.
— Nu, normal că nu, a spus ea exasperată. Nu trebuie să iei chiar așa în serios aceste analogii. Fă și tu cum fac comicii de stand-up cu cei care-i hărțuiesc din public. Pune-i la punct fără răutate ori agresivitate, ci într-un mod inteligent și spiritual. Și cu fermitate. Poți să faci asta, știu sigur că poți.

Piers s-a simțit ridicol de mândru de încrederea pe care o avea Martha în el.
— Deci când intri în clasă, intră cu Attenborough în minte. Spune-ți *uite-i și pe zăpăciții ăștia de cimpanzei. Eu sunt goriloiul-șef.* Jur că eu îl iau pe Attenborough cu mine peste tot, a spus Martha. E cel mai tare.

Trenul a oprit în gara Vauxhall, și Martha a studiat mulțimea de pe peron, așa cum făcea la fiecare oprire. Numai că acum o făcea cu nerăbdare, nu cu frică. Piers a văzut un grup de băieți în uniformă școlară similară cu a ei.

— Scuze, Piers. Trebuie să plec, a spus Martha. Mă duc să stau cu Romeo din piesă.

L-a văzut pe Romeo făcându-i cu mâna Marthei. Piers știa că numele lui real era Aaden. Era unul dintre băieții care veniseră la seminarul lui despre procesul de intrare la Oxbridge, un azilant somalez, care cică în urmă cu doar doi ani nu știa nicio boabă de engleză. Acum Piers îi dădea meditații de matematici avansate și era hotărât să-l ajute să se înscrie la o bursă Stormzy pentru Cambridge.

— E ceva între voi? a întrebat Piers.

— Alo, domnule Sanders! Să păstrăm limitele, vă rog. Profesorii n-au voie să pună întrebări de genul ăsta. E deplasat, a spus Martha. Succes la oră!

S-a dus la Aaden, care a luat-o de umeri. Se părea că avusese dreptate. Cu greu s-a abținut să nu azvârle pumnul în sus, triumfător.

Emmie

Trenul de 8:05, Hampton Court – Waterloo

Lui Emmie îi era dor de Toby. Nu de adevăratul Toby, firește, ci de bărbatul care crezuse că era și de viitorul pe care crezuse că îl aveau împreună. La nivel rațional știa că ar trebui să îl urască, dar un colțișor din inima ei, unul îngropat adânc în pieptul ei, încă nu primise vestea. Încă era îndrăgostit de bărbatul care o adorase și o protejase. Cel care nu existase niciodată. Rămăsese cu un amestec de sentimente absolut năucitoare: durere sfâșietoare, dublată de vinovăție pentru durerea simțită, toate acoperite cu un strat de furie și ceva ce părea un fior de frică.

Emmie își simțea mâna stângă goală fără inelul de logodnă. Îi pomenise de asta Ionei, care-i spusese *Nu e goală, inimioară, e UȘOARĂ. Inelul ăla te trăgea în jos! Nu era o declarație de iubire, era un simbol al PROPRIETĂȚII.*

Iona se dădea peste cap ca Emmie să aibă mereu o stare de spirit bună și să fie mereu ocupată. Cum o vedea tristă, îi propunea imediat o ședință de aerobic cu Jane Fonda, să facă pâine în casă sau „nițel grădinărit". La drept vorbind, era de-a dreptul epuizant. Abdominalii o dureau de murea, pâinea le ieșea întotdeauna tare ca o cărămidă și încă nu învățase care erau buruieni și care erau flori. Iona era cu treizeci de ani mai bătrână decât Emmie și cu toate astea părea să aibă de două ori mai multă energie decât ea.

Trenul a oprit la New Malden. L-a văzut pe Sanjay pe peron făcându-i cu mâna și i-a zâmbit. Avea el ceva de o făcea întotdeauna să zâmbească.

— Bună, Emmie! Ce faci? a întrebat-o când a ajuns la masa ei.

A privit-o cercetător, de parcă aștepta un răspuns onest, așa că s-a hotărât să nu-i servească obișnuitele platitudini.

— Mult mai bine, Sanjay, mulțumesc. Dar încă mi-e tare greu.

Cuvinte care nu descriau nici pe departe complexitatea sentimentelor care o încercau, dar măcar erau adevărate.

— Sunt convins, a spus Sanjay. Nu se trece deloc ușor peste așa ceva. Munca te ajută, îți distrage atenția?

— Absolut, a răspuns Emmie. Deși într-un fel, ce s-a întâmplat m-a făcut să-mi consider serviciul și mai inutil și superficial.

— Ar trebui s-o asculți pe mama, a zis Sanjay. Ea spune că metoda cea mai bună de a te vindeca e să dăruiești, să te concentrezi asupra altcuiva. Poate n-ar fi rău să te gândești la cum ți-ai putea folosi experiența în marketing ca să faci ceva cu adevărat bun. Știi tu, ca un fel de al doilea job.

Telefonul lui Sanjay a scos un clinchet.

— Mama ta e o doamnă foarte înțeleaptă, a spus Emmie. Exact asta mi-am tot propus de ceva timp să fac.

— Este, dar mi-aș dori să nu-mi mai dea tot timpul mesaje. Tare-i place să se amestece. Cu majuscule, a spus Sanjay băgându-și telefonul în buzunar, dar nu înainte ca Emmie să apuce să citească I-A PLĂCUT BIRYANI PRIETENEI TALE? S-a întrebat cine era „prietena" lui Sanjay și a simțit o mică împunsătură de gelozie. A pocnit-o ca pe o muscă agasantă, anihilând-o.

Normal că cineva așa de superb și adorabil ca Sanjay avea o prietenă. Era sigură că asta nu l-ar împiedica să petreacă timp și cu ea. Iar ea era *foarte bucuroasă* pentru el, firește.

— Probabil că mama ta e un pic plictisită și se simte singură de când te-ai mutat de acasă, a spus Emmie.

— Nici vorbă! a zis Sanjay. E avocat specializat în drepturile omului și cele mai multe cazuri ale ei sunt pro bono. Sincer, habar n-am când își găsește timp să se amestece în viața mea!

— Uau! Sunt impresionată pe bune, a spus Emmie simțind că se înroșește.

Ce feministă de doi bani mai era și ea, de a presupus imediat că mama lui Sanjay era casnică, doar fiindcă îi plăcea să gătească și era interesată de viața fiului ei?

— Foarte bine, a zis Sanjay. Dar cum rămâne cu dreptul meu de om la puțină intimitate?

— Apropo de femei băgărețe, a spus Emmie. Voiam să vorbesc cu tine despre Iona. Îi lipsesc teribil drumurile astea cu trenul și vremurile când avea o rutină zilnică. Și are nevoie disperată de o slujbă, nu doar pentru bani, cât pentru respectul ei de sine.

Și în timp ce rostea aceste cuvinte, două gânduri aparent fără legătură s-au ciocnit în mintea ei, dând naștere unei ploi de scântei. *Folosește-ți experiența în marketing ca să faci ceva cu adevărat bun* și *Iona are nevoie disperată de o slujbă.*

— Sanjay, a spus ea, sperând că, dacă articula cu voce tare planul aflat în fașă, nu avea să-i poarte ghinion. Cred că mi-a venit o idee.

— Bună, Sanjay, Emmie, a zis David, care urcase în tren la Wimbledon.

S-a așezat la masa lor, pe un loc proaspăt eliberat.

Emmie a dat să-l salute, când pe telefon i-a apărut o notificare de Facebook, care a făcut-o să amețească și să i se încețoșeze privirea. A întors telefonul cu fața în jos și și-a îngropat capul în mâini, de parcă, dacă nu se uita la mesaj, acesta avea să dispară.

— Emmie, ce-ai pățit? a întrebat Sanjay.

— E Toby, a răspuns ea, printre degete. Îmi dă mesaje nonstop. I-am blocat numărul, dar tot găsește noi modalități de a ajunge la mine. Sinceră să fiu, începe să mă sperie.

— Emmie, ce s-a întâmplat cu tânărul tău? Părea totul perfect între voi! a spus David cu acel gen de grijă paternă de care nu avusese parte de la tatăl ei adevărat.

— L-am părăsit, David. Mi-am dat seama că am confundat controlul cu dragostea. Nu-ți face griji, sunt sigură că într-un final o să înceteze să mă mai hăituiască, a spus ea, sperând că el avea să creadă ce spunea mai mult decât credea ea.

Tăcerea dintre ei a fost spartă de telefonul lui Emmie, care a început să sune. Număr necunoscut.

— El e, a spus Emmie, simțind că i se întoarce stomacul pe dos.

Toby trebuie să fi cumpărat un munte de cartele SIM ca să îi evite blocarea. A încercat să inspire adânc, dar aerul i-a rămas în gât, de parcă Toby era chiar în spatele ei și o strângea de gât.

— Nu… pot… să respir… Sanjay, a spus ea printre icnete.

L-a înșfăcat de braț, încercând să-și regăsească echilibrul și să oprească lumea ce se învârtea în jurul ei.

— Liniștește-te, e doar un atac de panică, a spus Sanjay. E reacția fugă-sau-luptă. E modul naturii de a te proteja. Știi ce fac când mă simt așa? Trag aer în piept cât pot de adânc și repet în minte tabelul periodic al elementelor, în ordinea numărului atomic. *Hidrogen, heliu, litiu.* Știu că pare o prostie, dar pe mine chiar mă ajută.

— *Beriliu, bor, carbon, azot,* a șoptit Emmie deschizând ochii și uitându-se la chipul lui Sanjay.

— OMG. N-am mai cunoscut niciodată pe altcineva care să poată face asta, cu excepția altor interniști tocilari, a spus Sanjay, uitându-se la ea de parcă tocmai divizase atomul.

— Și eu am fost tocilară în școală, a spus Emmie printre respirații, care se mai răriseră puțin.

Și-a desprins degetele de pe încheietura lui Sanjay. O strânsese așa de tare, că lăsase urme.

— Iartă-mă, te rog. Mă simt ca o idioată.

Uitase de telefonul aflat pe masă în fața ei, până a început iar să sune. Înainte să apuce să îl închidă, David l-a luat și a răspuns.

— Da, cu cine vorbesc? a spus el.

A urmat o pauză, apoi, pe un ton pe care Emmie nu-l mai auzise niciodată la el, a spus:

— Eu sunt avocatul lui Emmie și dacă te mai apropii vreodată de ea, o să-ți trântesc așa de rapid un ordin de protecție, că nici n-o să apuci să repeți după mine „hărțuire“, „reputație distrusă“ sau „pedeapsă cu închisoarea“.

David a pus telefonul la loc pe masă.

— Un pic cam lipsit de etică, având în vedere că nu e genul de drept pe care îl practic, de fapt, și că nu aveam permisiunea lui Emmie să iau măsuri în numele ei, dar pare să fi funcționat, a zis el.

— Uau, David. Chiar că te-ai schimbat, a spus Sanjay.

David le-a zâmbit încântat.

— Să știți că și nevastă-mea zice la fel.

Iona

Trenul de 12:05, Hampton Court – Waterloo și retur

Fiindcă era sâmbătă, Iona se răsfăța lenevind în pat. Încerca să se cufunde la loc într-un vis neterminat — în care apăreau ea, Bea și toate membrele Spice Girls, mai puțin Posh Spice, pe care n-o plăcuse niciodată din cauză că refuza să zâmbească — când a auzit un ciocănit la ușa camerei ei.

— Intră! a spus.

Iona a deschis ochii și pentru o clipă a crezut că a orbit, apoi și-a dat seama că încă mai avea pe ochi masca de aromaterapie cu încălzire pe care și-o pusese când se culcase.

A ridicat masca și a văzut plutind la capătul patului un buchet mare de baloane multicolore cu heliu. Oare încă mai visa? Și dacă da, unde se căraseră fetele de la Spice Girls? Se distrau așa de bine!

— La mulți ani, Iona! a spus Emmie.

— Vai, Doamne, chiar că da! De unde ai știut?

— Era pe una dintre invitațiile lipite pe peretele toaletei de la parter, a spus Emmie. *JOI, 19 IUNIE, IONA ÎMPLINEȘTE 29 DE ANI. VENIȚI SĂ O SĂRBĂTORIM CU O NOAPTE DE DEZMĂȚ LA MADAME JOJO.*

— A, da. Petrecerea aia a fost de pomină. Pene, paiete și travestiți cât vezi cu ochii.

Baloanele au început să urce pe scărița pentru cățel până au ajuns în patul Ionei, legate fiind — vedea acum — în jurul burticii umflate a lui Lulu.

— Ți-am făcut micul-dejun, a spus Emmie dându-i Ionei o tavă cu pateuri proaspete, salată de fructe, suc de portocale și o cafetieră cu cafea proaspătă. Iar asta e pentru tine.

I-a întins Ionei un plic.

— Scumpo, ești extraordinar de drăguță. Nu-i așa, Lulu? Îți mulțumesc. Mă simt de-a dreptul copleșită, a spus Iona, trăgându-și nasul teatral.

Probabil că și Lulu se simțea la fel, fiindcă a emis un pârț delicat, dar surprinzător de ucigător, apoi a profitat de agitația care a urmat ca să fure un croasant de pe tavă.

Iona a deschis plicul și a găsit o felicitare, semnată de Emmie și toată gașca din tren și două bilete. Unul de la Hampton Court la Waterloo și unul retur.

— Vai! Bilete de tren. Ce drăguț din partea ta, a spus Iona încercând din răsputeri să pară încântată.

Intenția contează, nu? Parcă așa zicea lumea.

— De fapt, nu biletele sunt cadoul. Cadoul e în tren, a spus Emmie. Mai exact, în cel de 12:05, așa că bagă viteză.

— Pa, Bea! a spus Emmie când au ieșit din casă.

Iona sperase că, dacă avea un oaspete în casă ceva mai mult timp, avea să înceteze să mai stea de vorbă cu soția absentă, dar, în schimb, începuse și Emmie să facă la fel. Acum păreau amândouă demente.

Tot drumul de zece minute până la gară, Iona a încercat să-și dea seama ce cadou o aștepta.

— Scumpo, doar știi cât urăsc surprizele! a spus. Îmi place prea tare să-mi pregătesc reacțiile. Nu e nimic mai rău decât să fii luat ca din oală, mai ales în public.

Dar Emmie a fost de neclintit.

— Știi, Bea mi-a organizat odată o petrecere-surpriză. Am intrat într-o încăpere plină de oameni îmbrăcată doar în chiloți, a spus Iona.

Emmie a ratat complet aluzia. Trebuia să o roage pe Iona să povestească mai departe una dintre anecdotele ei preferate.

— Grăbește-te, Iona! a insistat ea. Nu putem să pierdem trenul de 12:05!

— Lulu nu poate merge mai repede, are piciorușe scurte, a zis Iona. Și cred că baloanele adaugă un plus de fricțiune.

Emmie a luat-o pe Lulu sub braț, cu tot cu baloane — fata era surprinzător de puternică pentru cât era de subțire. Rezultatul magiei lui Jane Fonda. Cu mâna liberă a prins-o pe Iona de braț și-a tras-o spre peron, unde trenul se pregătea de plecare.

Au sărit în tren folosind prima ușă care le-a ieșit în cale, exact când impiegatul sufla în fluier, și au pornit prin tren către vagonul lor obișnuit.

Când Iona a ajuns la ușa ce dădea în vagonul 3, a observat că părea aglomerat, deși restul trenului era practic gol. A deschis ușa și a fost întâmpinată de o mare hărmălaie.

— LA MULȚI ANI! au spus cu toții, la unison.

Toată gașca din tren: Piers, Martha, David și Sanjay, ba chiar și Jake, prietenul de la sală al Marthei, și Deborah, înspăimântător de eficienta avocată specializată în legislația muncii, cu gusturi plicticoase în materie de accesorii.

— Emmie! Ce caută toată lumea în tren sâmbăta? a spus Iona.

— Păi, fiindcă azi e ziua ta și ne-a fost tuturor dor de tine, ne-am gândit să dăm o petrecere în tren. Avem băuturi, baloane și muzică și toată lumea a adus câte o farfurie cu canapeuri.

— Cred că ar fi mai bine să mă așez, a spus Iona. Mă simt puțin copleșită.

Iona a înaintat pe interval către masa ei, simțindu-se ca una dintre miresele de la o nuntă. Până să ajungă la locul ei, își distrusese tot machiajul. Noroc că avea provizii de farduri în geantă.

Masa din fața Ionei era plină cu farfurii desperecheate cu mâncare: de la modestele crănțănele la canapeuri complicate. Cu o mână a luat câțiva pufuleți cu brânză și cu cealaltă o miniclătită cu somon afumat. A încercat să-și dea seama care dintre prietenii ei adusese care dintre farfurii, dar era mai greu decât își închipuise. Piers, de exemplu. Cu câteva luni în urmă ar fi fost convinsă că sushi era de la el, dar acum s-a întrebat dacă nu cumva sticksurile erau mai degrabă pe gustul lui.

— Zău că e cel mai grozav cadou pe care l-am primit vreodată de ziua mea, a spus ea.

— De fapt, încă nu ți-am dat cadoul, a spus Emmie. Deborah și David, începeți voi.
— Excelent, a spus David, punând pe masă un plic mare, maro. Ei bine, prima parte a cadoului e aici. De fapt, e de la Red Lancaster — fostul tău șef — după vreo două întâlniri cu buna mea prietenă Deborah.
Lulu a mârâit amenințător.
— Scuze, David, a spus Iona. Lulu mârâie de câte ori aude *acel nume*.
— Deborah? a întrebat perplex David.
— Nu, zăpăcitule, Red Lancaster, a spus Iona.
Lulu a mârâit iar.
— După cum vezi, încă nu l-a iertat.
— Ei bine, ăsta a fost extras de la *acea persoană*. N-o să te mint, a fost nevoie de ceva constrângere, a spus Deborah aruncându-i o privire piezișă lui Lulu, care a tăcut imediat.
Lulu știa întotdeauna cu cine nu era bine să se pună.
— Probabil cineva a uitat să-i spună de bucuria de a dărui.
Iona și-a trecut unghia manichiurată pe sub marginea lipită a plicului.
— E oferta inițială de la *Femeia Modernă* pentru înțelegerea în afara tribunalului, a continuat Deborah. Credem că o putem împinge puțin mai sus, dar e pe-aproape de ce ne doream. Uită-te și tu.
Fără ca măcar să scoată de tot hârtia, Iona a trecut rapid cu privirea peste conținutul plicului, lăsându-și ochii să alunece în jos, peste scrisul ordonat, până a ajuns la o cifră ce conținea mai multe zerouri. A icnit.
— Vai de mine, e mult mai bine decât am îndrăznit să sper. Mulțumesc din suflet, amândurora, a spus Iona împingând repede hârtia la loc în plic, de parcă se temea că expunerea la lumină avea să facă cifrele să dispară.
— Am și eu ceva pentru tine, Iona, a spus Piers întinzându-i un plic maro similar. E un portofoliu de investiții pe termen scurt pentru suma compensatorie primită. Ar trebui să-ți asigure o

dobândă lunară constantă, care să-ți acopere mare parte din costul căminului Beei.

Probabil că expresia de pe chipul Ionei a trădat neîncrederea, fiindcă a adăugat repede:

— Stai liniștită. Sunt extraordinar de priceput să investesc banii altora, numai cu ai mei am o problemă. O să îți explic totul în detaliu altă dată, a zis Piers.

Ceea ce a fost o ușurare, fiindcă Ionei îi vâjâia capul prea tare ca să fie în stare să mimeze că se pricepea la finanțe.

— Am vrut să te ajutăm să rezolvi situația Beei — a spus Emmie —, dar ai nevoie și de o carieră. Așa că am revitalizat *Întreab-o pe Iona*.

— Of, scumpa mea, e un gând tare drăguț din partea ta, dar *Cel Al Cărui Nume Nu Va Fi Rostit* avea și el dreptate într-o privință. *Întreab-o pe Iona* era puțin cam demodată. Nu mai primea nici jumătate din scrisorile pe care le primea pe vremuri. El doar i-a curmat suferința înainte să sufere o moarte prelungită, dureroasă și umilitoare, a zis Iona, care se gândea la acest subiect de mult mai multă vreme decât Emmie. Probabil că a fost un gest de omenie.

— Nu e adevărat, a spus Emmie. Ai văzut ce s-a întâmplat când au distribuit niște conținut de-al tău pe rețelele de socializare. Nu *Întreab-o pe Iona* e demodată. Oamenii vor avea întotdeauna nevoie de ajutor ca să-și rezolve problemele — uită-te la noi, poftim!

Emmie a arătat către cei din jurul lor, care au aprobat din cap la unison.

— *Femeia Modernă* e aia demodată, ceea ce e ironic.

— O să punem *Întreab-o pe Iona* pe YouTube. O să facem filmulețe cu tine abordând o problemă. Fie cu cineva prezent în persoană, dacă au suficient curaj, fie — dacă preferă anonimatul — le citești cu voce tare de pe e-mail. Apoi le postăm pe canalul tău și le distribuim pe toate rețelele de socializare. Cu timpul, pe măsură ce îți crește baza de abonați, o să ai un venit mai mult decât decent din reclame și sponsorizări. Joey, șeful meu, a spus că poți să folosești studiourile noastre de câte ori e

vreunul liber, în schimbul menționării agenției în video și a unor potențiale ocazii de sponsorizare pentru clienții noștri. Spune că ne-ai aduce un segment demografic la care e dificil de ajuns. Ba chiar a spus că este exact genul de produs inovator și creativ pentru care agenția noastră e celebră. Probabil că în momentul ăsta îl laudă deja celor mai mari branduri cu care lucrăm.

Emmie a privit-o emoționată, așteptându-i reacția.

Iona nu știa ce să zică. Era recunoscătoare prietenilor ei că aveau atâta încredere în ea, dar era prea târziu. Era prea bătrână. Depășită. Se prefăcuse ani buni că nu era așa și se săturase să se mai prefacă. Abia își mai simțea brațele după anii în care călcase apa disperată, ca să-și țină capul la suprafață. O durea tot.

— Emmie, scumpa mea, a spus bâjbâind după un pretext ca s-o poată refuza politicos, n-o să vrea nimeni să se uite la clipurile acelea. N-o să piardă nimeni timpul uitându-se la o babă fleșcăită și obosită ca mine, a spus Iona.

— Păi, dacă toată treaba asta dovedește ceva — a spus Emmie arătând către cei din jur —, e că oriunde te duci găsești un public. Plus că avem o armă secretă: Fizz. Deja a acceptat să facă reclamă pentru *Întreab-o pe Iona* pe toate canalele ei. Ba chiar a zis că vine și ca invitată, cu o problemă pe care s-o ajuți să o rezolve. Ei, ce zici?

— Cred că ești un geniu, evident, a spus Iona. Dar în niciun caz nu pot să te las să irosești atât din timpul tău doar ca să mă faci pe mine să mă simt relevantă. Nu e cinstit față de tine. Ai viața ta. Cariera ta asupra căreia să te concentrezi.

— Dar, Iona, *vreau* să fac asta, a zis Emmie. Ar însemna să-mi pot folosi toate abilitățile ca să fac ceva ce i-ar ajuta cu adevărat pe oameni, ca să fac ceva bun. Ba chiar să schimb vieți. M-ar face să mă simt mult mai bine în pielea mea, pe cuvântul meu. Sinceră să fiu, mi-ai face *mie* o favoare.

Iona s-a oprit și s-a uitat la prietenii ei, care o priveau toți cu sufletul la gură. A tras adânc aer în piept — încercând să-și controleze vocea ca să nu-i tremure —, apoi a răspuns.

— Mulțumesc. Îți sunt extraordinar de recunoscătoare, crede-mă. Dar nu. Nu am s-o fac. E prea târziu pentru mine și, sinceră

să fiu, acum m-am împăcat cu ideea. Hai mai bine să ne bucurăm de petrecere, ce ziceți?

Iona și-a mai turnat ceva de băut, concentrându-se la pahar și la sticlă ca să nu vadă dezamăgirea de pe chipul lui Emmie.

— Te rog eu, mai gândește-te, da, Iona? a spus Emmie.

Din voce i se scurseseră toată energia și bucuria, iar Iona știa că era numai vina ei.

— Sigur că da, a spus evitând s-o privească pe Emmie în ochi.

Trenul a tras în gara Waterloo la peronul 5, dar niciunul dintre prietenii Ionei nu s-a dat jos. Toți păreau deciși să rămână și pe drumul de întoarcere. Până și conductorul renunțase să mai încerce să verifice bilete și se alăturase petrecerii lor.

— Iona, a spus o voce în stânga ei.

Era Martha.

— Am și eu ceva pentru tine.

I-a întins un pliculeț. Evident, era ziua plicurilor misterioase. Iona l-a deschis și a descoperit, pentru a doua oară în doar câteva ore, două bilete.

— Sunt pentru premiera piesei mele, săptămâna viitoare, a spus Martha. Ar însemna enorm pentru mine dacă ai veni. Vii?

— Draga mea, nu aș rata-o pentru nimic în lume! a spus Iona. Dar cum rămâne cu mama și cu tatăl tău? Nu pot să iau biletele lor. Doar vor și ei să vină să te vadă jucând, nu?

— Stai liniștită, a spus Martha. Nu sunt chiar praf ca părinți, doar puțin distrați. Vin împreună chiar, în ultima seară de spectacol. Să sperăm că o să poată urmări piesa până la capăt fără să țipe unul la altul, ca familiile Montague și Capulet.

— Ei, în cazul ăsta, acolo sunt, cu surle și tobe! a spus Iona.

Apoi, văzând expresia de pe chipul Marthei, a adăugat:

— Nu la propriu, scumpete. E doar o expresie.

Iona l-a zărit pe Piers mai la distanță în vagon și și-a croit drum către el. S-a asigurat că Martha era prea departe ca să o audă.

— Piers, a zis ea. Tu ai o „intrare“ la școala Marthei, nu?

Piers a aprobat.

— Cred că putem să-i spunem așa. Dacă prin „intrare“ te referi la faptul că lucrez acolo ca „stagiar neplătit“.

— Crezi că ai putea face rost de mai multe bilete pentru premiera piesei școlii? l-a întrebat ea.

Dacă învățase ceva în toți anii petrecuți în lumea artistică, era că era absolut imposibil să ai public prea mare sau prea entuziast.

Martha

Aula școlii era complet transformată, și totuși părea familiară, exact ca atunci când Martha se dusese să îl vadă pe Moș Crăciun la târgul de Crăciun al școlii ei primare și își dăduse seama că bărbatul de sub veșmintele bogate și barba lungă, extravagantă era, de fapt, tatăl celei mai bune prietene a ei.

Publicul era așezat pe scaune ca lumea, îmbrăcat în ținute rafinate, de seară, iar sala era luminată difuz și plină de zumzetul mulțimii nerăbdătoare, însă undeva, pe sub toate acestea, încă mai dăinuia ecoul adunărilor generale ale școlii. Un melanj de parfumuri și aftershave-uri părintești acoperea mirosul obișnuit de dezinfectant, transpirație adolescentină și hormoni, iar Martha știa din proprie experiență că, dacă-ți treceai mâna pe sub șezutul oricăruia dintre scaune, găseai guguloaie uscate de gumă de mestecat.

Martha și-a amintit un cuvânt pe care fusese nevoită să îl caute în dicționar, din primul paragraf al cărții *Povestea slujitoarei,* pe care Iona insistase să o citească. *Palimpsest.* Ceva revizuit sau schimbat, dar purtând încă urme vizibile ale formei sale inițiale.

Tybalt a tras cu ochiul de după cortină.

— Sunt mulți tare! a spus el. Și fix în mijloc e cea mai fenomenală femeie pe care am văzut-o în viața mea, cu un câine în brațe care poartă guler încrețit elisabetan, de arată ca o mini Elisabeta I cu blană. Mori de râs!

— Sunt sigur că nu e voie cu câini în clădire, corect? a zis Benvolio. Doar dacă e câine utilitar. Stăpâna e oarbă?

— Așa s-ar explica ținuta pe care o poartă, a spus Tyblat.

Exista o singură persoană în lume care se potrivea descrierii. Martha a tras și ea cu ochiul pe lângă ei și, bineînțeles, iat-o pe Iona. Era oricum mai înaltă decât majoritatea oamenilor, dar dacă mai adăugai și cei opt centimetri în plus ai complicatei ei coafuri de inspirație elisabetană, devenea clar un pericol pentru

câmpul vizual al celor din spatele ei. Martha îi vedea cum șușotesc și-și trag scaunele, încercând să vadă pe după ea. A zâmbit. Nici nu se așteptase la altceva.

Dar nu se așteptase ca fan-clubul ei personal să ocupe un rând întreg de scaune. Erau acolo Piers — normal, fiindcă era oarecum profesor aici —, dar și Emmie, Sanjay, David și chiar și Jake, prietenul ei de la sală.

Cu toate că Martha era teribil de încântată să îi vadă pe toți, prezența lor îi sporea emoțiile. Când era hărțuită și intimidată la școală, avusese întotdeauna plasa de siguranță a găștii ei din tren. Mica ei oază pe șine. Refugiul ei sigur. Nu putea îndura gândul de a se face de râs în mod ireparabil și în fața lor. Unde s-ar mai fi putut refugia atunci?

Martha s-a frecat la ochi. O clipă a crezut că frica îi dădea halucinații. Chiar acolo, îndreptându-se către locul gol dintre Iona și Emmie, era Fizz de pe TikTok. Era sigură. Nimănui altcuiva nu i-ar fi stat așa de bine cu coafura aia dementă, cu păr în două culori, de parcă îi scufundase cineva jumătate de cap într-o oală cu vopsea roz, apoi îi înfipsese degetele în priză. Rândurile de scaune erau așa de apropiate unele de altele, că toată lumea a trebuit să se ridice ca să-i facă loc să treacă, precum un val mexican pe stadion care-i anunța prezența.

În culise s-a stârnit rumoare, iar șușoteala a crescut rapid în volum și intensitate. Evident, nu era singura care remarcase sosirea faimoasei invitate.

OMG! A venit Fizz să vadă PIESA NOASTRĂ. De unde până unde? Crezi că o să posteze despre noi pe canalul ei? Am niște emoții… Câți urmăritori are? Da, sunt sigură. Da, Fizz aia adevărată. Uite-o! Acolo!

Martha a plecat de pe scenă și s-a dus într-un colț întunecat cu obiecte de recuzită clădite unele peste altele, ca să încerce să-și calmeze respirația și gândurile. Nu reușea să scape de amintirea visului pe care îl avusese săptămâna aceea în fiecare noapte. Iar și iar, noapte de noapte, ieșise pe scenă, rostise prima replică, doar ca să fie întâmpinată de un uragan de hohote batjocoritoare de râs. Se uitase în jos și descoperise că era complet goală. În spatele

ei, proiectată pe un ecran gigantic, era *poza aceea,* iar directorul era la pupitru și urmărea cu laserul trăsăturile ei notabile.

Marthei îi venea să vomite. Și-a scos telefonul și a sunat-o pe Iona, sperând că ignorase instrucțiunile date spectatorilor de a-și închide telefoanele. Bineînțeles, Iona, eterna rebelă, a răspuns.

— Iona — a șoptit ea —, nu pot să fac asta. O să vomit. Nu-mi amintesc nicio replică. O să-și bată joc de mine toată lumea, tot restul școlii.

— Martha, a șoptit Iona. Fiecare mare actor se simte exact cum te simți tu acum înainte să iasă pe scenă. Să știi că înainte de fiecare premieră trebuia să mă rog de Bea cu cerul și pământul ca s-o conving să iasă din toaletă. Din cauza adrenalinei îți bubuie inima și îți transpiră palmele. Dar adrenalina e prietena ta. O să te ajute să ajungi până la finalul piesei. Triumfătoare! De cum ai să deschizi gura, ai să-ți amintești totul. Concentrează-te doar la prima replică, apoi relaxează-te. Și acum respiră. Egal și profund. Suntem alături de tine.

S-a așternut liniștea și Martha a auzit vocea bubuitoare, plină de încredere de sine, a lui George din clasa a opta.

Aicea, în Verona-încântătoare,
A două neamuri mândre veche ură
S-a îndârjit din nou, prin certuri care
Să curgă sânge de-orășeni făcură.[18]

Martha a tras aer în piept, l-a expirat și s-a lăsat scăldată în poezia cuvintelor cunoscute, privindu-i pe Tybalt, Benvolio și Romeo ocupându-și locurile pe scenă. Dându-se din calea lucrătorilor din culise, în negru din cap până-n picioare, ca niște ninja, ce executau impecabil schimbările de decor. Așteptând tăcută până a auzit-o pe doică strigând, exact ca Emmie în tren, cu multe săptămâni în urmă:

— O, Doamne, Doamne! Unde-i păsărica? A, iat-o!

Drumul până în centrul scenei i s-a părut fără sfârșit, reflectorul care îi urmărea înaintarea era orbitor, iar emoția publicului captivat era palpabilă.

Respiră egal și adânc. Suntem alături de tine.

— Ce e? Cine mă cheamă? a răspuns ea cu o voce care parcă răsuna din depărtare.

Apoi, exact așa cum îi promisese Iona, publicul a dispărut și toate cuvintele, toate mișcările i-au revenit în minte, firești ca memoria musculară, îngropată adânc în subconștient.

Nu mai era Martha cea singură și speriată, nici măcar Cealaltă Martha, îndrăzneață și populară. Era Julieta, o fată de 13 ani, captivă fără nicio vină într-o dramă de familie, promisă unui băiat, îndrăgostindu-se de cel pe care nu-l putea avea niciodată.

[18] William Shakespeare, *ibidem*, Prolog, p. 31.

Sanjay

S-au ridicat cu toții în picioare și aula a răsunat de furtuna de aplauze, tropăieli și o varietate de ovații și chiote pe diverse tonuri — de la sopranul subțirel al fetelor din clasa a șasea la basul profund al unora dintre tați. Până și Lulu a devenit așa de surescitată, că a emis un șir de lătrături ascuțite.

Martha triumfase. După doar câteva minute, Sanjay uitase că o cunoștea, că era altă persoană decât Julieta Capulet, o fată de 13 ani. Avea acea calitate rară, nedefinită, hipnotică, ce te făcea să nu-ți dezlipești privirea de la ea și să-i urmărești fiecare dintre mișcările simple, minimaliste.

A privit-o strălucind în fața publicului, complet transformată față de școlărița îngrozită și stângace pe care o cunoscuse undeva între New Malden și Waterloo, cu doar câteva luni în urmă.

Romeo s-a aplecat și a sărutat-o. Ori era un actor mult mai bun decât dăduse impresia interpretarea lui, ori era mai mult decât un sărut de scenă.

Iona a băgat mâna în geantă și a scos un trandafir roșu. L-a aruncat către scenă. A aterizat tremurând pe umărul unui tată obez și chel, care l-a luat și l-a aruncat mai departe, la picioarele Marthei. Romeo l-a luat și i l-a dat cu o mână pe inimă, ceea ce a provocat o vizibilă amplificare a intensității uralelor și fluierăturilor, însoțite de inevitabilul *Pup-o, mă!*

— Ai văzut? A fost extraordinară! a spus Jake, pe lângă ale cărui aplauze frenetice, ale lui Sanjay păreau fluturări plăpânde de aripi de fluture.

— Sunt așa de mândră! a spus Iona. Știți, sunt mentorul ei. Am învățat-o tot ce știe.

Aflată lângă Sanjay, Emmie a râs pe înfundate de faptul că, până și în acest moment, Ionei îi era pur și simplu imposibil să nu atragă măcar puțin atenția asupra ei. Emmie încă își mai

ștergea lacrimile, fiindcă scena morții o făcuse să plângă cu suspine.

Fizz își ținea telefonul ridicat deasupra capului, îndreptat către scenă, în timp ce actorii tot reveneau pe scenă să se încline în fața unui public care refuza să-i lase să plece.

Tot acest val de emoție, toată această energie pozitivă, toate vorbele de iubire pasională — cu siguranță venise momentul lui Sanjay, nu? Nu avea să găsească un moment mai potrivit decât acesta.

A luat-o de mână pe Emmie, a închis ochii, și-a adunat tot curajul și, simțindu-se ca Tom Daley pe marginea unei trambuline olimpice, doar cu slipul minuscul cu steagul britanic pe el, s-a aruncat în gol.

— Emmie, i-a șoptit la ureche. Vreau să-ți spun de mult cât de tare îmi place de tine.

Emmie s-a întors spre el și i-a zâmbit în felul ei cald, natural. Era zâmbetul de care era îndrăgostit de când o văzuse prima dată în trenul lui, acum mai bine de un an.

— Vai, și mie îmi place mult de tine, Sanjay, a spus făcându-i inima să tresalte în piept, plină de speranță. Nu-ți imaginezi ce bine e să am un prieten de sex opus care nu vrea doar să se culce cu mine. N-am avut frați, dar îmi închipui că exact așa trebuie să fie, doar că fără rivalitatea dintre frați, normal.

Sanjay studiase destulă anatomie ca să știe că inimile nu se frâng, la propriu. Dar dacă era doar o expresie, de ce durea așa de tare? S-a uitat lung la cuvintele tipărite pe coperta programului pe care îl avea în mână: *Și strănepoții noștri vor povesti cu jale povestea lui Romeo și-a Julietei sale.*

Publicul era înghesuit în cantină, unde era pus la dispoziție un vin alb cald pentru adulți și punci lipicios de fructe pentru copii. Sanjay avea în mâini câte un pahar din fiecare, încercând să decidă care avea să-i lase pe limbă gustul cel mai puțin grețos. Îmbrânceala mulțimii ducea inevitabil la vărsarea băuturilor, așa că sub tălpile lui podeaua era lipicioasă și un pic sfărâmicioasă,

din cauza unui incident petrecut mai devreme cu un castron cu chipsuri.

Sanjay trăgea cu urechea la discuțiile din jur, încercând să dea uitării tentativa lui umilitoare, moartă în fașă, de a-și seduce și el Julieta.

Ai văzut? Fizz a postat deja pe canalul ei un video cu aplauzele de la final. Zice „Ce Julietă! Prietena mea, Martha, a fost FENOMENALĂ!“

De unde o cunoaște Martha pe Fizz? Crezi că o să ne facă și nouă cunoștință cu ea?

Clar o invit la mine la petrecere. Crezi c-o aduce și pe Fizz?

Uite, Martha și Aaden se țin de mână. Se pare că Romeo și Julieta sunt împreună pe bune.

Nicio vorbă despre *poza aia,* cum îi spunea Martha. Iona avusese dreptate; Martha anihilase toate bârfele răutăcioase făcând ceva mult mai interesant.

Martha și Aaden erau înconjurați de un grup de admiratori care îi felicitau. Doi mici magneți pe o farfurie cu pilitură de fier. Când te uitai la ei, toată treaba cu „băiatul se cuplează cu fata“ părea cum nu se poate mai ușoară. Cum reușeau să facă asta? Și el de ce nu reușea?

Sanjay a văzut că o fată înaltă împingea lumea din calea ei ca să se apropie, cu o expresie de parcă tocmai mușcase dintr-un măr și găsise o jumătate de vierme. Și-a dat seama că o mai văzuse. Era una din grupul care era în tren în ziua când o cunoscuse pe Martha.

— Auzi, Julieto? a spus tare, ca să se audă peste zgomotul conversațiilor. I-ai arătat lui Romeo poza aia cu vaginul tău?

Nivelul zgomotului a scăzut brusc și o tăcere încărcată de așteptare s-a lăsat în jurul Marthei. Toată lumea voia să vadă ce avea să spună. Dar ea n-a spus nimic. În schimb, și-a tras înapoi cotul drept, ridicat la înălțimea umărului, și i-a tras un pumn drept în fața fetei uriașe.

S-au auzit icnete șocate, câteva ovații înfundate, iar fata a dat înapoi clătinându-se, cu mâna la nas.

Piers își croia drum prin mulțime către Martha.

— Domnișoară, tu vii cu mine, a spus el pe un ton perfect sec, profesoral, și cu o expresie de furie controlată pe chip.

Mulțimea s-a dat în lături ca să-i lase să treacă. Piers a condus-o pe Martha spre ieșire, ținând-o de brațul vinovat.

Când au trecut pe lângă Sanjay, Iona și Jake, l-a auzit pe Piers șoptind:

— Bravo, Martha. Hai să ieșim de-aici până se mai liniștesc lucrurile.

— Sunt foarte mândru, i-a spus Jake Ionei. Știi, sunt mentorul ei. Am învățat-o tot ce știe.

— E vreun doctor aici? a strigat alt profesor, ținând un șervețel la nasul însângerat al fetei.

— Vai, Sanjay! Parcă e déjà-vu! a spus Iona.

Sanjay a oftat, apoi a strigat:

— Sunt asistent medical!

Au mers cu toții pe jos către gară, pe străzile aglomerate și luminate din Westminster, îmbătați de succesul Marthei.

— Ți-a fost frică înainte să intri în scenă? a întrebat-o Sanjay, încă plin de stropi de sânge de la nasul spart.

— Rău! a spus Martha. Sinceră să fiu, mă așteptasem să fie mult mai *puțin* lume în sală.

— Mult mai puțină, a spus Iona. Puțină, nu puțin. Scuze, scuze, dar după decenii de lucru cu cuvintele, sunt puțin cam obsedată de corectitudinea gramaticală.

— *Puțină* îmi pasă de gramatică, a zis Martha.

— Corect. Nimănui nu-i mai pasă. Ar trebui să încerc să renunț și eu, având în vedere că nu mai scriu, a zis Iona, tristă.

— Iona, a spus Emmie. Nu pot să cred că ai de gând să-i lași pe mizerabilii ăia de la revistă să te definească. Nu se poate să îl lași pe Red Lancaster să câștige!

Lulu a mârâit-o, dar ea a continuat:

— Trebuie să le arăți ce poți! Nu ești depășită. Ești tot scriitoare și tot terapeut — ți-a intrat în sânge. Dintre toți cei existenți, tu ești originalul, cea autentică.

— Emmie, draga mea, a spus Iona. Ești minunată și știu ce încerci să faci. Știu că vrei să accept chestia aia a ta pe YouTube și îți admir tenacitatea, dar mă tem că răspunsul rămâne nu.

Iona

Iona și Bea stăteau în nișa cu o imensă fereastră a căminului, care dădea spre străvechiul parc al uriașului domeniu. Iona își și imagina fantomele participanților la partidele de vânătoare din vremuri apuse, întorcându-se acasă după o zi de vânat căprioare, adunându-se în același salon în care erau ele ca să bea ceai și să se laude cu isprăvile lor, energici și plini de viață ca urmare a întâlnirii în treacăt cu moartea.

Azi nu era cea mai bună zi, dar nici cea mai rea. Bea nu o recunoscuse, dar măcar știuse că era cineva apropiat, și nu cineva de care să-i fie frică. În cele mai bune zile, cum fusese cea în care Iona adusese cu ea Dictatorul, Bea știa exact cine era și unde era și era aproape ca pe vremuri. Însă zilele în care Bea se uita la ea cu ochi în care licărea confuzia sau chiar frica, apoi se ferea tresărind de mâna ei întinsă, erau zilele pe care Iona nu le putea îndura.

Iona a băgat mâna în geantă și a scos vechiul album de fotografii, legat în piele. Adora faptul că putea atinge aceste poze, nu pluteau pe undeva, prin cloud, amestecându-se cu milioane de alte amintiri, exilate acolo de mii de străini. Nenumărate vacanțe, nunți și aniversări, amestecate la grămadă în eter, așteptând să fie chemate pe un ecran, pentru momentul lor în lumina soarelui sau afișate ca amintiri aleatorii pe Facebook.

Albumul s-a deschis singur la o pagină intitulată „1 Decembrie 1992 — ZIUA MONDIALĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA SIDA“.

— Bea, o mai ții minte pe asta? a întrebat Iona împingând albumul în fața ei. Ne-am alăturat marșului pe Downing Street și ai fost arestată pentru că i-ai dat unui polițist cu pancarta în cap.

Bea și-a trecut arătătorul peste poze.

— Atâta scandal pentru nimica toată. Zău așa, polițistul purta cască, iar pancarta era din carton, udat fleașcă de ploaie. Ai fi cauzat mai puține prejudicii doar dacă încercai să ataci un ciocan

cu o meduză. Erau doar niște homofobi rasiști care căutau un pretext, a spus Iona, transportată înapoi în acele vremuri.

Încă mai era vie în sufletul ei amintirea fricii pe care o simțise când încercase să străpungă baricada poliției ca să ajungă la Bea, a furiei și neputinței trăite când a văzut-o încătușată și aruncată într-o dubă de poliție.

Și iat-o acum, încercând din nou cu disperare să ajungă la femeia pe care o iubea, însă distanța dintre ele era mult mai mare și mai greu de străbătut decât un cordon de poliție. Se modifica odată cu trecerea timpului, își schimba forma întunecată și era plină cu obstacole pe care nu le vedea, așa că trebuia să le găsească pe pipăite și să-și caute drumul printre ele, prin beznă.

Bea a murmurat ceva inaudibil.

— Ce-ai spus, iubire? a întrebat Iona.

— Dacă renunți, câștigă ei, a spus ea.

— Exact, Bea, a spus Iona luând-o de mână. Mai ții minte? Așa mi-ai spus când mi-am dat demisia, după ce am ieșit din spital. Și am spus același lucru de fiecare dată când am fost la marșuri, am semnat petiții și am făcut lobby. *Ei vor să ne umilească, așa că trebuie să pășim în lume cu capul sus*.

— Vor să fim invizibile, așa că trebuie să fim văzute, a spus Bea.

— Vor să ne reducă la tăcere, așa că trebuie să ne facem auzite, a spus Iona.

— Vor să capitulăm, așa că trebuie să luptăm, au spus amândouă odată, iar Bea s-a înclinat spre Iona și și-a pus capul pe umărul ei.

În mintea Ionei s-a înfipt nemilos o întrebare, care a crescut și a tot a crescut, împingând deoparte orice altceva, până nu s-a mai putut gândi la nimic altceva.

Când încetase să mai lupte?

Știa răspunsul. Când fusese, în sfârșit, nevoită să accepte că nu o putea face bine pe Bea, că oricât ar fi luptat, nimic nu avea s-o vindece, atunci încetase să mai lupte și pentru ea. Fluturase steagul alb, predase armele și capitulase.

Ceea ce Bea nu ar fi făcut niciodată, pentru nimic în lume.

Iona s-a înghesuit în străvechiul ei Fiat 500 de culoarea budincii roz și l-a băgat cu forță în viteza întâi. Motorul Fiatului a protestat, nedumerit de brusca agresivitate a șoferiței. În timp ce conducea spre casă pe pilot automat, schimbând vitezele cu brutalitate, cuvintele pe care le rostise împreună cu Bea reverberau în mintea ei, amestecate cu cele pe care i le spusese aseară Emmie.

Trebuie să fim văzute. Trebuie să ne facem auzite. Trebuie să le arăți ce poți să faci. Nu ești depășită. Ei vor să ne umilească. Trebuie să pășești în lume cu capul sus. Nu ești neînsemnată. Trebuie să lupți.

Iona a simțit crescând în ea un fior de entuziasm, senzația că avea un scop, amestecată cu o doză de adrenalină, aproape ca pe vremuri, când stătea în culise așteptând să intre în scenă și asculta murmurul din sală. Conștiința faptului că era pe cale să se întâmple ceva magic.

A descuiat ușa de la intrare și a dat-o de perete cu atâta violență, că a lovit cu clanța peretele holului, mărind adâncitura existentă și stârnind o mică ploaie de praf de tencuială care a aterizat pe gresie. A lăsat geanta din mână și a luat o umbrelă din cuier.

— EMMIE! a strigat. EMMIE, UNDE EȘTI?

Emmie a apărut în capul scărilor, alarmată.

— EMMIE! a repetat Iona, vânturând umbrela ca pe o sabie. CE MAI AȘTEPȚI, FEMEIE? HAI LA TREABĂ!

Piers

Lui Piers nu-i venea să creadă că se afla într-un studio de înregistrări izolat fonic dintr-o agenție digitală super pe val din Soho. Era exact opusul lumii din sala de tranzacții.

Fusese invitat de Emmie și Iona să asiste la înregistrarea inaugurală a canalului *Întreab-o pe Iona*. Mă rog, nu tocmai. Nu avusese ore dimineață și atâta se rugase de ele să îi dea voie să vină, că până la urmă cedaseră.

Dacă era să te iei după indicatorii obișnuiți, viața lui Piers se deteriorase semnificativ. Cu toate astea, nu fusese niciodată mai fericit. S-a trezit că se uita la partea plină a paharului și era mulțumit cu micile bucurii și realizări, ca o Pollyanna modernă.

În urmă cu șase luni locuia cu frumoasa lui nevastă și cei doi copii într-o casă pe care *Daily Mail* ar fi numit-o „conac", dar pe care Candida o descrie ca fiind „acceptabilă", așezată pe un domeniu ce se întindea pe hectare bune. Acum locuia singur lângă gară, într-un apartament obișnuit cu două dormitoare, cu vedere la parcarea unui supermarket.

Covorul era cam ros pe ici, pe colo, perdelele nu se uneau la mijloc și în colțul dormitorului era o pată umedă în forma Africii. Dar de câte ori mai adăuga o pernă nouă, un set de farfurii ori un sfeșnic, Piers simțea că realizase ceva. Că progresase.

Îi luase pe Theo și pe Minty cu el la IKEA. Fusese pentru ei o aventură grozavă să urmeze săgețile de pe jos prin tot magazinul imens și să aleagă mobila pentru dormitorul lor, fără să le pese dacă obiectele se asortau sau erau la modă. Ba chiar declaraseră că era cu atât mai bine cu cât erau mai puțin la modă. Apoi sărbătoriseră succesul raidului în cantina magazinului, unde veselul trio de muschetari ai cumpărăturilor s-a ospătat cu chiftelușe suedeze și prăjituri Daim.

Îi era dor de Candida mult mai puțin decât își imaginase. Și-a dat seama că de ani buni relația lor era ținută în viață mai mult

de obligații, orare și însărcinări comune. Ironia era că perioada când se simțiseră cel mai apropiați fusese aceea când ea își punea la punct în secret strategia de ieșire.

Acum relația dintre el și Candida era cât de amicală putea fi atunci când un partener își făcea de cap pe șest cu vecinul bogat, iar celălalt își făcea de cap pe șest cu finanțele familiei. Ce e drept, se făcea vinovat că, de fiecare dată când știa că ea avea planificată o întâlnire amoroasă, îndopa copiii cu zahăr și conservanți artificiali de nu te mai puteai înțelege cu ei și abia după aceea îi trimitea înapoi la mama lor. Dar nu spusese niciodată că ar fi fost vreun sfânt.

Piers fusese acceptat în programul de pregătire a profesorilor, începând din trimestrul următor, iar între timp i se dădeau pe mână orele profesorilor absenți. Știa că mare parte din slujba aceasta avea să fie hârțogăraie, împărțit pedepse și încercarea de a îndesa principiile elementare ale matematicii în creierele unor elevi care visau să fie staruri de concursuri TV sau să devină faimoși jucând jocuri video și nu pricepeau care era rostul algebrei. Dar deja, din când în când, avea senzația că ceva ce spusese sau făcuse avusese impact asupra cuiva. Că poate, într-o mică măsură, avea să reușească să schimbe viitorul cuiva, nu doar să mute numere dintr-un loc în altul ca să îmbogățească și mai mult niște bogătași, el alegându-se cu un ulcer.

Piers fusese pus într-un colț întunecat din fundul minusculei camere de înregistrare lipsite de aer și primise instrucțiuni să nu se amestece. În față, luminate de reflectoare, erau două mici fotolii, deasupra cărora era suspendat pe un stativ lung un microfon imens. Unul dintre fotolii era ocupat de o doamnă subțire cu păr sur pe nume Louisa, șefa firmei care furniza mâncare agenției și venise doar pentru că Emmie o mituise să ia parte la înregistrare.

— Bea spune să n-ai încredere niciodată într-un furnizor de mâncare slab, i-a șoptit Iona. E ca și cum ai avea un antrenor personal obez sau ai descoperi că terapeutul tău de cuplu a divorțat cu scandal. Spune că cine e capabil să gătească toată ziua fără să mănânce prea mult nu își iubește cu adevărat meseria.

— Sau e dependent de cocaină, a spus Piers.
— Vai de mine, crezi? a zis Iona măsurând-o bănuitoare pe Louisa.
— Nu, Iona, nu cred, a spus Piers.
Emmie era în spatele unei camere de ultimă generație montate pe un trepied, cu căști imense pe urechi și un aer foarte profesionist. Piers i-a recunoscut fusta conică roz — o purtase în ziua în care făcuseră cunoștință. Asta dacă poți spune că „ai făcut cunoștință“ cu cineva când vezi moartea cu ochii.
— Bun, hai să începem, Iona, a spus ea.
Iona i s-a prezentat Louisei și s-a așezat în fotoliul liber. S-a întors spre cameră și Emmie a zis „Acțiune!“, ca în filme.
— Bună dimineața tuturor! a spus Iona cu un zâmbet larg, încercuit cu ruj roșu-aprins. Și bine ați venit la premiera emisiunii *Întreab-o pe Iona*! Eu sunt Iona Iverson și alături de mine se află astăzi simpatica Louisa. Bine ai venit, Louisa!
Chipul Louisei era înghețat într-un rânjet ce semăna mai mult a rictus.
— Mulțumesc, Iona, a zis ea cu o voce subțire, ascuțită. Bună la toată lumea!
A făcut stângaci cu mâna către cameră.
— Așa, Louisa, spune-ne de ce ai venit azi aici, a început Iona.
— Ăăăă… am vrut să… am vrut să te întreb… de…
Piers și-a ținut respirația, întrebându-se dacă primul invitat al emisiunii avea să reușească să termine propoziția.
— …schimbare, a rostit ea grăbită ultimul cuvânt.
— A, da. *Schimbarea,* a spus Iona. Ce interesant că îi spunem așa, nu credeți? De parcă ajungem la o anumită vârstă și pac! ne transformăm în vârcolaci sau în Hulk!
— Păi, uneori zău că așa mă simt, a spus Louisa. Știi tu, fluctuațiile ciudate de temperatură pe nepusă masă, lipsa de somn, furia irațională, faptul că intri într-o cameră și uiți aproape întotdeauna ce cauți acolo, pierzi cheile de la mașină și le găsești în frigider…
Piers s-a întrebat la modul serios dacă era în regulă să o pui pe femeia asta să facă sendvișuri.

— Ai senzația că nu mai ești de folos nimănui. Devii invizibilă.

Louisa începea să se relaxeze vizibil. Ba chiar îngrijorător de mult. Oare chiar era o idee așa bună să discuți astfel de chestiuni intime într-un forum așa public? Nu era important să păstrezi un oarecare nivel de mister? De exemplu, în opt ani de căsnicie, el și Candida nu lăsaseră niciodată ușa la baie deschisă în timp ce foloseau toaleta. Un astfel de lucru era moartea pasiunii. Deși, cinstit vorbind, toată pasiunea din relația lor murise de mult și fusese înlocuită de liste cu instrucțiuni și săgeți agresiv-pasive, în ciuda lipsei de abluțiuni la comun. Oare Candida și noul ei bărbat făceau pipi unul în fața altuia cu abandon absolut? Poate că da.

— Draga mea, nu ești singura! a spus Iona. Am trecut și eu prin același lucru! Și acum, că am ajuns cu bine în partea cealaltă a tranziției, trebuie să-ți spun că menopauza are și uriașe *beneficii*!

Louisa părea mai mult decât sceptică. Și pe bună dreptate.

— Noi, femeile, suntem mare parte din viață sclavele nenorociților ăstora de hormoni. Trebuie să îndurăm menstruații urâte, dureroase și costisitoare!

Lui Piers i s-a făcut puțin greață. Putea și ea măcar să folosească un eufemism, ca *a fi pe stop* sau *sosirea bunicii din Țara de Foc*.

— Ca să nu mai vorbim de PMS! Și tot estrogenul acela ne face să ne dorim cu disperare să îi îngrijim pe alții, numai pe noi nu. Bărbații nu trebuie să suporte niciuna dintre tâmpeniile astea. Ei îi dau înainte fără probleme, bucurându-se de salariile mai mari pentru aceeași muncă. Dar ceea ce le scapă e faptul că menopauza e *vremea răzbunării*. Pentru prima dată în viață putem fi și noi egoiste. Ne putem bucura de o a doua șansă ca să ne trăim viața din plin și deseori un act doi victorios!

— Nu m-am gândit niciodată la asta, a spus Louisa. Adevărul e că acum mă simt mult mai bine.

— Mai ții minte albumul *Private Dancer* al Tinei Turner? a întrebat Iona.

Louisa a încuviințat.

— A fost cel mai mare succes al ei. Revenirea după ani de purgatoriu comercial. Știi câți ani avea când l-a lansat? *45!* Și era

abia începutul pentru ea. A făcut ultimul turneu mondial la vârsta de 70 de ani.
— Bine, dar cum rămâne cu bufeurile? a întrebat Louisa, care era evident o realistă și, să fim serioși, nu era tocmai Tina Turner.
— Sigur. Trebuie să găsești o cale de a ușura tranziția, a răspuns Iona revenind cu picioarele pe pământ. Dacă vorbești cu medicul tău de familie, acesta îți va face un profil de risc personalizat și îți va explica opțiunile pe care le ai, precum Terapia de Înlocuire Hormonală sau acupunctura.
După alte minute de discuții despre părul rărit și ceața de pe creier, Emmie a făcut cu mâinile gestul de „fă încheierea".
— Îți mulțumesc din suflet, Louisa, că ai fost alături de mine la *Întreab-o pe Iona* — sau actul doi, postmenopauză, al Ionei — și vă mulțumesc și vouă, tuturor, pentru vizionare.
— Intrați pe officecateringsolutions.com pentru orice tip de livrare de mâncare la birou ați avea nevoie! Prețuri și calitate imbatabile! a spus dintr-o suflare Louisa.
— Puteți să-mi trimiteți problemele voastre pe e-mail, la Iona@intreabopeiona.com, a întrerupt-o Iona. Dacă sunteți timizi, le puteți trimite anonim sau puteți fi ca Louisa și puteți veni alături de noi în studio sau prin videoconferință.
— Bravo, Louisa și Iona! a spus Emmie. Ați fost extraordinare!
Piers a aplaudat și el din colțișorul lui și toată lumea a sărit în sus de parcă uitaseră că era și el acolo.
— Să sperăm că data viitoare vom avea și invitați prezenți de la distanță, a spus Emmie. Folosim o nouă tehnologie numită Zoom, care-ți permite să înregistrezi o conversație video purtată din două locuri diferite prin intermediul internetului. Cică acesta e viitorul.
Piers a pufnit disprețuitor. Îl rugaseră să investească în compania aia micuță, dar îi refuzase. Nimic nu putea înlocui cu adevărat întâlnirile față în față. N-avea să prindă niciodată la public. Avea instincte impecabile când era vorba de chestiile astea.

Sanjay

Sanjay fusese la trei întâlniri ale Grupului de Sprijin al Clinicienilor. Nu-i venea să creadă că nu îi descoperise până acum. Atacurile de panică nu se opriseră de tot, dar erau vădit mai rare. Faptul că își confruntase anxietatea părea să îi fi luat mare parte din puterea pe care o avea asupra lui.

Însă cea mai mare schimbare era că nu se mai simțea așa de singur sau rușinat. Când îi auzea pe alții, de la medici specialiști până la asistente începătoare, că descriau aceleași nesiguranțe care îl bântuiau și pe el și fricile care îl urmăreau și pe el, era extraordinar de cathartic și încurajator.

Chiar săptămâna trecută, un chirurg cardiolog de renume, genul care e mereu urmat pe coridoarele spitalului de o trupă de acoliți, mărturisise că încă mai vomita înainte de fiecare operație importantă. Spunea că acum își acceptase anxietatea, fiindcă o privea ca pe un semn că încă îi păsa și nu voia să înceteze niciodată să-i mai pese de persoana care zăcea inconștientă pe masa lui de operație.

A privit-o pe Julie, care se îndrepta spre un clopot mare de alamă, atârnat de un stâlp aflat chiar în mijlocul sălii de chimioterapie. În secția aceasta era o tradiție ca atunci când un pacient termina ultima ședință de chimioterapie să sune din clopot. Într-o încăpere în care aerul era de obicei aproape palpabil de suferință și boală, clopotul oferea întotdeauna un interludiu scurt, dar binevenit, de bucurie și speranță.

Julia a apucat cu amândouă mâinile funia clopotului și a tras-o de trei ori, făcând clopotul să se clatine dintr-o parte în alta. Dangătul a umplut încăperea, acompaniat de aplauzele și uralele pacienților aflați la tratament. S-a dus la Sanjay și l-a îmbrățișat. Era mult mai mică decât în urmă cu câteva luni, deoarece chimioterapia o despuiase de toate formele, dar chiar și așa, îmbrățișarea ei era aprigă.

— Mi-am dorit să fac asta de când am auzit prima dată clopotul, a spus ea. Nu-mi vine să cred că mi-a venit, în sfârșit, rândul.
— Ei, oricât de multă plăcere mi-a făcut să te cunosc, Julie, nu vreau să te mai văd prea curând pe aici, da? a spus Sanjay.
— O să fac tot ce pot să păstrez distanța, a spus ea.
— Vine Adam să te ia? a întrebat Sanjay.
— Da, dar trebuie să ia întâi copiii de la școală, așa că o să mai dureze cel puțin jumătate de oră până ajunge, a spus ea.
— Păi, eu intru acum în pauză. De obicei nu o iau, ci muncesc, dar mi s-a spus să nu mai fac asta, așa că mi-ai face o favoare dacă ai veni cu mine la cantină să bem un ceai de rămas-bun, a spus Sanjay.
— Hai să mergem, a răspuns Julie.

* * *

— Arăți grozav, Julie, a spus Sanjay punând pe masă tava de plastic umplută cu ceai și prăjituri.
Julie l-a privit ridicând sprâncenele desenate cam stângaci.
— Ești tare fermecător, dar știu că arăt groaznic, a zis ea.
Și-a scos căciulița multicoloră și și-a frecat capul chel, lucios, cu încheietura mâinii.
— Nu vorbesc de păr, a zis Sanjay. Vorbesc despre faptul că pari mult mai fericită. Doar cu o lună în urmă îmi spuneai că nu mai vedeai niciun motiv pentru care să te dai jos din pat.
— Știu, a răspuns Julie. Dar am avut o revelație. Mi-am dat seama că mi-am petrecut tot timpul făcându-mi griji pentru viitor sau, mai degrabă, pentru lipsa lui. Trăiam într-o frică permanentă, care mă măcina ca și cum niște șobolani mă rodeau pe dinăuntru.
— Câh! a spus Sanjay.
— Știu, a spus Julie. Scuze, am împrumutat imaginea dintr-o cumplită scenă de tortură din *Urzeala tronurilor,* la care mă uitam când îmi era prea rău să mă ridic de pe canapea. În fine, ideea e că știu că boala ar putea reveni oricând ca să-mi facă felul, dar nu vreau să mă gândesc la asta. Viața e scurtă, a mea probabil mai

scurtă decât a multora, și refuz să pierd o singură zi stresându-mă pentru ceva ce nu pot controla.

— Să știi că și eu îmi fac prea multe griji, a spus Sanjay. În orice situație, îmi imaginez întotdeauna tot ce poate fi mai rău. Dar ai dreptate. Viața e prea scurtă ca s-o trăiești cu frica-n sân.

Și în clipa aceea s-a aprins lumina. Știa ce să facă. Ce trebuia să facă.

— Știi ceva? Am să mă arunc, a spus înainte să se poată cenzura.

— Ai să te arunci la ce? a spus Julie. O promovare? Uuu, o fată? Te rog, spune-mi că e o fată!

Sanjay a dat din cap, cu ochii în ceai.

— Păi, vreau să te întrebi ceva. E ușor să iubești pe cineva când e tânăr, radios și plin de poftă de viață, dar uită-te bine la mine. Ai mai iubi-o pe fata asta a ta dacă n-ar avea păr, sprâncene sau gene? Ai freca-o pe spate când vomită toată noaptea și ai conduce ore în șir la 3 dimineața ca să cauți înghețată de mentă, fiindcă e singurul lucru pe care îl poate ține în stomac? l-a întrebat ea, privindu-l deschis în ochi.

— Știi ce? Zău că da, a spus Sanjay. Adică, are păr și gene minunate, dar sunt *muuult* în josul listei de lucruri care îmi plac la ea.

Julie a dat să zică ceva, dar s-a oprit, s-a uitat peste umărul lui și un zâmbet larg i-a luminat fața.

— Julie! a strigat Adam. Ai terminat! Sunt așa de mândru de tine, iubito!

Și Adam a ridicat-o și a strâns-o tare la piept, sărutându-i creștetul chel de o mie de ori, după care l-a acoperit tandru cu căciulița.

În timp ce se îndreptau spre ușă, Julie s-a uitat peste umăr la el.

— Asta e ce-ți dorești, Sanjay, a spus ea. Asigură-te că o să ai asta.

Sanjay a pus ceștile și farfuriile goale pe tavă și s-a îndreptat cu ea spre tejghea. Două asistente în pregătire râdeau așa de tare de o glumă, că nu se uitau pe unde merg și s-au ciocnit de el, astfel că tot ce avea pe tavă a alunecat periculos într-o parte.

Sanjay a simțit scuzele pe limbă, dar a strâns din dinți și s-a uitat lung la cele două eleve. Așteptând.

— Vai, vă rog să mă iertați, a spus una.
— Da, scuze, a spus și cealaltă.
— Nicio problemă, a răspuns Sanjay zâmbind.

Martha

Trenul de 8:13, Surbiton – Waterloo

Când trenul s-a oprit în gara Surbiton, Martha a văzut-o pe Iona stând pe locul ei, alături de Sanjay. Iona i-a făcut cu mâna, apoi a arătat cu degetul întâi spre Martha, apoi spre Lulu, care stătea lângă ea. Era codul ei pentru *Lulu ți-a păstrat un loc*. Martha s-a simțit parte dintre puținii aleși.

— Bună, Iona! Bună, Sanjay, a spus când a ajuns la masa lor. Fără Emmie azi?

— Fără, a spus Iona. S-a întâlnit să ia micul-dejun cu oamenii de la pasta de dinți. Mă văd cu ea la agenție pentru următoarea noastră înregistrare. Sanjay a fost tare drăguț și a venit la Hampton Court ca să mă ajute pe drum să sortez e-mailurile pentru *Întreab-o pe Iona*. Dacă vrei, poți să ni te alături și tu. Avem unele de la elevi care își fac griji din cauza rezultatelor la examene. Poate îmi oferi o perspectivă din interior…

— Sigur, a zis Martha. Sunt absolut convinsă că am dat-o-n bară la ale mele. Cu o posibilă excepție la matematică.

— Bine, sunt sigură că nu ai dat-o-n nicio bară, dar vorbim despre asta mai încolo, a spus Iona. Tu ce ai acolo, Sanjay?

Sanjay a frunzărit printr-un teanc de e-mailuri imprimate, toate însemnate cu markere și bilețele lipicioase. I-a întins unul Ionei, care și-a scos ochelarii de citit din geantă și s-a uitat la el cu ochi mijiți.

— O, ăsta *chiar* că e interesant. E de la alt Anonim, a spus uitându-se în josul paginii. Îmi spune că e îndrăgostit în secret de o veșnicie de o fată. Se văd aproape zilnic și au devenit foarte buni prieteni. Dar ea a ieșit recent dintr-o relație dezastruoasă și se gândește la el ca la un frate. El vrea să fie mult mai mult decât atât. Mai are vreo speranță? Cum o poate face să-l vadă într-o altă lumină?

Iona a pus hârtia pe masă, în fața ei.
— Ei, cum ai să-i răspunzi? a întrebat Sanjay privind-o cu atenție pe Iona.
— Păi, dragul meu, a spus ea, o să-i spun că granița dintre cei mai buni prieteni platonici și iubiți e foarte subțire. Ai văzut *Când Harry a întâlnit-o pe Sally*?
Sanjay a clătinat din cap.
— Ei, trebuie să-l vezi. Vezi tu, să faci sex pasional, sălbatic cu cineva e partea cea mai ușoară. Să formezi o prietenie minunată, cum era cea dintre Harry și Sally, bazată pe bunătate, respect reciproc, valori similare și același gen de simț al umorului — și ceva îmi spune că exact asta are el cu fata aia —, ei, abia *aia* e partea foarte grea. Dar când combini asta cu atracția sexuală, atunci devii *un tort de toată frumusețea*. Ai înțeles?
Sanjay a dat din cap.
— În fine, a continuat Iona. Când izbucnește un scandal monstru, așa cum se întâmplă la un moment dat în orice relație, prietenia e cea care vă scoate la liman, nu sexul. Tu știi asta, Sanjay. Lucrezi în secția de oncologie, așa că sigur vezi tot timpul relații puse la încercare.
— Deci Harry și Sally se cuplează până la urmă? În film? a întrebat el.
— Da! Deși le ia doisprezece ani și trei luni, a răspuns Iona.
— Asta nu e tocmai încurajator, a spus Sanjay. Pentru Anonim, vreau să spun.
— Mă rog, sunt sigură că lui n-o să-i ia nici pe departe atâta vreme, a spus Iona. Fiindcă mă are pe mine.
— Deci cum să facă să treacă de la prieten la mai mult decât atât? a întrebat Sanjay, de parcă ar fi contat și pentru el la fel de mult ca pentru Anonim.
Sanjay era unul dintre cei mai empatici adulți pe care îi cunoscuse Martha vreodată, a decis ea.
— Păi, aici ai — are — nevoie de un *gest grandios*. Ceva care s-o facă să ciulească urechile și să fie atentă, să-și pună la îndoială presupunerile anterioare, să-l vadă într-o altă lumină, a spus Iona.

— Cum ar fi?
— Ei bine, gândește-te din nou la filmele americane. Richard Gere în picioare în limuzină cu un buchet de flori, declarându-și dragostea pentru Julia Roberts? Hugh Grant și Andie MacDowell sărutându-se pe malul Tamisei, fără să observe ploaia care cade peste ei? Dar nu poate să fure pur și simplu una dintre scenele astea, ar trebui să fie ceva foarte personal pentru ea, pentru ei, a spus Iona. De exemplu, eu și soția mea ne-am cunoscut pe scenă. Aceea era pasiunea noastră comună. Așa că, atunci când am vrut să-i mărturisesc ce simțeam pentru ea, i-am spus într-o seară că uitasem ceva la teatru. Ne-am întors și teatrul era gol și cufundat în beznă. Apoi a început să cânte o orchestră și s-a aprins un reflector. Vă imaginați scena, dragilor?

Iona a întins brațul, dramatic, arătând către o scenă imaginară și a privit lung în distanță.

— M-am dus la microfon și am început să cânt *Let's Do It*, de Cole Porter. Și așa a început o poveste de dragoste care a durat o viață. Din fericire, n-a fost descurajată de faptul că, întâmplător, cântatul nu e unul dintre numeroasele mele talente. Așa că o să-i sugerez Anonimului să se gândească la cum s-au întâlnit, la ce e unic în relația lor și să pornească de acolo.
— Deci dacă, de exemplu, s-au întâlnit într-un tren…, a început Sanjay.
— Atunci ar putea să se gândească la un gest grandios care să aibă de-a face cu o călătorie cu trenul, a spus Iona cu un zâmbet orbitor. De ce nu? Ce are de pierdut?
— Dar dacă nu dă rezultate? a întrebat Sanjay.
— Singurul mod în care eșecul e garantat, dragul meu băiat, e să nu încerci, a spus Iona. Dragostea e cel mai mare risc dintre toate, dar viața fără ea nu are niciun sens.
— Ce poetic, Iona! a exclamat Martha. Cine a spus asta?
— Eu, fetiță dragă. Chiar acum.

Au trecut la o discuție scurtă despre e-mailurile care cereau ajutorul în legătură cu stresul examenelor, apoi, când trenul s-a oprit la Waterloo, Sanjay a plecat în viteză către serviciu, lăsându-le pe Iona și pe Martha să adune împreună hârtiile.

— Iona, a spus Martha. N-am vrut să mă bag aiurea sau ceva și tu ești experta aici, evident. Dar ești sigură că e o idee bună să sugerezi cuiva să facă un gest grandios *într-un tren*? Nu-mi pot imagina ceva mai jenant.

— Vai de mine, s-ar putea să ai dreptate, copilă scumpă, a spus Iona. Problema e că îmi doresc cu disperare să asist la scenă. Având în vedere că m-am implicat personal încă de la început, n-aș putea pentru nimic în lume să ratez deznodământul.

Martha habar nu avea despre ce vorbea Iona. E-mailul fusese anonim, deci cum Dumnezeu se aștepta Iona să aibă locuri la lojă pentru spectacol?

Emmie

Trenul de 8:05, Hampton Court – Waterloo

Emmie redevenea, în sfârșit, ea însăși, cea din vremuri normale, ceea ce era ciudat, fiindcă nu-și dăduse seama că *nu era* ea însăși când era cu Toby. O distrusese bucățică cu bucățică, așa de încet, așa de perfid, că schimbările fuseseră imperceptibile. Se simțise protejată, când, de fapt, era sufocată. Se simțise adorată, când, de fapt, era izolată. Se simțise susținută, când, de fapt, el îi distrugea încrederea în sine. Cum putuse să fie așa de oarbă?

Își făcuse o regulă fermă: Fără Bărbați. Cel puțin pentru viitorul apropiat. Până repara tot ce stricase el și putea avea din nou încredere în propria judecată.

Emmie stătea cu Iona, care mergea în oraș pentru o întâlnire cu încă un jurnalist. *De ce li se pare treaba cu „femeia care începe o nouă carieră aproape de 60 de ani și e în stare să folosească rețelele de socializare“ așa de extraordinară?* întrebase Iona, pe bună dreptate. *Să înveți stenografie și să operezi un aparat Telex — ei, aia chiar era greu!*

Emmie bănuia că mare parte a interesului presei era, de fapt, meritul Ionei înseși, care avea obiceiul de a adăuga un strat de „extraordinaritate“ peste tot ce atingea. Însă era un mare avantaj. Toată promovarea aceasta gratuită îi propulsase cifrele Ionei în stratosferă.

Iona, care se uita pe e-mailuri, a pufnit așa de tare, că Emmie a ridicat privirea, alarmată.

— Ia te uită! a spus Iona. Uite cum trece cadavrul dușmanului meu! Mai ții minte proverbul meu chinezesc preferat?

— Dacă stai destul timp pe pod, vei vedea cadavrul dușmanului tău plutind pe râu? a răspuns Emmie, care aștepta de ceva vreme să-l zărească pe Toby în râu. Al cui cadavru e?

— Cel Al Cărui Nume Nu Va Fi Rostit, a spus Iona făcând un semn din cap către Lulu. Fostul meu redactor-șef. Ascultă aici.

Iona a privit cu ochi mijiți ecranul iPadului, pe care mărise fontul, ca să nu fie văzută cu ochelarii de citit pe nas.

— *Dragă Iona,* a citit ea, imitând tonul pompos al lui Red. *Am fost nespus de încântat de succesul tău extraordinar.* Te și cred, scârbă parșivă ce ești. *Mă bucur că am reușit să ajungem la o înțelegere așa de generoasă și că ne-am despărțit buni prieteni, fiindcă am speranța că tu și micul tău canal de YouTube…* MICUL canal? Am de două ori mai mulți abonați decât tine, boule… *veți lua în calcul un parteneriat. Sunt sigur că relația noastră ar fi imens de benefică pentru amândoi. Sper să mi te alături la prânz la Savoy Grill, ca să discutăm despre această oportunitate. Poți să-ți aduci și adorabilul cățel. Toate cele bune* etc., etc.

— Vai, nu pot să cred, a zis Emmie. Ce îi răspunzi?

— Ce zici de: *Dragă Red, hai sictir!* a spus Iona.

Lulu a mârâit.

— Poate un pic cam grosolan? a zis Emmie.

— Ai dreptate, ca de obicei, scumpete. Nu am de ce să mă cobor la nivelul lui. Să nu uităm ce spune draga de Michelle Obama: *Când ei se coboară, noi ne ridicăm mai presus!* O să mai îndulcesc puțin mesajul.

S-a oprit și a tastat cu arătătoarele, ușor încurcată de unghiile lungi, vopsite stacojiu.

— Poftim. Mai bine?

Iona i-a dat iPadul lui Emmie, care a citit răspunsul deja trimis de Iona.

Dragă Red,
Hai sictir.
Toate cele bune,
Iona x

Trenul a oprit în New Malden. Emmie s-a uitat după Sanjay, dar nu l-a văzut. Și-a simțit inima grea de dezamăgire, ceea ce era o prostie. La urma urmelor, nu exista nicio lege care spunea că

era obligatoriu să meargă cu același tren. Apoi a văzut două chipuri care i s-au părut cunoscute.

— Iona, a zis ea. Mai ții minte acum câteva zile când i-am cunoscut în tren pe colegii de apartament ai lui Sanjay?

Iona a ridicat privirea și a încuviințat.

— Păi, nu sunt ăia?

S-au uitat amândouă pe geam la cei doi tineri de pe peron. Toată lumea se înghesuia să urce în tren, numai ei stăteau pe lângă vagon, făcându-le cu mâna lui Emmie și Ionei. După aceea s-au aplecat amândoi simultan și apoi s-au ridicat ținând între ei o bucată mare de carton.

Pe ea, cu majuscule negre, groase era un singur cuvânt: EMMIE.

Emmie s-a încruntat și s-a ridicat ca să coboare să afle ce se întâmplă, dar chiar atunci trenul a pornit cu o smucitură, iar cele două chipuri de pe peron au alunecat spre stânga și au dispărut.

— Iona, ce se întâmplă? a spus ea așezându-se la loc.

— Habar n-am, păpușă, a spus Iona studiindu-și unghiile.

Emmie s-a încruntat. Dacă învățase ceva despre Iona, era că e cu atât mai vinovată, cu cât pare mai inocentă.

Durează doar trei minute ca trenul să ajungă de la New Malden la Raynes Park, așa că, până să apuce Emmie să rezolve misterul, încetineau și opreau la următorul peron.

Acolo, neclintit ca o bornă în mijlocul unei șosele aglomerate, se afla Jake. Când s-a oprit trenul, le-a făcut cu mâna, s-a aplecat și a ridicat o bucată de carton, exact cum era cea din New Malden, numai că pe aceasta scria VREI SĂ.

Cele trei minute de la Raynes Park la Wimbledon i s-au părut o veșnicie. De data asta nu a fost surprinsă să-l vadă pe peron pe David, împreună cu o femeie despre care a presupus că era soția lui, Olivia. I-au zâmbit și au ridicat două bucăți de carton Pe una scria MERGI și pe cealaltă LA.

— Emmie. Vrei să mergi la… a murmurat Emmie. Iona, e un mesaj pentru mine.

— Vai de mine, crezi? a spus Iona încercând să pară surprinsă și nereușind deloc.

Emmie nu pricepea cum putuse să o creadă actriță shakespeariană.

A durat patru minute până să apară următorul peron, Earlsfield, împreună cu Martha și prietenul ei, Aaden. Pe cartoanele lor scria O și ÎNTÂLNIRE.

Distanța dintre Earlsfield și Clapham Junction era cea mai lungă de până acum. Șase minute întregi. Emmie stătea pe marginea scaunului, cu nasul aproape lipit de geam. L-a zărit de departe. Prietenul ei. Sanjay. Ținea ridicată o bucată de carton pe care scria CU MINE?

Iona cotrobăia prin geanta ei imensă. A scos două bucăți de carton și le-a împins pe masă către Emmie. Pe una scria DA și pe cealaltă NU.

— Scuze, a spus Iona. Nu avem cartonaș cu *Nu sunt sigură, pot să mă mai gândesc?* Va trebui să-ți asculți intuiția. Dar repede. Până nu pornește iar trenul. Hai, fuguța!

Emmie s-a gândit la cât de fericită și în largul ei se simțea de câte ori era cu Sanjay. Să fie punctul de pornire pentru ceva mai mult? Și-a amintit cât de dezamăgită fusese mai devreme, când Sanjay nu era la New Malden și că el era omul cu care își dorea cel mai mult să-și petreacă timpul. S-a gândit la cât de superb era, la felul în care vederea abdomenului lui tonifiat, acum multe săptămâni, îi tăiase respirația și la iraționala săgeată de gelozie care-i străpunsese inima când crezuse că se vedea cu altcineva. Și-a amintit cum o ajutase Sanjay să-și calmeze atacul de panică atunci când Toby o suna întruna. Singura persoană pe care o cunoștea, în afară de ea, care știa pe de rost și în ordine tot tabelul periodic al elementelor și căruia îi plăcea Daphne du Maurier.

Poate că deja era ceva mai mult, doar că nu observase ea. Fusese așa de ocupată să se tot uite în urmă, la viața pe care o pierduse, că nu văzuse ceea ce era chiar sub nasul ei. Blândul, minunatul, absolut superbul Sanjay.

Dar după ce se aruncase de bunăvoie cu capul înainte într-o relație care aproape că o distrusese, cum putea Emmie să mai aibă încredere în propriul ei discernământ? Nu putea. Însă putea să

aibă încredere în Iona. Iona, care împingea ușurel către ea unul dintre cartonașe, îndemnând-o în tăcere să îl aleagă.

Emmie aproape că a întins mâna după el, apoi și-a amintit de noua ei regulă de fier: Fără Bărbați.

Însă unul dintre lucrurile importante învățate de la Iona era că regulile erau făcute ca să fie încălcate. În mod spectaculos și cu mare stil.

Emmie s-a aplecat și a luat cartonașul cu DA.

Martha

Uneori, Martha uita cu desăvârșire că domnul Sanders era, de fapt, Piers. Părea așa de în largul lui stând pe scena aulei printre ceilalți profesori, în pantalonii regulamentari de velur, purtați de toți profesorii, și puloverul grena de lână de la Marks & Spencer, că îi era imposibil să împace această imagine cu bărbatul nesimțit, arogant, îmbrăcat luxos, pe care vomitase cu luni în urmă. Bărbatul care vorbea prea tare la mobil, care ocupa mult prea mult spațiu și consuma mult mai mult oxigen decât îi trebuia. Acum era pe cale să se alăture micului grup de profesori care reușeau să mențină echilibrul delicat dintre mișto-și-relaxat și incapabil-să-păstreze-disciplina în clasă.

Umbla un zvon că domnul Sanders și domnișoara Copeland — profesoara de artă — erau *cuplați,* fiindcă fuseseră văzuți ieșind împreună din debaraua cu materiale pentru arte plastice, dar Martha nu punea preț pe bârfe. Fusese prea mult timp ținta bârfitorilor ca să mai creadă tot ce auzea. Poate că lui Piers îi trebuia neapărat niște plastilină. Ori niște folie autocolantă.

Când se îndrepta spre ieșirea din aulă, Martha a fost luată deoparte de domnul Braden, profesorul de teatru.

— Martha, a spus el, cu o expresie așa de enigmatică, încât i-a fost imposibil să înțeleagă dacă dăduse de bucluc sau nu.

A presupus că după ani de școală de teatru ajungeai să ai control total asupra trăsăturilor chipului. Trebuie să fi fost un modul obligatoriu.

— Am o scrisoare pentru tine și părinții tăi. După ce discutați, să-mi spui ce ați hotărât.

I-a întins un plic subțire și a dispărut înapoi în mulțime înainte ca ea să apuce să ceară alte detalii.

Martha nu a deschis plicul decât la prânz, în ciuda faptului că îl simțea cum ardea în geantă, ca un izotop radioactiv. Îl purtase cu ea toată dimineața, așteptând să se poată vedea cu Aaden. Nu

știa de ce, dar simțea că nu ar trebui să fie singură când deschide plicul.

Când a ajuns în cantină, era deja aglomerată. A trecut grăbită pe lângă mesele de pe margini, cele cu singuratici și inadaptați, cu care încă se mai simțea înrudită, și s-a îndreptat spre masa lui Aaden, aflată chiar în mijlocul sălii.

Cu numai câteva luni în urmă, n-ar fi îndrăznit niciodată să se așeze aici. Ar fi încălcat toate codurile nescrise ale clicilor și ierarhiilor sociale. Ea era aceeași persoană. La fel de deșirată și stângace, la fel de incapabilă să țină pasul cu cel mai nou limbaj, să poarte accesoriile în trend ori să idolatrizeze celebritățile aflate pe val, dar printr-un incredibil miracol al alchimiei, ceea ce fusese privit drept *ciudat* devenise acum *original*.

— Bună, Martha! a spus Aaden, dându-se mai încolo pe bancă pentru a-i face loc. Mi-a fost dor de tine!

— Au trecut doar două ore, pușlama, a zis Martha. Uite ce mi-a dat domnul Braden. Încă n-am îndrăznit să-l deschid. Probabil că e ceva foarte plicticos, dar…

— Vrei să-l citesc eu întâi? a întrebat Aaden.

— Nu. Mulțumesc, dar o să citesc eu. Voiam doar să fii cu mine, a răspuns Martha. Pentru susținere morală.

Martha a deschis plicul și a scos o foaie împăturită. A trecut rapid cu privirea peste cuvinte, citindu-le de mai multe ori în minte, încercând fără succes să le absoarbă, apoi, fără o vorbă, i-a întins pagina lui Aaden, care a citit scrisoarea cu voce tare.

Dragă Martha,

Nick Braden, profesorul tău de teatru, a avut amabilitatea să-mi trimită niște filmări cu recenta voastră producție a piesei Romeo și Julieta*. Trebuie să-ți mărturisesc că am fost extrem de impresionat de interpretarea ta.*

Actualmente, caut actori pentru distribuția unei piese la Teatrul Young Vic. Am un rol mic, dar important, pentru care aș vrea foarte mult să vii la o audiție.

Dacă te interesează, poți să îl rogi pe unul dintre părinți să mă sune ca să discutăm detalii, date etc.?

Sper să am plăcerea să te cunosc în curând.
Toate cele bune,
Peter Dunkley
Regizor de teatru

— Martha, e genial! a spus Aaden, privind-o de parcă tocmai levitase mai mulți metri deasupra scaunului pe care stătea.

Ceea ce, la drept vorbind, nu ar fi fost cu nimic mai surprinzător decât ce se întâmplase de fapt.

Martha nu putea vorbi. Stătea mută, holbându-se la hârtia din mâna ei.

Sanjay și Emmie

— Emmie, pe asta unde vrei s-o pui? a întrebat Sanjay ridicând un ceainic de porțelan.

— Unde vrei! a spus Emmie. Apartamentul ăsta o să fie umplut cu un talmeș-balmeș de lucruri care nu vor fi nici utile, nici nu vor „aduce bucurie“, toate puse pe unde-mi vine. M-am săturat de Marie Kondō.

În cartierul în care locuiau Sanjay, James și Ethan, devenise disponibil un apartament cu o chirie rezonabilă, iar Emmie nu stătuse pe gânduri. Era soluția perfectă: cu trei stații mai aproape de Waterloo și suficient de aproape unul de altul ca să poată cu ușurință petrece noaptea împreună, dându-i în același timp lui Emmie tot spațiul de care avea nevoie. Sanjay spera din suflet că într-o zi, într-un viitor nu prea îndepărtat, ea avea să-l invite să se mute la ea, dar nu intenționa s-o preseze. Ultimul lucru de care avea nevoie Emmie era încă un bărbat care să încerce s-o controleze. Și-apoi aveau tot timpul din lume.

Jake se oferise să supravegheze extragerea lucrurilor lui Emmie din casa lui Toby și, ca urmare a faptului că stătuse lângă ușa de la intrare, amenințător ca un agent de pază prezidențial, totul decursese relativ fără incidente.

— Emmie, a spus Sanjay deschizând următoarea cutie cu un cutter.

Mirosul mângâietor de cărți îndelung folosite s-a amestecat cu parfumul florilor pe care le cumpărase Sanjay drept cadou de casă nouă și mireasma curățeniei generale pe care o făcuseră dimineață în apartament.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, a răspuns ea.

— Ai vrea să-mi cunoști familia? Mă gândeam să mergem împreună la prânzul de duminică, a spus el.

— Sanjay, mi-ar plăcea mult de tot! Abia aștept s-o cunosc pe Meera. Știu că o s-o iubesc.

— Nu așa de tare cum o să te iubească ea pe tine. Să nu spui că nu te-am avertizat.

Și-a scos telefonul și a început să tasteze.

Mamă, pot s-o aduc pe prietena mea duminică la prânz? A urmat o pauză, apoi ecranul s-a umplut cu cuvântul PRIETENA?!?, urmat de un noian de emoticoane, alese vădit aleatoriu. A luat-o drept da.

Sanjay a ridicat un braț de cărți și le-a dus la bibliotecă, unde a început să le așeze în teancuri pe rafturi. Una dintre ele l-a oprit și l-a transportat pe loc înapoi în timp. *Rebecca,* de Daphne du Maurier.

— La ce te uiți? a întrebat Emmie așezându-se lângă el.

— *Rebecca*, a spus Sanjay. Tare mi-a plăcut cartea asta.

— Și mie, a spus Emmie.

— Ce părere ai de doamna Danvers? a întrebat Sanjay, dar ca și data trecută când îi pusese întrebarea, nu i-a răspuns.

În schimb, s-a aplecat și l-a sărutat așa de intens, că l-a luat amețeala.

Camera, cu cutiile pe jumătate golite și lucrurile lui Emmie în mormane peste tot, a dispărut complet. Toate simțurile îi erau pe deplin concentrate asupra lor — atingerea degetelor ei pe pielea lui, respirația ei pe gâtul lui, buzele lui lipite de ale ei.

Sanjay știa acum că nu o iubise pe Emmie când o văzuse prima dată în tren, cu multe luni în urmă. Iubise ideea de Emmie. Fantezia pe care o crease în jurul tuturor atributelor ei, percepute de el ca perfecte. Dar acum o iubea pe *adevărata* Emmie, cu toate ciudățeniile și imperfecțiunile ei. Iubea toate lucrurile care o făceau să fie Emmie, unică și minunată.

Sanjay nu se gândea la ce ar putea să meargă prost sau la ce le rezerva viitorul. După atâtea ore de ascultare a aplicației Headspace, încercând să deprindă arta de a fi pe deplin prezent și a te bucura de moment, în sfârșit reușise. Nu exista nimic în afara acestui moment perfect, aici și acum.

Și-a trecut mâna prin părul ei, împletindu-și degetele în el, inhalându-i mireasma, și a știut fără urmă de îndoială că nu avea să-și dorească niciodată să fie altundeva.

Iona

— Bună, frumoasă Bea, a spus Iona.

Bea stătea în fotoliul ei și se uita pe geam, la soarele care apunea. S-a întors spre Iona și a zâmbit. Iona s-a relaxat. Azi era evident o zi bună.

— Ai venit din nou, a spus Bea. Te cunosc, nu-i așa?

— Da, draga mea, sunt eu, Iona.

— Iona. Așa o cheamă pe iubirea mea. E la Paris, știi? Uite-o. Vezi ce superbă e? a spus Bea arătând spre o ramă de pe șemineu, în care era o versiune mai mică a pozei cu rândul de cancan din holul Ionei.

— Și tu ești superbă, scumpa mea, a zis Iona lăsând-o să ghideze conversația.

Dacă încerca să o corecteze, nu făcea decât să-i adâncească și mai tare confuzia și s-o supere.

Iona învățase că unele probleme chiar nu aveau rezolvare, orice-ai fi făcut. Nu puteai decât să găsești o cale să trăiești cu ele. Iar dacă Bea nu mai putea fi cu ea în lumea Ionei, atunci avea să i se alăture ea Beei în lumea ei.

— Dăm o fugă la Paris, ce zici? a întrebat Iona ducându-se la pick-upul de modă veche de pe bufet.

Albumul lui Cole Porter pe care voia să îl caute era deja pe platan, așa că doar a coborât acul la melodia aleasă: Ella Fitzgerald cântând *Let's Do It*.

— Vai, cântecul nostru! a spus Bea împreunându-și mâinile.

— Îmi faceți onoarea de a-mi oferi un dans? a spus Iona.

I-a întins mâna Beei, care s-a ridicat, a pus o mână pe talia Ionei și cu cealaltă i-a luat mâna.

Iona cânta încetișor versurile cântecului, cu obrazul lipit de al Beei. A închis ochii și erau înapoi pe scenă la La Gaîté, cu orchestra cântând în fosă, la picioarele lor, iar ele făceau primii pași într-o călătorie ce avea să dureze o viață.

S-au rotit pe podeaua lucioasă, într-un dans care reunea toate dansurile de până acum: învârtindu-se în ploaie, pe Champs-Élisée-ul luminat ca ziua, cu brațele larg deschise și capul pe spate. Râzând în hohote în timp ce făceau piruete pe ringurile de dans de la lansări și ceremonii de premiere, iluminate de blițuri de paparazzi. Primul lor dans, minunat coregrafiat, de la nunta lor, îmbrăcate în smochinguri argintii identice, presărate cu confetti roz.

— Te iubesc, Iona, a spus Bea.

Iona nu era sigură dacă Bea vorbea cu ea sau cu amintirea ei, dar în acest moment chiar nu conta. În orice caz, acele cuvinte erau numai pentru ea — așa fuseseră întotdeauna, așa aveau să fie pentru totdeauna.

— Nu așa de mult cum te iubesc eu pe tine, scumpă Bea, a răspuns ea.

— Suntem un tort de toată frumusețea.

— Un tort de toată frumusețea, a repetat ca un ecou Iona.

Nota autorului

Mi-am petrecut o parte semnificativă din viață în autobuze, trenuri și metroul londonez. Vedeam deseori aceleași chipuri și, ca și Iona, inventam porecle pentru colegii mei de navetă și îmi imaginam cum trebuie să fie viețile lor dincolo de călătoria noastră comună. Așa a început pasiunea mea pentru spus povești.

Nu am vorbit niciodată cu niciunul dintre acești oameni. Și nimeni nu a vorbit cu mine. Ar fi fost *aiurea*. Odată am văzut cum un bărbat foarte elegant din metrou s-a înverzit la față. Ne-am uitat toți chiorâș la el, până ce, în cele din urmă, și-a pus pe genunchi servieta din piele scumpă, a deschis-o și a vomitat în ea. Apoi a închis-o la loc și a coborât la prima stație. N-a scos nimeni nicio vorbă. Asta înseamnă să fii londonez.

Din când în când, citeam în *Evening Standard* articole despre bărbați care făceau naveta în costum până la Londra luni bune după ce își pierduseră slujbele, fiindcă le era prea rușine să spună cuiva, chiar și lor înșiși, adevărul. M-au fascinat acele povești și m-am întrebat ce ar putea face pe cineva să se poarte așa. Întrebarea aceasta mi-a rămas în subconștient și în cele din urmă a devenit Piers.

Am crescut într-o casă de pe malul Tamisei, în East Molesey. De fapt, e chiar casa în care stă Iona. Am descris casa aceea așa cum e în amintirile mele din anii 1980, așa că le cer scuze proprietarilor actuali, care cu siguranță au extins-o și au modernizat-o. Tata se ducea în fiecare zi la serviciu cu trenul, de la Hampton Court la Waterloo, și în adolescență mergeam și eu la școală cu trenul, pe același traseu, până la Wimbledon. Îmi aduc aminte de o gașcă de fete deosebit de rele, de la o școală rivală, care mă luau peste picior, fiindcă eram mereu cu nasul într-o carte. Amintirea aceea, combinată cu pasiunea mea adolescentină pentru David Attenborough, a fost inspirația pentru Martha.

Mai trebuie să cer iertare tuturor celor care fac acum naveta pe linia Hampton Court – Waterloo. Probabil ați observat că mi-am permis câteva libertăți cu *actualité,* cum ar spune Iona. Trenul pleacă de obicei din Waterloo de la peronul 3, dar peronul 5 suna mai bine. Totodată, la un moment dat în ultimul deceniu s-a schimbat configurația în toate trenurile, fiind îndepărtate toate mesele. Iona ar fi oripilată! Unde și-ar mai pune ea ceașca de ceai și hârtiile? Din fericire, marea bucurie a ficțiunii e că mi-a dat ocazia să corectez această eroare revoltătoare a companiei South Western Trains.

Acum lucrez de acasă și în biblioteci și cafenele și nu m-am așteptat să-mi fie vreodată dor de zilele în care mă înghesuiam în vagoane murdare și urât mirositoare. Dar apoi a venit pandemia și m-am trezit că privesc în urmă, la acele zile, cu incredibilă nostalgie. Și am început să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi ignorat regula nescrisă a navetei și aș fi fost suficient de curajoasă ca să vorbesc cu colegii mei de navetă. Oare în ce aventuri m-ar fi purtat acele conversații?

Și gândul acela s-a transformat într-o carte.

Câte ceva despre nume. Am aflat că numele au putere. Determinismul nominal e real. Pe măsură ce în mintea mea începe să prindă formă un nou personaj, numele potrivit apare încet alături de el. Apoi, odată ce acel nume e atașat de el, începe să-i determine comportamentul. Acest fapt e cel mai bine reflectat în personajul Hazard din romanul meu de debut, *Proiectul Autenticității.*

Numele Ionei are o rezonanță specială pentru mine. Am avut un prieten minunat pe nume Iver (nume datorat originilor lui scandinave). Iver era fermier și constructor — puternic ca un bivol. Acum câțiva ani, s-a hotărât să se ducă vreo două luni în Tanzania ca să-și folosească priceperea pentru a ajuta o organizație de caritate să construiască locuințe pentru nevoiași. Acolo a făcut un grav atac de cord și a murit. Fiica lui Iver, Iona, e fina mea, iar văduva lui, Wendy, e una dintre cele mai bune prietene ale mele. Deci Iona a fost numită atât după Iona, cât și după Iver și, odată ce i-am dat acest nume, a început s-o

modeleze. Iona a căpătat excentricitățile lui Iver, pofta lui de viață și stilul vestimentar, dar și curajul, inteligența și extraordinara bunătate a finei mele, Iona. Mi-e dor și acum de Iver, în fiecare zi, și sper că știe cumva de tiza lui și o iubește la fel de mult cât o iubesc și eu.

Am folosit întotdeauna scrisul ca psihoterapie. Ca pe o modalitate de a înțelege lumea și de a explora lucrurile care mă nemulțumesc. Așa am făcut și cu minunata Iona. Vedeți voi, am petrecut aproape două decenii în lumea trepidantă a publicității. La început mi-a plăcut la nebunie. Era agitată, creativă și puțin spus nebună. La doar 30 de ani am fost promovată în consiliul director al companiei *J. Walter Thompson*. Eram cea mai tânără directoare din consiliu și una dintre foarte puținele femei în poziții similare. După mai puțin de un deceniu, m-am uitat în jur și mi-am dat seama că la 39 de ani devenisem unul dintre cei mai vârstnici oameni din companie. Și eram tratată altfel. Eram la apogeul forțelor mele și, cu toate astea, eram considerată un dinozaur. Demodată și irelevantă.

Mă înfurie la culme că, pe măsură ce îmbătrânesc, bărbații capătă *distincție*. Devin *bărbați bine*. În schimb, femeile devin invizibile. Dragile mele prietene, nu putem permite așa ceva. Trebuie să fim toate *mai ca Iona*. Ca și Iona, toate merităm un Act Doi Victorios. Al meu e scrisul. Am publicat primul meu roman la vârsta de 50 de ani și sunt recunoscătoare în fiecare zi tuturor cititorilor din întreaga lume care mi-au cumpărat și recomandat cărțile. Voi mi-ați îndeplinit, efectiv, toate visurile. Vă mulțumesc.

Mulțumiri

Această poveste nu ar fi fost spusă niciodată dacă n-ar fi fost trei femei incredibile, cât se poate de reale.

Prima e agenta mea: Hayley Steed. Titlul de „agentă“ nu descrie nici pe sfert rolul pe care îl are Hayley în viața mea. E mentorul meu, primul public pe care îmi testez ideile, psihoterapeuta mea, managerul meu financiar, suportera și prietena mea. Totodată, ea are susținerea unei incredibile echipe neobosite de la Agenția Literară Madeleine Milburn, ce îi include pe înșiși fenomenala Madeleine, pe Giles Milburn și Elinor Davies, echipa de la drepturi pentru publicare în străinătate — Liane-Louise Smith, Georgia Simmonds și Valentina Paulmichl — și agenta departamentului de drepturi pentru film și TV, Hannah Ladds.

Celelalte două femei extraordinar de talentate cărora trebuie să le mulțumesc sunt redactorii mei: în Marea Britanie — Sally Williamson, de la Transworld, și în SUA — Pamela Dorman, de la Pamela Dorman Books. E un adevărat privilegiu să lucrez cu Sally și cu Pam și cu asistentele lor, Lara Stevenson și Marie Michels. Ca autoare, uneori mi-e greu să văd imaginea de ansamblu. Știi că ceva nu e tocmai cum trebuie, dar ești prea atașată de cuvinte ca să vezi unde e problema. Redactorii mei incredibili au întotdeauna curajul și delicatețea să-mi spună când ceva nu merge, creativitatea și viziunea de a vedea cum poate fi îmbunătățită povestea și entuziasmul necesar pentru a mă susține în procesul de creație.

Nu există meserie mai grozavă pe lume decât aceea de povestitor, dar poate fi grea și te poate izola de lume. Ca mulți alți scriitori (mai ales femei!) sufăr grav de sindromul impostorului și mă îndoiesc deseori de talentul meu. Și pentru asta sunt extrem de importante prieteniile cu alți autori. Aș vrea să mulțumesc Write Club — un fantastic grup de scriitori format în 2018, când am urmat cu toții cursul de scriere de romane de la

CBS. Vă mulțumesc, Natasha Hastings, Zoe Miller, Max Dunne, Geoffrey Charin, Maggie Sandilands, Richard Gough, Jenny Parks, Jenni Hagan, Clive Collins și Emily Ballantyne, pentru tot sprijinul, înțelepciunea și umorul vostru. Mii de mulțumiri și grupului de Facebook D20 — un grup de colegi scriitori aflați și ei la debut, care împărtășim onoarea îndoielnică de a ne fi publicat primele romane în toiul unei pandemii globale. Cumva, am reușit să ne susținem și să trecem împreună prin asta.

Aș vrea să le mulțumesc și minunatei mele prietene scriitoare Annabel Abbs, și primilor mei cititori de test: Caroline Skinner, Caroline Firth și Johnny Firth.

Ceea ce mă aduce la soțul meu, John. Suntem împreună de mai bine de două decenii și, cu toate că incapacitatea lui de a pune vasele în mașina de spălat tot mă mai enervează, faptul că m-am căsătorit cu el rămâne cea mai bună decizie pe care am luat-o în viața mea. Fără sprijinul și încrederea lui în mine, nu ar exista niciuna dintre cărțile mele.

Ca întotdeauna, mulțumiri din suflet mamei și tatei pentru neobosita susținere entuziastă și celor trei incredibili copii ai mei. Această carte e dedicată celui mai mare, Eliza, dar vă rog să nu înțelegeți de aici că asta înseamnă că e copilul meu preferat. Bineînțeles că îi iubesc pe toți la nebunie și absolut egal. Însă aș dori ca Charlie să rețină că nu se va alege niciodată cu o dedicație pe o carte până nu face un efort să citească măcar una dintre ele!

E nevoie de o echipă uriașă de oameni incredibil de talentați și dedicați ca această carte să ajungă în mâinile voastre și le sunt recunoscătoare tuturor. Iată-i:

Editare	**Vânzări**
Sally Williamson	Tom Chicken
Katrina Whone	Laura Garrod
Viv Thompson	Emily Harvey
Josh Benn	Gary Harley
Judith Welsh	Louise Blakemore
Lara Stevenson	Chris Wyatt

Redactare
Eleanor Updegraff
Natasha Photiou
Laura Ricchetti

Corectură
Jessica Read
Barbara Thompson

Publicitate
Becky Short
Alison Barrow

Marketing
Vicky Palmer
Lilly Cox
Aoifé McColgan

Producție
Cat Hillerton
Phil Evans

Audio
Alice Twomey
Oli Grant
Nile Faure-Bryan

Design
Irene Martinez

Logistică
Alexandra Cutts

Financiar
Derek Bracken
Anshu Kochar

Juridic
Rebecca Smith

Recepție
Jean Kriek